Sandra Marton - Bulutlar Üstünde

“Sizler Chad O’Bryau ve Jessica Howard olmalısınız. Neredeyse ümidimizi kesiyorduk. Hey, siz ikiniz...” diye ekledi adam gülerek. “Gülümsesenize! Anlamıyor musunuz? Bitti artık.” Jessica titredi. Kurtarıcılarmmm sözleri uğuldayan rüzgârlardan daha soğuktu.

Bölüm Bir

Jessica Howard oturduğu koltuğun çıkıntılarını kavradı. O kadar sıkıyordu ki, parmakları metalde iz bırakabilirdi. Keşke kalp atışları normale dönse, midesi de sakinleşseydi. Keşke lanet uçak bir an önce yere inseydi.

Uçaktan korkanlar klübüne devam ettiği iki ay hiçbir şeyi değiştirmemişti. Sadece artık uçağın içine girene dek sakin kalabiliyordu, o kadar. Ama görünüşte New Yorklu soğukkanlı bir iş kadınıydı. Oysa insanların kanatlı doğmalarını en çok isteyenlerin başında Jessica geliyordu.

Koca 1011, ilk havaboşluğuna düştüğünde daha New York Kennedy Havalimanından yeni kalkmışlardı. Lunaparklardaki o inişli çıkışlı mekanizmalarda insanlar ne bulurlardı hiç anlamazdı genç kadm. Neyse ki onlara binmek zorunlu değildi. Ama eğer işiniz yerleşim bölgeleriyle ilgiliyse uçağa binmeniz zorunluydu.

Uçak sanki alüminyum ve plastikten değil de canlı bir yaratıkmış gibi sarsılıp yuvarlanıyordu. Onu, üzerindeki insanı atmak isteyen bir hayvana benzetmemek neredeyse imkânsızdı. 4Evet/ diye düşündü Jessica. Kendini rodeodaki kovboylar gibi hissetmişti. 'Şanslıysan sonuna kadar dayanırsın. Şanslı değilsen...

Düşünmeden, boş sayılabilecek uçağın içine şöyle bir göz attı. Karşıda oturan Marlboro reklam yıldızına baktı. Adamın yüzündeki o rahatlamış ifade sinirlerini biraz daha bozdu.

Birden kovboyun gözleri onunkileri yakaladı. Jessica hemen başım çevirdi. Ama geç kalmış, adam bu arada sırıtarak başıyla onu selamlamıştı. İşte yine oradaydı; o bildik gülümsemesiyle. Sanki adam onun ne halde olduğunu biliyormuş gibi rahatsız hissetti kendini. Ama buna imkân yoktu; ona yemek getiren hostes kız bile hiçbir şey anlamamıştı.

“Erken varacağız,” demişti dudaklarındaki o profesyonel gülümsemeyle. “Rüzgârı arkamıza aldık.”

Jessica başıyla onaylamış ve gülümseyerek yiyecek tepsisini geri çevirmişti.

“Ben almayayım, teşekkürler,” demişti hostesinkine benzer yapmacık bir gülümsemeyle. “Perhizdeyim de...”
Kovboy neredeyse New York’tan havalandıklarından beri onu seyrediyordu. Sanki Jessica’nın nefesini tuttuğunu biliyormuş gibi sırıtmaktaydı.
Büyük ihtimalle onun uçak korkusuyla içten içe alay ediyordu. Başka insanların duygularına neden önem versindi ki? Sığır güden birinden de bu beklenirdi zaten.
Uçak seyir yüksekliğine çıkmış ve “Sigara İçilmez” uyarısı sönmüştü. Jessica rahatlayarak derin bir nefes aldı ama o da ne? İşte; adam yanındaki koltuğa oturmuştu.
“Merhaba,” dedi yumuşak bir sesle. “Burada oturmama kızar mısınız? Uzun bir uçuş ve...”
“Evet, kızarım,” dedi Jessica kabaca. “Çalışmam gerekiyor.”
Kovboy tatlı tatlı gülümsedi hemen. “Anlıyorum. Eğer fikrinizi değiştirirseniz...”
“Değiştirmeyeceğim.” Sonra döndü ve yerden evrak çantasını aldı.
Genç adam onun bir sigara çıkartarak yakmasını seyretti. “Sigara içmemelisiniz. Biliyorsunuz, sağlığa zararlıdır.”
“Demek yabancılara tavsiyeler de veriyorsunuz,” dedi dumanı içine çekerek. “Sizin sigaralar için kötü sözler sarfetmemeniz gerekmiyor mu?”
Sözcükler dudaklarından çıktığı anda, Jessica nasıl böyle aptalca konuştuğuna inanamadı. Ama adam kıkırdamıştı.
“Fikrinizi değiştirirseniz lütfen haber verin,” dedi ardından. “Yılın bu döneminde hava dağların üzerinde sertleşir bazen.”

Jessica adama son defa soğuk bir bakış fırlattı. “Sahi mi? Ne kadar ilginç.” Sonra da dönerek pencereden dışarıyı seyretmeye başladı.

Genç, adam bir daha ne onunla konuştu ne de yanına geldi. Ama Jessica o yöne bakmamasına rağmen kovboyun devamlı onu seyrettiğinin farkındaydı.

Dışarda fırtına başlamış ve pilotun yolcuları yerlerine davet etmesinin üstünden hayli zaman geçmişti. Hatta espri bile yapmıştı pilot. “Düşmeden evvel yemeklerinizi bitirdiğiniz için çok mutluyuz,” demişti batılı aksanıyla. “Cheyenne’e on beş dakika erken varacağımızı öğrenmek de sizi mutlu edecektir sanırım. Rüzgârlara teşekkürler.”

Kimse başım kaldırmamıştı. Hepsi uyumaya ya da bir şeyler okumaya devam etmişlerdi. Jessica’ysa görmeyen gözlerle etrafı seyrediyordu.

“Miss Howard?”

Jessica, doğrularak yeşil gözlerini o yöne çevirdi. Hostes tepesinde durmuş, gülümsüyordu.

“Öğlen yemeği yemediğinize göre kahve istersiniz diye düşündüm.”

Jessica başım sallayarak duyulur şekilde yutkundu. “Yok, yok. Teşekkürler. Ben... Cheyenne’e ne kadar kaldı?”

“Bir saatten biraz fazla. Çok iyi gidiyoruz değil mi?”

O anda uçak sarsıldı ve hostes sendeledi. Jessica hoşnutsuzlukla, kızın koltuklara tutunmaya bile gerek görmediğini fark etti. Oysa o, oturduğu halde sıkı sıkı tutunuyordu.

“Kesinlikle öyle,” diye cevap verdi sakin olmaya çabalayarak. “Alanda aktarma yapacağım. Acaba yeterli zamamm kalacak mı, diye merak etmiştim.”

“Tabii. Aktarma yapacak başka yolcular da var.”

Jessica başım salladı. Niye böyle saçma bir sohbet başlatmıştı ki sanki?

Bu ölüm tuzağında bir saat daha kalmak yeterince kötüydü zaten.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu kız.

"Eagle Lake diye bir yere," dedi Jessica. "Ajansım orada bir çekim yapıyor."

"Biliyordum. Chalotte'a, yani diğer hostese sizin manken olduğunuzu söylemiştim. Yanınızdaki lüks, mankenlerin kullandığı türden çantayı fark etmiştim..."

"Ben manken değilim," dedi hemen Jessica. Ve uçağın tekrar sarsılmasıyla kucağındaki dergi yere düştü. "Aslmda bir reklam ajansının moda koordinatörlüğünü yapıyorum."

Jessica kıza bakarak gülümsedi. "Bu, çantaları nasıl alabildiğimi de açıklıyor sanırım," dedi. "İnamlmaz indirimlerim var."

Kız güldü. "Şanslısınız. Neyse, eğer fikrinizi değiştirecek olursanız haber verin yeter."

Jessica başım sallayarak gülümsedi. Hostesin koridorda ilerleyişini seyrederken günler, haftalar, aylar boyunca böyle nasıl yaşanılabileceğini hayal etmeye çalıştı.

İçini çekerek arkasına yaslandı. İki yıl önce dünyamn en iyi fotoğrafçısı olmak için New York'a gelmişti. Mankenleri bir başka fotoğrafçı için hazırlayarak hayatını kazanacağını nereden bilebilirdi ki? İşinden memnundu aslmda. Ailen Ajansı'nda ilginç insanlarla tanışıyor, sürekli uçması gerekse bile alışılmadık yerlere gidiyordu.

Uçak yine sarsıldı ve Jessica saatine bir göz attı. Sadece bir saat sonra varmış olacaklardı. Hiç değilse artık daha düzgün uçuyorlardı. Koridorun sonunda tuvalete giden insanları izledi. Onlar yürüyebiliyorsa Jessica da yürürdü. Yüzüne biraz soğuk su çarpmak iyi gelecekti. Hem makyajını tazeleme zamanı da gelmişti.

Abartılı bir dikkatle emniyet kemerini açarak ayağa kalktı. Dönerek koltuklara tutunduğunda her şeyi bir kere daha kontrol etti. Evet, uçak gayet sakin bir şekilde yol alıyordu. Yine de koltuklarla teması kesmeden ilk tuvalete doğru yavaşça yol aldı ve kendini içeri attı.

Ayna şüphelerini doğru çıkarmıştı. Saçının kesinlikle taranmaya ihtiyacı vardı. Üstelik sadece saaçları da değildi yemlenmeye ihtiyacı olan.

Elbiselerine şöyle bir baktı ve hostese hak verdi. Üzerindeki, işinin her zaman gerektirdiği gibi çok şık bir kıyafetti. Eagle Lake'e varınca görüntüsünü çok beğeneceklerini biliyordu.

İçerdeki kovboy aklına gelince adamın giysilerini düşündü. Sanki ter ve at kokmak için dikilmiş gibiydiler. Oysa adamın ne kadar temiz koktuğunu kendi fark etmişti. Belli ki bir profesyoneldi. Bir manken ajansında çalışıyorsanız karşınızdakilerin mankenlik potansiyellerini fark etmek zorundaydınız. Kabul etmek gerekiyordu ki kovboyun dış görünüşü mükemmeldi...

Birden uçağın sarsılışıyla midesi havalandı.

"Tamun," diye sızlandı aynaya bakarak. Uçak tekrar oynayınca kendini dışan atarak yerine doğru ilerlemeye çalıştı. Tek istediği koltuğunun ve emniyet kemerinin güvenini hissetmekti.

Önüne çıkan kadını geçmeye çalışarak, "İzninizle," diye mırıldandı. "İzninizle," diye tekrar etti biraz daha yüksek sesle. "Yerime dönmeliyim."

Kadın dönerek gülümsedi. Jessica hostesin yüzünü tanıdı.

"Üzgünüm, Miss Howard. Ama son içkileri servis etmeye başladık. Korkarım öteki taraftan dolanmak zorundasınız," dedi koridoru tamamen kaplayan servis arabasını göstererek.

Uçak dalışa geçer gibi oldu ve Jessica ayağının altındaki yerin kayıp gittiğini hissetti. “Peki, tamam,” dedi fısıltıyla. “Öyle olsun.”

Dikkatlice yürümeye çalıştı. Nasıl olur da bu insanlar böyle rahat olabilirlerdi? Sanki onlar da bu uçan yumurta kabuğunun içerisinde değiller miydi?

Birden dengesini kaybedip koltuklara düştü. Mutlaka bir şeye çarpmış olmalıydılar. Bir duvara, belki bir başka uçağa veya...

“İyi misiniz han’fendi? Bir şey oldu mu?”

İki güçlü kol onu sarmalayınca Jessica kendini onların güvenliğine ve kuvvetine teslim etti.

“Ne oldu?” diye fısıldadı. “Bir şeye mi çarptık?”

Kollar onu iyice sardı ve adam küçük bir kahkaha attı. “Gerçekten sanki öyle oldu değil mi? Fakat korkmayın han’fendi sadece bir hava boşluğuydu.”

Bu yumuşak lehçe... Ve bu geniş omuzlar... Bu o kovboydu! Jessica alt dudağım dişlerinin arasına sıkıştırarak yabancının kollarından kurtuldu.

“Yardımınız için teşekkürler,” dedi dikkatlice. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

Kovboy sırıtarak başını salladı. “Sorun değil han’fendi. Fazla bir şey yapmadım zaten.”

İşte oradaydı yine; o lanet gülümseme. “Hayır, rica ederim,” dedi soğukça. “Eğer gitmeme izin verir...”

“Yerinize kadar çok yol var. Üstelik sarsılmaya başladık. Neden biraz yanımda oturmuyorsunuz? Birisinin bana eşlik etmesi çok hoşuma gider. Hele böylesi...”

“Sizinle ilgilenmiyorum,” dedi Jessica titrek bir sesle. “Bunu saatler önce belirttiğimi sanıyordum.”

Genç adam yumuşak bir sesle güldü. “Kesinlikle öyle. Bir de uçmanın sizi çok korkuttuğunu belirttiniz.”

“Korkutmaz,” dedi Jessica hemen. Yanaklarının kızardığını hissetti. “Sadece... bu gibi havalarda

uçmaktan hoşlanmam," diye konuştu kendini savunarak.

"Hava güzel," dedi genç adam memnun bir tavırla. "Bu hava türbülansı. Size biraz önce bahsetmiştim."

"Bakın, fizik dersine hiç ihtiyacım yok."

"Bu sadece basit aerodinomik ve meteroloji."

"Tek istediğim yerime dönmek. Eğer yanımda yürürseniz..."

Yabancı başıyla onayladı. "Eğer istediğiniz buysa tabii. Yalnız bu arada hostes ilerledi ve şu anda bizimle sizin koltuğunuz arasında durmakta. Yani geldiğiniz yolu geri yürümek zorundasınız."

Jessica inanamayarak hostesin olduğu yöne doğru baktı ve yabancının haklı olduğunu gördü.

"Koridorda böyle durursanız cammz yanabilir," dedi adam. "Neden yamma oturmuyorsunuz? Birçok insan uçmaktan korkar," diye fısıldadı sonra. "Bu utanılacak bir şey değil."

"Ben kork..." Uçak yine sarsıldı ve Jessica'mn dizlerinin bağı çözüldü. "Evet, belki birkaç saniye için oturabilirim," dedi ihtiyatla adamın gösterdiği yere yerleşirken. Sonra rahatlayarak gözlerini kapattı.

"Zaten bu yakınlarda inişe geçmiş olacağız," dedi genç kadın yutkunarak.

Başıyla onayladı kovboy. "Doğru."

"Ben... Ben galiba sizden özür dilemeliyim," dedi alçak sesle genç kadın. "Bu kadar korkacağımı sanmıyordum."

"Rica ederim. Benim gibi uçmayı seven birinin size yardım etmek istemesi gayet doğal."

Jessica başıyla onayladı. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Ben sizin, yani bana..."

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ama tamamen yanlış düşünüyordunuz. Ne durumda olduğunuz açıkça belli oluyordu."

Nasıl böyle aptalca davrandığına Jessica da şaştı. Bu yakışıklı adamla arkadaşlık etmekten daha kötü şeyler de vardı hayatta. Üstelik genç adam onu rahatlatıyordu.

Işıklar birden sönünce bilinçsizce yabancının koluna sarıldı.

"Ne oluyor?" diye sordu. "Bu neydi?"

"Sadece biraz daha şiddetli bir türbülans," dedi adam hemen. "Hepsi bu."

Ardından kendisinin de sonradan açıklayamadığı bir duyguyla sarılıp genç kadım kollarına aldı ve öptü.

Jessica önce kurtulmaya çalıştıysa da sonra her şeyi unutarak kendini yabancının kollarına bıraktı.

"Bayanlar baylar, zor geçen yolculuğumuz için özür dileriz. On beş dakika sonra Cheyenne'e inişe geçeceğiz. Lütfen yerlerinize geçin ve kemerlerinizi bağlaym."

Kaptanın mekanik sesi soğuk duş etkisi yapmıştı. Jessica hemen gerçek dünyaya dönerek, kendini saran kollardan sıyrıldı ve ayağa kalktı.

"Notumu en baştan vermiştim zaten," diye sinirle tısladı.

Genç adamın yüzünde gene o malum gülümseme belirmişti. Kadınların onu bırakmalarına alışık olmadığı belliydi. O da ne olduğunu anlamadan ayağa kalkmıştı.

"Cheyenne'de iyi şanslar," dedi Jessica soğuk bir sesle.

Ardından genç adamın müdahalesine fırsat vermeden arkasım dönüp hızla uzaklaştı yanından. En azından bu kez uçak ondan yanaydı. Hiç sendelemeden yerine kadar geldi ve 'Sigaralarınızı Söndürün' ışığı yanarken oturdu. Tanrıca şükür birkaç dakikaya kadar ineceklerdi ve bir daha o kovboy tarafından rahatsız edilmeyecekti. Şimdi tek düşünmesi gereken şey yapacağı aktarmaydı. Nedense başına gelenlerden sonra daha az endişeleniyordu bu konuda.

Bölüm İki

Jessica, Cheyenne Havaalanı’ndaki boş eşya bandının önünde beklerken ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu. Duvardaki bir grafiti durumu çok güzel özetliyordu : “Bir dahaki sefere yanıma hiçbir şey almadan yolculuk edeceğim.” Gerçekten haklıydı. Eğer bütün eşyalarını, yanında taşıyabileceği bir valize sığdırmış olsaydı şimdi o çok değerli zamanım bekleyerek 'geçiriyor olmazdı. Üstelik uçaktaki o adamın oralarda bir yerde olduğundan emindi. Eğer yanına gelip ona tek bir kelime söyleyecek olursa uçakta yapması gereken şeyi yapıp suratımn ortasına bir tokat patlatacaktı.

Bant dönmeye başladığında New York uçağının ilk bavulu göründü. Tanrıya şükürler olsun onun arkasındaki bavul da kendininkiydi. Jessica bavulunu kaldırır kaldırmaz homurdandı. Lisedeki son yılında WashingtonDC’ye yaptığı yolculuktan beri aym bavulu kullamyordu, ama hiç bu kadar doldurduğunu hatırlamıyordu. Elbiselerini, saç kurutma makinasını, mankenlerin ihtiyaç duyabileceği düşündüğü ufak tefek şeyleri ve şüphesiz fotoğraf makinasım özenle yerleştir, mişti bavulun içine. Ortalıkta hiçbir görevli yoktu; Jessica tekerlekli olduğuna şükrederek bavulu arkasından çekmeye başladı.

“Özür dilerim...” Bir güvenlik görevlisinin yanında durmuştu. “Wind River Havayolları’nı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?”

Adam omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

“Evet, ama...”

“Enformasyon masasına gidin,” dedi adam. “Şu kapıdan.”

Jessica başım salladı. “Teşekkür ederim.”

Bavul arkasından gürültüyle geliyordu. Kapı, dan çıktığında kolu ağrımaya başlamıştı bile. Enformasyon Masası’nın olduğu yeri görünce rahatladı. Bavulunun

hiç kimseye çarpmamasına özen göstererek kalabalık bir grubun arasından geçti. Masaya ulaştığında bir süre görevlinin onunla ilgilenmesini bekledi.

“Wind River’ın kapısını arıyordum.”

Kadın gülümsedi. “Evet?”

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Jessica sabırla.

“Anlıyorum. Korkarım ben de bilmiyorum.”

Jessica dilini dudaklarında gezdirdi. “Lütfen öğrenebilir misiniz? On beş dakika sonra uçağım kalkıyor. Kaçırmak istemiyorum.”

Kadın başım salladı. “Şüphesiz,” diyerek bir kitabı çıkardı. “İşte... Yalnızca WestAir’in şu yeşil işaretlerini takip edin hemen bulursunuz.”

“Ama Wind River...”

“WestAir'i istediniz bayan. Yeşil işaretler.”

“Ah, anlıyorum.” Jessica gülümsedi ve bavulunu çekerek masadan uzaklaştı. Hiç değilse işler iyi gitmeye başlamıştı. WestAir Batı Amerika’daki büyük havayollarından biriydi. Ya Ailen Associates’deki kadın yanlış isim vermişti ya da Wind River’ın WestAir’le bir ilişkisi vardı. Gideceği yere zamanında vardığı sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

Genç kadın yeşil WestAir işaretlerini takip ederek hızlı hızlı yürümeye başlamıştı. Bavulu sürekli kontrolünden çıkıyordu. Bir kapıdan daha geçip aydınlık bir koridora girdiğinde adımlarını hızlandırdı. Tam bu sırada kolunun çekildiğini hissetti ve bavul yere yapıştı. Jessica gözüne giren saçlarını çekerek yere eğildi.

“Kahretsin,” dedi yavaşça. Arkadaki iki tekerlek çıkmıştı. Ayağa kalkıp koridora bakarken ne yapacağım düşündü. Ortalıkta değil bir görevli, hiç kimse yoktu. Jessica derin bir nefes alarak bavulu iki eliyle kavradı ve kaldırdı.

“Hadi Jessie, yapabilirsin,” diye mırıldandı kendi kendine.

İki hafta boyunca aerobik derslerini sağ salim atlatmıştı. Üstelik bir ay boyunca her sabah Central Park’ta jogging yapmıştı. Keşke bunlardan birine devam etmiş olsaydı, şimdi her şeyden çok güçlü kaslara ihtiyacı vardı. Yavaş yavaş kollarında, omuzlarında ve sırtında bir sızı yükselmeye başlamıştı...

“Hey... özür dilerim. Bayım!” Jessica elinde bez ve kova olan adama doğru ilerledi. “Buralarda bir hamal var mı?” Adam hayır anlamında başım salladı. “Peki, birisini çağırabilir miyim?”

“Hayır. Bavulunuzun tekerlekleri mi kırıldı?”

“Evet.”

Yaşlı adam omuzlarım silkip yere bıraktığı kovasını almak için eğildi.

“Bekleyin lütfen. Bana en azından WindAir kapısının ne kadar uzakta olduğunu söyleyebilir misiniz?” Adam boş boş bakınca Jessica, “WestAir,” diye yineledi. “WestAir’e daha ne kadar var?”

“WestAir koridorun sonunda. Çok uzakta değil.”

“Uzakta değil,” diye tekrarladı genç kadın sonsuz gibi gözüken koridora bakarken. İçini çekerek bavulunu tekrar kaldırdı. “Teşekkür ederim.”

‘Batılı konukseverliği bu kadarmış,' diye düşündü sonra. Yoksa Doğulu konukseverliği miydi? New Yorklular soğuk insanlar olarak bilinirlerdi, ama hiç değilse Kennedy Havaalanı’nda hamallar ve insanlar bulunurdu! Burada, koskoca havalimanındaysa görünürde tek bir insan yoktu. Olanlar da pek yardımsever değillerdi. Evet, yeteri kadar sevimli gözüküyorlardı, ama bu, yalnızca konuşmalarındaki yumuşaklıktan kaynaklanıyordu. Tıpkı uçaktaki adam gibi.

Jessica’nm omuzlan dikleşti. Onunki, ‘Batı’ya hoş geldin’di tam anlamıyla. Kovboy ondan faydalanabileceğini düşünmüş olmalıydı. Jessica ilk şoktan sonra adamın kollarında nasıl eridiğini hatırlayınca kızardı. Aslmda korkudan ödü kopmuş, adam da bundan faydalanmıştı. Birden gözünün önünde adamın hayali canlandı. Geniş omuzlar, çarpık bir gülümseme, sert bir çene...

Niçin öyle bir adam yalmzca yakışıklılığına güvenirdi? O kibar görünüşünün altında güçlü bir erkeklik içgüdüsü vardı herhalde, onun için de karşısındaki kadmın korkusundan faydalanmıştı. Ama onunla konuştuğu zaman çok duygusal ve ilgili görünüyordu...

Genç kadın durarak bavulunu yere bıraktı. Artık yaklaşmış olmalıydı. Koridorun sonuna gelmişti ama duvardaki WestAir işareti hâlâ yamp sönüyordu. İşaretlerin gittikçe büyüyüp sol tarafı gösterdiğini fark eden Jessica ani bir enerjiyle bavulunu kaparak hızla ilerlemeye başladı.

“Tanrıya şükürler olsun,” diye fısıldadı. İşte oradaydı. Wind River Charter seferleri. Bir kez Ohio’ya ailesini ziyaret etmeye gittiğinde chartera binmişti.

Adımlarını yavaşlatarak kaşlarım çattı. Yeşil işaretler doğru yeri tarif etmişti, ama genç kadm yanlış bir yere gelmiş olmalıydı. Evet, sandalyeler ve masalarıyla bir bekleme salonuydu burası. Ne var ki karanlık ve boştu. Uçuş kapısı da kapalıydı, ama gidecek başka bir yer de yoktu.

Koridor burada bitiyordu ve çıkış kapısından başka bir şey de yoktu. Birden Jessica nefesini tuttu. Uçağı kaçırmış olmalıydı. Evet, beş dakika geç kalmıştı. Şimdi ne olacaktı? Genç kadın mankenlerin, fotoğrafçının, ışıkçının, makyajörün ve Macello kürk

yetkililerinin Eagle Lake’te onu beklediklerini hayal etti.
“Wind River mı? Wind River yolcusu musunuz?”
Jessica yerinden sıçradı. “Evet,” dedi uçuş kapısını açan adama gülümseyerek.
Adam ellerini tulumuna sildi. “Kapıyı arıyor olabileceğinizi söylediler. Dışarıda bayan. Buradan.”
“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Jessica tekrar bavulunu kaldırırken. “Neredeyse umudumu kaybetmiştim, özür dilerim geç kaldım ama...”
Adam koridoru geçip kapıyı onun arkasmdan kapatınca Jessica’nm açıklaması yarım kaldı. Günışığı gözlerini kamaştırmıştı; piste çıkacağını ummuyordu. Ortalıkta uçak da yoktu. Aslmda bu doğru değildi, ortalıkta ona Charles Lindbergh ya da Red Baron’u hatırlatan bir sürü küçük uçak vardı. Genç kadın arkasına dönerek kapıyı açmaya çalıştı, ama sanki kapı otomatik olarak kilitlenmişti.
Jessica içini çekerek bavulunu yere bıraktı. Uçağını kaçırmıştı. Uçağı kaçırması önemli değildi gerçi, ama Eagle Lake Lodge’a nasil gidecekti? Otobüs ya da trenle. Belki de bir araba kiralayabilirdi. Ama o bavulu bir santim daha taşıyacak hali yoktu. Eğer bir hamal bulabilirse...
Uçaklardan birinin yanındaki hareket genç kadının dikkatini çekmişti. Jessica alanı gözden geçirdi... evet, orada uçaklardan biriyle uğraşan bir adam vardı. Jessica bavulunu alarak ona doğru yürüdü. Belki adama bahşiş verirse ona yardım ederdi...
Adamın arkası ona dönüktü. Jessica boğazım temizleyerek derin bir nefes aldı.
“Merhaba,” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Ama cevap gelmedi. Alan o kadar gürültülüydü ki adamın onu duyabilmesi imkânsızdı. İçini çekerek adama doğru gitti. Bu adamın ona yardım etmesini sağlayabilirse

araba kiralayarak ya da başka bir yolla Lodge'a varabilirdi. Zaten bir gün geç kalmıştı. Tabii bu onun suçu değildi. Dün gece aniden hastalanan Marla Anderson'un yerine çağırılmıştı. Üstelik uçağı kaçırması da onun suçu değildi.

Adam uçağın arkasında gözden kaybolmuştu. Jessica bavulunu son bir defa yere koyarak yor. gun bir şekilde üstüne oturdu. Adamın tekrar or. taya çıkmasını beklerken önündeki mavi beyaz uçağı inceledi; Central Park'ta çocukların oynadığı oyuncaklara benziyordu bu. Çok garip bir uçaktı, insanların böyle bir şeyin içinde uçmayı kabul etmeleri akıl almaz geliyordu Jessica'ya. Ama bunu adama söylemeyecekti, şu anda isteyeceği en son şeydi.

Genç kadın ayağa kalkarak neşeyle gülümsedi. "Merhaba. Güzel bir gün, değil mi?"

Adam ayağa kalkarak ona baktı. Jessica onun yüzünü göremiyordu, ama adam Batılı şapkalarından birini giymiş ve kocaman güneş gözlükleri takmıştı. Adam ellerini tulumuna silerek onu inceledi.

"Bakın, bana bir iyilik yapabilir misiniz diye soracaktım," dedi Jessica çabucak. "Saat dörtte uçağım kalkacaktı. Wind River uçağı)" Boğazım temizleyerek tekrar gülümsedi.

"Üçağı kaçırdım ve bavulumun da tekerlekleri kırıldı... Eğer burada bırakmama izin verirseniz çok sevinirim. Gidip bir hamal çağıracağım."

Adam başım salladı.

"Hayır mı?" dedi genç kadın. "Yani bunu yapa, maz mıyım?"

"Özür dilerim," dedi adam.

"Sadece beş dakikalığına. Bakın bu benim için çok önemli..." Jessica başım dikkatle çevirdi, adamın sesinde tanıdık bir şeyler vardı. 'Olamaz!' diye düşündü adama bakarken. 'Hayır...!'

Adam tulumunun fermuarını açınca deri çeketi ve blucini gözüktü. “Merhaba,” dedi neşeyle. “Ne güzel bir sürpriz bu.”

Jessica gözlerini kapatarak bir şeyler mırıldandı. Uçaktaki adam karşısında durmuş ona gülümsüyor, hatta ona doğru geliyordu.

“Yemden görüşeceğimizi hiç...”

“Eminim,” dedi Jessica çabucak. “Sakın daha fazla yaklaşayım deme. Ne yaptın, beni takip mi ettin?”

Adamın gülümsemesi yayıldı. “Sanırım sen beni takip ettin. Buraya ben senden önce geldim.”

“Neyse,” dedi Jessica. “Ben terminale geri dönüyorum.”

Genç kadın kapıya doğru ilerlerken adam arkasından, “Gidemezsin,” diye bağırdı. “Kapı kilitli Miss Howard.”

Jessica yan yolda durarak derin bir nefes aldı. Şimdi manevra yapan uçakların arasından alanı geçmek zorundaydı. Ama olsun, bu orada kalmaktan daha iyiydi.

“Adımı nereden biliyorsun?” diye sordu. “Uçuş görevlisine mi sordun? Özel bilgi vermemesi gerekirdi. Ben...”

Adam Jessica’nın arkasından gelerek bavulunu aldı. “O söylemedi,” dedi bavulu sanki bomboş gibi taşıyarak. “Yalnızca Jessie Howard olabileceğini tahmin ettim.”

“Jessica,” dedi hemen.

“Jessica,” diye düzeltti adam gülümseyerek. Küçük mavi beyaz uçağa doğru ilerliyordu ve Jessica’nın da onu takip etmekten başka seçeneği yoktu.

“Bir dakika bekle,” dedi genç kadın uzun topuklarının üstünde ona yetişmeye çalışarak. “Bavulumu ne yapıyorsun?”

Bu çok saçma bir soruydu, adamın ne yaptığım görebiliyordu. Bavulunu o oyuncak uçağa yerleştirmişti.
“Uçağa koyuyorum.”
Jessica, “Bunu yapamazsın,” diye itiraz edince adam tekrar gülümsedi.
“Tabii yapabilirim. Sakin ol Jessica Howard. Eagle Lake'e giden uçağı kaçırmadın.”
“Kaçırmadım mı? Ama öyle olmalı, Wind River uçağım göremiyorum.”
Adam başım sallayarak eliyle mavi beyaz uçağı gösterdi. Nasıl da görmemişti? Uçağın numarasının altmda şu kelimeler vardı: WIND RIVER CHARTERLARI
“Hayır,” dedi genç kadın oyuncak uçaktan uzaklaşırken. “Hayır, olamaz.”
Adam tekrar başım salladı. “Korkarım öyle,” dedi adam gülümserken.
“Yani...”
Bu sefer adam sesli bir şekilde gülmüştü. “Çok akıllısın Jessie. Evet, ben senin pilotunum.”

Bölüm Üç

İlk olarak yakınlarda bir televizyon kamerası olduğunu düşündü. Belki de hazırlıksız yakalanan insanların şaşkınlıklarım konu olan o korkunç programlardan biriydi bu. Bu saçma bir düşünceydi; önünde duran Romeo’nun bile sadece onunla yalmz kalabilmek için bu kadar uğraşmayacağının farkındaydı. Bunun gerçekten Eagle Lake yolculuğu olduğu ihtimaliniyse düşünmek bile istemiyordu. ‘Evet, bir hata olmalı,7 diye düşündü rahatlayarak. Her şeyden önce daha dün mankenler, kameramanlar ve ekibin geri kalanı normal bir uçakla uçmuştu.
“Bir karışıklık olmalı,” dedi sakin bir şekilde. “Ben Ailen Ajansı’ndamm.” Kovboy başıyla onayladı ve

gülümsedi. “New York'ta” diye ekledi Jessica umutla. “Ne kampa ne avlanmaya ne de insanların sizinki gibi bir uçağı kiralayarak gittikleri herhangi bir yere gitmiyorum...”

“Benim değil,” dedi adam kibarca. “Ben Wind River için çalışıyorum. Ve samrım sizin acentamz için de... Nereye gideceğinizi de biliyorum; bir arkadaşım dün akşamüstü sizinkileri götürdü.”

“Acenta için de çalışıyorum ne demek?” diye sordu genç kadın kuşkuyla.

“Ben önümüzdeki hafta boyunca sizin firmamn uçuş işleriyle ilgileneceğim. Sizinkilerin seçtiği yer oldukça ıssızdır.”

“New York’ta ne işiniz vardı?”

Genç adam ona gülümsemelerinden birini daha fırlattı. “Uzun bir hikâye. Bir iş görüşmesi yaparken Wind River’dan acil bir telefon geldi. Sizinle arkadaşım çalışacaktı, ama ofisiniz aniden Eagle Lake’i tanıyan birini istemeye karar vermiş.”

“Tanıyan mı?”

“Evet, doğayı, bitkileri ve... Niye bana öyle bakıyorsunuz?”

“Anlamadım,” dedi Jessica kuşkuyla. “Sizi uçuş için mi kiraladılar yoksa bitkileri...”

Adam gülümseyerek şapkasını arkaya itti. “Yemin ederim Jessie...”

“Jessica.”

“Yemin ederim iyi bir pilotum ve uçmaktan hoşlanmadığını da biliyorum.”

Genç kadın ağzım açtı ve tekrar kapattı. Bir saat önce kendini adamın önünde rezil ettiğine göre bunu inkâr etmesinin bir anlamı yoktu. Bakışlarım adamdan uçağa çevirdi. Adam olayları çok hafife alıyordu.

“Önemli olan uçmak değil,” dedi Jessica dikkatle. “Uçağınızdan hoşlanmadım.”

Adam dönerek sanki uçağı ilk defa görüyormuş gibi baktı. “Neden?”
“Çok küçük.” Hayatında hiç bu kadar saçma bir şey söylemiş miydi? Ama adam yalnızca başıyla onayladı.
“Küçük olduğunu kabul ediyorum. Ama iyi bir uçaktır.”
“Eminim öyledir, ama...”
“Ve sizi gitmeniz gereken yere götürecek,” dedi adam. “Eagle Lake’e. Gitmek istediğiniz yer orası, değil mi?”
Jessica onayladı. “Evet, ama oraya uçmak zorunda değilim,” dedi birden rahatlayarak. “Araba kiralayabilirim.”
“Lodge’e hiç yol yoktur Jessica.”
Jessica başım yana eğdi. “Hiç yol yok mu?” dedi yavaşça. “Hadi, bu yer Tetonlar’da, aydaki dağlarda değil.”
“Hiç yol yok,” diye tekrarladı adam sabırla. “Egzantrik bir milyoner, otuzlarda oraya bir ev yaptırmış ve böyle olmasım istemiş. Girip çıkmak için tek yol havayolu. Bunu nasıl bilmezsin? İnsanlar seni nasıl bir iş için gönderdiklerini hiç söylemezler mi?”
“Bu iş son dakikada çıktı,” dedi Jessica çabucak. “Bunu planladıklarında ben başka bir işle uğraşıyordum... Peki ya tekne? Bir göl olduğunu biliyorum.”
“Eğer ırmağı ve üç gölü kürek çekerek geçmek istemiyorsan o da imkânsız.”
“Ama...”
“Bak Jessica. Bu sağlam, küçük bir uçak ve bizi oraya sağ salim götürecek.” Genç adam, bir an durup, güneşin kayboluşunu ve bulutların yavaş yavaş ortaya çıkışım seyretti. “Vakit kaybediyoruz,” dedi uçağa doğru giderken.
“Ben emin değilim...”

“Peki,” dedi adam ters bir şekilde. “Onlara gitmeyeceğini söylerim.”

‘Bu adam çok insafsız,’ diye düşündü Jessica. Uçakta onu sakinleştirmeye çalışan adam şimdi onu bu komik şeye bindirmek için elinden geleni yapıyordu. Neden yapmasındı ki? İnsanları taşımak için tutulmuştu ve Jessica da onun için yolcudan başka bir şey değildi. New York uçağında onun için bir eğlencelikti. Oysa şimdi taşınması gereken bir eşyaydı. Ama hayır, o bir iş kadınıydı. Jessica omuzlarım dikleştirerek uçağa baktı. Ne merdiven ne de rampa vardı görünürde.

Genç kadın ileri doğru bir adım attı. “Bu sardalye kutusuna nasıl çıkacağım?” dedi sakin bir sesle.

Genç adam gülümseyerek elini tekrar uzattı. “Çok kolay.”

Adam onu hiç de kibar olmayan bir şekilde tutup yukarı çekmişti. Ama Jessica mavi ve beyaz renkli uçağın kabininde dimdik otururken bunu düşünmüyordu. Şimdi önemli olan midesini ve sinirlerini kontrol altında tutabilmesiydi. Sonunda genç adam gülümseyerek, “İşte gidiyoruz Jessie,” dedi. Genç kadın o kadar korkmuştu ki adının Jessica olduğunu hatırlamadı bile.

Uçuş pistinde ilerlerken gözlerini kapadı. Adamın ona bir şeyler söylediğini duydu ve birden daha hızlı hareket etmeye başladılar. Jessica tekerleklerin çıkardığı sesten havalanmakta olduklarım anladı.

“Kalktık Jessie. Neden gözlerini açıp bakmıyorsun?”

“Biraz sonra,” dedi genç kadın cesaretini toplamasının zaman alacağım düşünerek. Hareket ettiklerim hissedebiliyordu, ama beklediği sarsıntılar yoktu. Üstelik çalıştığı duyulmasına rağmen motor da o kadar gürültülü değildi. “Ne kadar yüksekteyiz?”

“Manzaranın çok güzel olduğu bir yükseklikteyiz.”

Jessica yutkundu. Sonra yavaş yavaş gözlerini açarak önüne baktı.

"Merhaba," dedi adam neşeyle. "Nasılsın?"

Jessica başım yavaşça çevirerek adama baktı. "Adın ne?" diye sordu sonunda.

Adam gülümsedi. "Chase," dedi elini ona doğru uzatarak, "Chase O'Bryan."

"Lütfen, lütfen ellerini lövyeden çekme."

"Otomatik pilotla uçuyoruz. Problem yok..."

"Lütfen, Mr. O'Bryan! Ellerinizi çekmeniz beni huzursuz ediyor."

"Birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı göz önünde bulundurursak Jessie, sanırım bana ilk adımla hitap etmen gerek."

Jessica yanaklarının kızardığım hissederek adama bir göz attı, ama Chase ifadesiz bir yüzle ileri bakıyordu. Genç kadın Nevv York uçağındaki ani, ihtiraslı kucaklaşmalarım ve adamın ona yardım ederkenki dokunuşunu hatırlayınca daha da kızardı.

"Oraya ulaşmamız ne kadar sürer Mr. O'Bryan?"

Adını özellikle üzerine basa basa söylemişti; Adamın dudaklarının gerildiğini görünce de sevindi.

"Çok uzun sürmez Miss Howard. Yalmzca arkanıza yaslamp rahatlayın." Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Eğer becerebilirseniz tabii."

Jessica cevap vermeye gerek görmedi. Birkaç dakika sonra Lodge'a inecek ve tekrar arkadaşlarının yanında olacaktı. Yo arkadaşları değil, iş arkadaşlarının yanında olacaktı. Mankenler tatlı kızlardı, ama hiçbir şey yiyip içmeden, geceleri dışarı çıkmadan sürdürüyorlardı yaşamlarım. Yönetmen de tatlı bir adamdı, ama galiba ışıkçıyla aralarında bir ilişki vardı... Jessica içini çekti. Geriye yalnızca fotoğrafçı Hans kalıyordu. O da, genç kadın bir göz atması için fotoğraflarım vereli beri buz

gibi soğuk davranıyordu. Jessica' mn onları verebilmek için cesaretim toplayabilmesi haftalar almıştı.

"Daha iyi bir yöntemde çekilmiş olabilirlerdi," diye mırıldanmıştı.

"Evet, ama nasıl buldun?"

"Fena değil," demişti, adam topuklarının üstünde dönüp uzaklaşırken.

Genç kadın onun söyleyiş biçimine bir anlam verememişti. Neyse; değil fotoğrafçı, asistan olabilmesi için bile çok zaman vardı. Ama Ailen Associates için çekilen fotoğrafları incelerken bile pek çok şey öğreniyordu. Gerçi moda fotoğraflarıyla değil portreler ve insanları konu alan fotoğraflarla ilgileniyordu, ama ışık ve teknik aynıydı.

"Tetonlar," dedi Chase. "Tam aşağımızda." Jessica başını salladı. "Bir baksana," diye üsteledi genç adam. "Gerçekten görmeye değer."

Genç kadın yutkundu ve pencereye döndü. Şimdiye kadar inatla önündeki gökyüzünden ve bulutlardan başka bir yere bakmamıştı. Havada ve bu oyuncağın içinde olduğunu aklına getirmemeye çalışıyordu.

Kahverengili yeşilli dağların üstünden uçuyorlardı. Işık ve gölge oyunlarım rahat rahat seyredebilmek için ağır gidiyorlardı. Aşağıdaki manzaradan muhteşem fotoğraflar çıkartabilirdi. Gökyüzü her zaman bu kadar mavi miydi? Bu mavinin derinliğini o güne kadar hiç fark etmemişti. Ve bulutlan...

"Çok güzel, değil mi?"

Jessica başıyla onayladı. "Evet, öyle," derken sesinde hayret vardı. "Her şey gerçek bir uçaktan daha farklı görünüyor."

Chase gülümsedi. "Bu gerçek bir uçak Jessica. Ticaret için kullanılanlardan daha gerçek. Bu..."

"Bak," dedi genç kadın birden ona doğru eğilerek. "Kuşların bu kadar yüksekten uçabildiklerini bilmezdim!"

"Sanırım bu bir çift kaya kartalı. Şimdi göç zamanı ve bu da onların rotalarından biri." Genç kadının başım dikkatle çevirişini izleyerek gülümsedi. "İstiyorsan yerinden kalkıp onlara camdan bakabilirsin."

"Ayakta mı duracağım?" Jessica başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Bu ancak oturulabilecek kadar büyük bir uçak."

"Bu senin o yanında taşıdığın şeyi alabilecek kadar büyük. Ne taşıyorsun onun içinde demir mi?"

Adamın gülümsemesine karşılık vermemek mümkün değildi. "Kıyafet," dedi Jessica. Adamın kaşlarının kalktığım görünce güldü. "Malzeme de var."

"Sanırım arkadaşım dün büyük uçakla malzemeleri taşıdı."

"Eminim öyledir. Bunlar bana ait şeyler."

"Ne iş yapıyordun? Koordinatör müydün?"

Jessica başıyla onayladı. "Moda koordinatörü. Ben mankenlerin ne giyeceklerini, saçlarını ve makyajlarını kimin yapacağını ayarlıyorum." Adamın bakışlarım görünce içini çekerek, "Anlatması zor," dedi.

"Bunu yapman için sana para mı ödüyorlar?"

Jessica kendini tutamayarak bir kahkaha attı. Genç kadın, bir mankeni göbeği olmadığına inandırmak için dil döktüğü ya da uygun açıyı yakalamak için tripoduyla taban teptiği zamanlar aynı soruyu kendine soruyordu.

"Evet," dedi. "Ödüyorlar."

Chase başım salladı. "İnsanlar böyle şeylere gerçekten dikkat ediyorlar mı? Makyaj ve saç modeline demek istiyorum?"

Bir kovboydan başka ne beklenirdi ki? Jessica adamın blucinini ve çizmelerini çıkarmadan uyuduğuna emindi.

"Her zaman," diye cevapladı genç kadın.
"Evet, ama..."
"Moda milyonlarca dolar harcanan bir iştir ve bu alanda pek çok insan çalışır. Mesela bizim Eagle Lake'te yapacağımız bu iş..."
Jessica yarımdaki adama bakarak içini çekti. O burada "Moda önemsiz değildir" başlıklı konuşmalarından birini yapıyordu ve adam dinlemiyordu bile. Gözlerini yerden yükseliyormuş gi" bi görünen bulutlara dikmişti. Jessica onun yüzüne bakarken kaşlarım çattı. Yüzünde dikkatten başka bir ifade de vardı. Telaş? İlgi? Jessica birden kamına iğneler battığım hissetti.
"Bir şey mi oldu?" Adam başım salladı, ama cevap vermedi. Genç kadın onun kulaklığını takışını izledi. "Mr. O'Bryan lütfen cevap verin. Birşeyler olduğunu biliyorum. Ben..."
"Sus bir dakika Jessica. Her şey yolunda, yalnızca yer kontrol'den bir şey öğrenmek istiyorum."
Adam Cheyenne Routing dediği bir yerle konuşurken dikkatle dinledi. Chase bu kadar sakinken gerçekten de ters giden bir şeyler olamazdı. Uçağım ve rotasım bildirdikten sonra hava durumu hakkında bilgi istedi. Genç kadın bir şey anlamamıştı, ama galiba garip görünüşlü bulutlar fırtına bulutlarıydı ve adam onlar hakkında daha fazla bilgi almak istiyordu. Jessica dilini dudaklarında gezdirdi. Uçağın sarsıntısıyla önündeki panele zor tutunmuştu.
"Mr. O'Bryan... Chase? Her şey... her şey yolunda mı?"
"Gayet tabii," dedi genç adam, ama Jessica onun ses tonundan gergin olduğunu anlamıştı. "Yalnızca yağmura yakalamp yakalanmayacağımızı merak ettim." Genç kadına gülümseyerek baktı. "Sana problemsiz, rahat bir yolculuk geçirtmek istiyorum Jess."

Jessica başım salladı ve bakışları onun ellerine kaydı. Chase "elleriyle göstergeleri ayarlıyor ve ayaklarıyla da Jessica’mn dümen olduğunu çok iyi bildiği pedala basıyordu. Uçak yavaş yavaş bulutlardan uzaklaştı.

“iyi miyiz?” diye sordu Jessica rahatlayarak. Chase onayladı. “Evet, iyiyiz. Havanın kötüye gideceğini biliyordum, ama tahminlerden daha çabuk oldu.” Genç kadına bakarak yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi. “Merak etme Jessie. Yalnızca gittiğimiz yere biraz daha geç varacağız!”

Uçak birdenbire sarsıldı. “Neydi bu?” diye sordu Jessica.

“Sana söyledim. Bu bulutların arasından geçerken biraz daha sarsılacağız...”

Chase uçağın bir kez daha sarsılmasıyla sustu. Genç adam kulaklığını boynuna indirmişti ve Jessica oradan gelen parazitleri duyuyordu.

“Bu, fırtına bulutlarından kaynaklanıyor,” dedi genç adam sanki onun aklındaki soruyu anlamış gibi. “Onları geçebilmemiz biraz zaman alacak. Sadece kemerini bağlı tut ve rahatla.”

Tabii rahatlayacaktı! Hatta ona niçin fırtına bulutlarının yanından dolaşmayı denediğini bile sormayacaktı.

‘Başka şeyler,’ düşün dedi kendi kendine kursta öğrendiklerini hatırlayarak. ‘Güzel şeyler düşün. Mesela önümüzdeki birkaç gün boyunca ne kadar güzel fotoğraflar çekebileceğini!’

Birden etraflarım fırtına bulutlan sardı. Jessica bir açıklama yapar umuduyla Chase'e baktı, ama genç adam hiçbir şey söylemedi. Sonunda Jessica boğazım temizledi.

“Ben... ben bu bulutların etrafından dolaşacağımızı sanıyordum.”

“Evet, deniyorum.” Adamın sesi çok gergindi.

“Onların üstüne çıkamaz mıyız?”
“Oksijene ihtiyacın olduğu sürece hayır. Bu tür bulutlar binlerce metre yüksekliğe çıkabilirler.” Genç adam tekrar kulaklığım takarak telsize döndü.
“Niçin her şeyi tekrar ediyorsun? Kimse cevap vermiyor mu?”
“Bak, bana bir iyilik yap ve sus, tamam mı? dedi adam ona bakmadan. “Sadece birkaç dakika için.”
“Bunun problemsiz ve rahat olacağım sanıyordum,” dedi Jessica. “Eğer bana neler olduğunu söylersen...”
“Sus,” dedi adam keskin bir sesle. “Duymaya çalışıyorum.” Kaşlarım çatarak kulaklığı çıkardı. “Kahretsin,” diye mırıldandı.
Şimdi fırtına bulutlarının arasında uçuyorlardı. Kabinin camları kalın, siyah bir sis tabakasıyla kaplanmıştı. Şimşekler gökyüzünü aydınlatırken Jessica gözlerim kapadı. ‘Biraz sonra geçecek,’ dedi kendine. Az sonra Eagle Lake’e inecekler ve Chase O’Bryan’a dönüp rahat uçuşu hakkında alay edecekti...
Rüzgâr onları sarsarken Jessica nefesini tuttu. Ellerini kucağında sıkıca birleştirerek, ‘Bunun ne kadar büyük bir hikâye olacağım düşün,’ dedi kendi kendine. New York'a dönünce bütün ofisteki arkadaşları bayılacaklardı... Uçak sarsıldı ve irtifa kaybetmeye başladı. Jessica bir şeyler söylemeye çalıştı, ama dudakları onu dinlemiyordu. Birden Chase’in elleri onunkileri kavradı.
“Bir şey olmayacak,” dedi. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Jessie. Söz veriyorum.”
Genç kadımn gözleri açılarak onunkileri buldu. “Çarpacak mıyız?”
Adam başım salladı, ama yüzü bembeyaz kesilmişti. “Hayır, çarpmayacağız. Göreceksin kurtaracağım. Biz...”

Uçak ters döndüğünde Jessica nefes alamadı. Bir süre ters durduktan sonra uçak yemden düzeldi. Birden tepelerinden bir gürültü geldi. Sanki bir şey çarpmıştı uçağa.

"Fırtınadan," dedi Chase. Sesi birden yağmaya başlayan yağmurun metalde çıkardığı gürültülerin arasında kaybolmuştu. "Eğer birkaç dakika daha dayanabilirsek..."

Jessica konuşmaya korkarak başım sallamakla yetindi. Chase küçük, sağlam bir uçak demişti ve gerçekten de doğruydu bu. Bu işi atlattıktan sonra bir daha uçmaktan korkmayacaktı.

Uçak tekrar sallanmaya başladığında Jessica koltuğuna sıkıca yapıştı, bu sefer hazırlıklıydı.

"İyi misin?" dedi Chase. Jessica gene başım sallayınca güldü. "Biraz daha dayan. En kötü bölümünü atlattık..."

Gökyüzünde kör edici bir ışık zikzak çizince Jessica geri yaslandı.

"Aman Tanrım," diye fısüdadı. "Çok yakmda değil miydi?"

"Merak etme. O..."

Şimşek bir kez daha çaktı. Bir şey olmuştu.

"Chase?" diye sordu genç kadm.

Adam başım sallayarak önündeki aletlere bak. tı. Jessica onun bakışlarım takip ederek göstergelerin bozulmuş olduğunu ve artık bir şey göstermekten aciz olduklarım anladı. Genç kadın dudaklannı ısırdı ve birden değişikliğin ne olduğunu anladı. Her tarafı kaplayan sessizlikti bu.

"Motor...?" Jessica'mn sesi ilk başta çok zayıftı ama sonra güçlendi. "Chase, motor...!"

Adamın elleri onunkileri sıkıca tuttu. "Dinle beni, Jessica," dedi dikkatle. "Aşağıya doğru iniyoruz."

Jessica ona yanıldığını, kötü bir şaka yaptığım haykırmak istiyordu, ama uçağm aşağıya doğru eğimi ve rüzgârın sesi adamın söylediklerini doğruluyordu. “Havaalamm ara. Bize yardım etsin , ler.”

“Telsiz çalışmıyor. Zaten bize yardım edemez, ler.” Elini daha sıkı kavradı. “Dinliyor musun Jess?”

Jessica’nın bakışları onun yüzünde dolaştıktan sonra da cama döndü. Garipti, ama hava sakinleşmiş gözüküyordu. “Duydum,” dedi sonunda. “Çarpacağımızı söyledin.”

“Hayır, öyle demedim. Kahretsin! Sana irtifa kaybediyoruz dedim. Arada fark var. Önümüzdeki göle sağ salim inebiliriz... Sana söylediklerimi aynen yapmanı istiyorum Jessie.”

Ağaçlara gittikçe yaklaştıklarını görünce boğazı kurudu. Aşağıda rüzgârın dalgalandırdığı gölü görebiliyordu.

“Göl inebileceğimiz kadar büyük mü?”.diye fısıldadı Jessica.

Chase ifadesiz bir şekilde güldü. “Olsa iyi olur. Artık başka seçeneğimiz yok.” Genç kadının elini son bir defa sıktıktan sonra derin bir nefes aldı. “Peki, Jessie,” dedi. “Başını kucağına koy ve ellerini boynunun arkasında kenetle.”

Ölüm nasıl bu kadar uzun sürerdi?

“Başım eğ,” dedi adam keskin bir şekilde. “Jessie!”

“Peki... peki ya sen?”

“Sadece sana söylediğimi yap.”

Göl tam önlerindeydi. Ne kadar küçük bir göldü. Yalnızca...

“Eğil,” diye bağırdı adam. Elini genç kadının başına koymuş öne doğru bastırıyordu. “Her şey düzelecek.”

Jessica sakin bir şekilde adama üzülmemesini, iyi olduğunu ve dediklerini yapacağını söylemek stedi, ama her şey çok çabuk gelişiyordu. Sert .ir çarpma oldu

ve sonra gölün yüzeyinde hızla aymaya başladılar. Kıyı ve ağaçlar tam karşılarndaydı...

Jessica'nın fark •ettiği son şey onları saran keüı sessizlik ve karanlıktı.

Bölüm Dört

"Jessica... Hadi, Jessica. Aç gözlerini."

Jessica dönerek içini çekti. Birisi ona sesleniyordu. Ses sürekli vızıldayarak onu uykunun derinliklerinden çıkarmaya çalışıyordu. Başı ağrıyordu. Plajda çok güneşlendiği zaman hep böyle olurdu. Şimdi de plajda değil miydi? Denizde bir o yana bir bu yana sallanan şatın üstünde yatıyor olmalıydı...

"Bana bak, Jess! Aç gözlerini."

Sesin söylediklerini yapmak istedi. Her şeyden önce gözlerini açınca kıyıya yüzüp güneşten uzaklaşırdı. Belki o zaman bu korkunç başağrısı geçerdi. Ama çok yorgundu. Göz kapakları açılmıyordu, tekrar karanlığa dönmek daha kolaydı...

"Bana bak," diye ısrar etti ses.

Tüm gücünü harcadıktan sonra gözlerini açabildi. Bakışlarım etrafta dolaştırdıktan sonra kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı zayıf bir sesle. Boğazını temizleyerek önünde dalgalanan yüze dikkatle baktı. 'Kovboy,' diye düşündü sersemlemiş bir şekilde. 'Plajda benim yammda ne işi var?'

"Hoşgeldin," dedi adam yumuşak bir şekilde. "Beni bir an korkuttun."

"Chase?" Genç kadın kaşlarım çattı, gerçeğe döndüğünde paniğe kapılmıştı. "Tanrım, çarptık, değil mi?" dedi ayağa kalkmaya çalışırken.

Chase'in elleri, omuzlarım hafif bir şekilde itti. "Rahatla," dedi çabucak. "İyiyiz, Jessie. Yere indik ve emniyetteyiz. Yalmzca almna bir bakmak istiyorum." Genç adam alnına yumuşak bir şekilde dokundu. "İşte," dedi boynundaki mendili çıkartırken. "Bunu dilinle

ıslat...” Jessica oyun oynarken dizini yaralamış çocuklar gibi itaatkar bir şekilde adamın dediklerini yaptı. “Önemli bir şey yok,” dedi alnını dikkatle incelerken. “Daha sonra iyice temizleriz.” Chase arkaya doğru yaslanarak elini kaldırdı. “Kaç parmak görüyorsun?”

“İki,” dedi Jessica.

Genç adam başını salladı. “Güzel. Hadi, Jess, yola koyulalım. Çok vaktimiz yok.”

“Yola koyulmak mı?” Chase onun emniyet kemerini çözerken hiç sesini çıkarmadan oturdu. “Nereye?”

“Kıyıya. Gölün ortasındayız.”

Jessica pencereden dışarı baktığında hayretle etraflarını gri suların kapladığım gördü.

“Hiçbir şey hatırlamıyorum,” diye fısıldadı.

“Başını bir yere çarpmış olmalısın. Yere indik, ama bizi bir sürpriz bekliyormuş.”

“Ben... anlamıyorum...”

Chase yanından geçerek koltuğunun arkasında diz çöktü. “Kaya parçasım fark ettiğimde çok geç olmuştu. Epeyce büyük bir delik açtı. Bilmiyorum sular içeri ne zaman dolmaya başlar.”

Jessica ilk defa yerdeki suyu fark ederek, “Burada zaten su var,” dedi yavaşça. “Hey, o benim bavulum,” diye ekledi çabucak. “Ne yapıyorsun?” Saçma bir soruydu bu, adamın ne yaptığım gayet iyi görebiliyordu. Chase pantolonundan çıkardığı bir çakıyla bavulun yumuşak derisini boydan boya kesmişti. “Bunu yapmak zorunda değildin,” dedi Jessica. “Benden anahtarını isteyebilirdin...”

Adam gözlerini ona doğru kaldırınca Jessica sözünü kesti. Chase bavulunu açarken hiç sesini çıkarmadan oturdü ve sonra emniyet kemerinin tokasım arandı.

“Fotoğraf makinalarım,” diye yerinden kalktı. “Bana...” Uçak bu ani hareketle sarsılınca Chase onun elini yakaladı.

“Ani hareketler yapma Jessie. Uçağın mümkün olduğunca yüzer durumda kalması gerek.”

“Ne?” Jessica yutkundu ve gözlerini hayretle açtı. “Batıyoruz mu demek istiyorsun?”

Chase başıyla onaylayarak tekrar onun bavuluna döndü. “Korkarım öyle. Burada kalın bir şeyler var mı, ipek ya da yün?”

Jessica bakışlarını adamdan, çatlamış ön cama çevirdi. “Ama... kıyıya nasıl ulaşacağız?” diye sordu şaşkın bir şekilde. “Buradan kıyıyı göremiyorum bile.”

“Şunları tutar mısın?” diye sordu Chase. Jessica ona doğru döndü ve adam kıyafetlerini vermeye başladı. “Kıyıyı göremezsin çünkü yağmur yağıyor. Ama her şey düzelecek.” Jessica tekrar ön cama baktı. Chase öne doğru eğilip bavulunun köşelerini araştırmaya başladı. “Fotoğraf aletlerini buldum,” dedi genç adam. “Üzgünüm.”

Jessica adamın omzunun üstünden kırık cam ve plastik parçalarına baktı. Üç aylık maaşını biriktirmişti onlar için, ama sarsılan zemin ve yükselen su üzüntüsünü hafifletiyordu.

“Blucinin var mı burada? Ve ayakkabıların...”

Uçak tekrar sarsıldı ve Jessica eğilerek Chase’ in omzuna dokundu. “Dışarı çıkmamız gerekmiyor mu?”

Chase başıyla onayladı. “Biraz sonra. Bizi sıcak tutacak bir şeylere ihtiyacımız var. Dışarısı ıslak ve soğuk.”

Uçağın dışında onları nelerin beklediğini düşünmek genç kadının titremesine yol açmıştı. Bu düşünceyi bir kenara iterek adamın yanına çömeldi.

"Bu kazaklarım var," dedi onları bavuldan çıkartırken. "Bu bluz da ipek. Böyle şeyler mi demek istiyorsun?"

"Evet, bunlar iyi. Spor ayakkabıların da varmış," diye ekledi onun eski koşu ayakkabılarını çıkartırken. "Kazağını ve spor ayakkabılarını giy"

"Dinle," dedi Jessica çabucak. "Neden kıyıya ulaştığımızda üstümü değiştirmiyorum? Çok vaktimiz olduğunu sanmıyorum..."

"Botta delik açmanı istemiyorum," dedi Chase ifadesiz bir sesle ve ayağa kalkarak ilerledi.

Bu konuda tartışmayacaktı, şüphesiz o da botta delik açılmasını istemiyordu. Çabucak ayakkabılarım değiştirdi ve dikkatle ilerledi. Uçak tekrar sarsıldı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jessica adamın, hızlanan kalp atışlarının gümbürtüsünü duymaması için dua ederek.

"Şimdi buradan çıkacağız." Koltuğunun altından sırt çantasını çıkartarak genç kadımn birkaç parça eşyasım içine koydu. "Pekâlâ," dedi kapıyı açarken. "Gidelim."

Jessica adamın uzattığı eli tutmak üzereyken koltuğunun üstünde duran el çantasını gördü. "Bekle," dedi. "Bir dakika..." Uçak tekrar sallandı ve içeri su dolmaya başladı.

"Acele et Jessie..."

Genç kadın çantasını kaparak kapıya doğru ilerledi. Chase çantasım bota fırlattıktan sonra kendisi de atladı. Bot çok küçüktü. Chase elini ona uzattığında Jessica duralayarak küçük botun adamın altında sarsılışım izledi.

"Hadi Jess, vaktimiz yok."

Jessica da onunsöylediklerini yapmak istiyordu, ama sanki ayaklan yere çakılmıştı. Arkasından bir gürültü geldi ve uçak sağa doğru yattı.

“Korkma,” dedi Chase yavaşça. “Bana elini uzat... Tamam,” dedi genç kadın ona doğru uzanırken. Genç kadının elleri korkudan buz kesmişti. Chase, Jessica’nm onları daha kötü şeylerin beklediğini bilmediğini düşünerek kaşlarını çattı. “Bana doğru eğil, Jessie. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

Jessica nefesini tutarak Chase’in açılmış kollarına doğru eğildi. Uçak ve bot birlikte sarsılmaya başlamışlardı; biri yukarı çıkarken öbürü aşağıya iniyordu. Genç adamın kolları onu sardı ve onu bota çekti.

“Şimdi ayaklarını yere bas ve düz dur.”

Düz durmak mı? Jessica kahkahalarla gülme isteğini güçlükle bastırdı. Değil kıpırdamak nefes almaya bile korkuyordu. Chase botu uçağın kanadına bağlayan ipi çözerken, Jessica da onu izledi. Adamın kollarında olduğu o birkaç saniye boyunca kendini emniyette hissetmişti. ‘New York uçağında olduğu gibi,’ diye düşündü.

Bot şiddetle sarsılmaya başlayınca Jessica nefesini tuttu. Chase botu uçaktan hızla iterek arkalarındaki kıyıya doğru kürek çekmeye başlamıştı. Yağmur hızım kesmiş çiseliyordu.

Jessica titreyerek Chase'in zorla giydirdiği yün kazağının sıcaklığına sığındı. Güneşi bir kez daha görebilseydi... Birden gökyüzünün yalmzca yağmur ve bulutlardan dolayı karanlık olmadığı aklına geldi; gece olmak üzereydi. İçini bir bıkkınlık kapladı. Eğer fırtına bir uçağı yere indirebilecek kadar güçlüyse bu minicik botta savaş vermenin ne anlamı vardı?

“Jessie? Jessica!” Chase’in sesi onun düşüncelerinden sıyrılmasına yol açmıştı. Başını kaldırarak adama boş boş baktı. “Yardımına ihtiyacım var,” dedi Chase.

Jessica kaşlarım çatarak adama baktı. Sonunda başım sallayarak, “Ben... ben sana yardım edemem,” diye fısıldadı. “Yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben...”

“Evet, yardım edebilirsin. Beni şuradaki açıklık yere doğru yöneltebilirsin, gördün mü? Yalnızca oraya konsantre ol.” Chase onun solmuş yüzüne baktı, ama genç kadın hiçbir şey söyleyemedi. Chase kürekleri yerine bıraktı... “Tabii,” dedi ifadesiz bir yüzle. “Eğer bu çok zorsa biz de gün batana kadar burada oturup uçağın batışını izleriz. Sana bağlı.”

Sanki göl adamın kürek çekmeyi bırakmasını bekliyordu. Rüzgâr hızla esmeye başlamıştı ve beyaz köpüklü dalgalar küçük botu kıyıdan uzaklaştırmaya çaalışıyordu. Jessica botun kenarına tutunarak adama baktı.

“Beni yönlendirmen gerek,” dedi adam rüzgârın uğultusunda sesini duyurmaya çalışarak. “Ne tarafa gittiğimi bilmediğim sürece kürek çekmemin bir anlamı yok.”

Jessica sinirlenmişti. Batmalarını mı istiyordu? Bakışlarını adamdan gri gökyüzüne ve suya çevirdi.

“Kıyı,” dedi genç kadın hayretle. “Kıyıyı görebiliyorum! “

Chase başım salladı. “Oradaki kayayı da görebiliyor musun?”

Jessica sanki üstünden ağırlık kalkmış gibi diz çökerek başım salladı. “Evet... sola Chase. Evet, tamam. Şimdi düz git, neredeyse geldik.”

Chase küreklere asıldı ve ilerlemeye başladılar. “Gördün mü? Senin yönlendirmene ihtiyacımız vardı.”

Jessica adama uçâğı kullanırken de nereye gittiğini bilmediğini hatırlatma isteğini güçlükle bastırdı. Eğer bilseydi burada olmazlardı... “Ben iyi bir pilotum,” demişti. Jessica kıyıya doğru hızla ilerleyişlerini izlerken, ‘Hiç değilse iyi kürek çekiyor,’ diye düşündü.

"Yavaşla," diye bağırdı birden. "Kayalara yaklaşıyoruz! "

Bot sarsılarak bir şeye çarptı. 'Kıyı,' diye düşündü Jessica rahatlayarak içini çekerken. Başarmışlardı, üstelik hava henüz kararmamıştı. En yakındaki yola yürüyüp bir araba bulmak için yeteri kadar vakitleri vardı. Belki de arkadaşlarının bulunduğu yerin çok yakınındaydılar. Ne güzel bir düşünceydi, biraz yürüyeceklerdi, sonra sıcak bir banyo ve rom ve...

Chase kıyıya atlarken o da ayağa kalkmıştı. Çantasını alarak kıyıya atladığında su bacaklarını ıslattı. Jessica tenine değen soğuğu anında hissederek titredi.

"Yakala!"

Jessica başını kaldırır kaldırmaz Chase'in sırt çantasını ona fırlattığım gördü. Çantayı havada yakalayarak onun botu kayaların arasına bağlayışım izledi.

"Pekâlâ," dedi Chase çantasını ondan alırken. "Buradan daha iyi bir barınak bulup seni kurutalım." Genç adam sol taraftaki tepeye bakarak çantasım omzuna aldı. "Şurada ağaç kümesi var. O tarafa gidelim."

Jessica genç adamın arkasından yola koyuldu. Ağır çantasını omzuna iyice yerleştirerek Chase' le birlikte yürümeye çalıştı.

"Bizimkiler buradan ne kadar uzaktadır?" diye sordu genç kadın.

"Bilmiyorum."

"Evet ama uzun bir süre uçtuk. Çok uzakta olamaz."

Genç adam omzunun üzerinden baktı. "Galiba çanta hızını kesiyor. Neden bırakmıyorsun?"

"Bırakmak mı? Her şeyim onun içinde, kredi kartım, cüzdanım, çeklerim..."

Chase tam bir şey söyleyecekti ki vazgeçerek başını salladı. "Peki, devam et öyleyse Jessie."

“Edeceğim, ama sen biraz yavaşlarsan benim için daha kolay olacak.”
“Jessie, az sonra hava kararacak ve karanlık bastırmadan önce tepeye ulaşmak istiyorum.”
Genç kadın derin bir nefes aldı. “Karanlıkta bizimkilerin kaldığı yeri bulabilir miyiz?”
Kısa bir sessizlikten sonra Chase, “Hayır,” de. di.
Jessie onun bir şeyler daha söylemesini bekledi, ama Chase hiçbir şey söylemedi. “Peki en yakın yol nerede? Çok mu uzakta?”
“Eğer konuşmazsan daha çabuk ilerleyeceğiz.”
Jessie cevap vermek istedi, ama susarak başını sallamakla yetindi. Genç adam haklıydı. O kadar zor nefes alıyordu ki cam yanıyordu.
“Neredeyse geldik,” dedi Chase birkaç dakika sonra. “Üşüyor musun?”
Ne üşümesi, donuyordu. “Biraz,” dedi Jessica. “Ama...”
“Tepeye vardığımızda üzerindekileri değiştirirsin, özellikle de pantolonunu.”
“Ama yol...”
“Nefesini tüketme Jessie, az sonra konuşuruz.”
“Peki, ama...” Ciğerleri ateş gibi yanmaya baş. lamıştı. “Peki,” diyerek başını önüne eğdi ve yürümeye devam etti. Chase haklıydı. Tepeye ulaştıklarında bol bol konuşmaya vakitleri olacaktı.
Şimdi tüm dikkatini yola vermeliydi. Sol, sağ, sol, sağ... Neredeyse gelmişlerdi. Oturup derin bir nefes alarak kalp atışlarının normale dönmesini bekledi. Deri'pantolonu tırmanmasını zorlaştırıyordu. Blucinini giyebilse ne iyi olurdu. Bir adım daha atacak hali, kalmamıştı...
“Ayy,” dedi Chase'in sırtına çarparken. “Durduğunu fark etmedim.”

Ağaçların çevrelediği bir açıklıkta durdular. Ağaçlar rüzgârı tümüyle kesiyordu. Yağmur da durmuştu. Jessica rahatlayarak içini çekti ve ağaçlardan birine yaslandı.

“Neyse,” dedi nefesi kesilmiş bir vaziyette. “Tepe sandığımdan daha dikmiş, ben...”

“Tut,” dedi Chase ona kazağım ve yabancı bir blucini uzatırken. “Ben ateşi yakarken sen de üstündeki ıslak şeyleri çıkart.”

“Biraz sonra,” dedi Jessica. “Önce bir kendime geleyim...”

“Şimdi,” dedi Chase.

Jessica’nm kaşları hayretle kalktı. “Yalmzca nefesimi...”

Genç adam çantasını yere koyarak, “Ne diyorsam onu yap,” dedi sert bir tavırla.

“Ne dedin?” diye tekrarladı Jessica. Bunu söylemiş olamazdı...

“Doğru duydun. Pantolonunu değiştir.”

Jessie içinden ona kadar saydı. Ne de olsa adam hayatını kurtarmıştı. Genç kadın bir süre sonra Chase’in ona verdiği blucine baktı.

“Bunlar benim değil,” dedi Jessica. Chase başım kaldırdığında pantolonu ona uzattı. “Bunlar senin olmalı. Benimkiler açık renkti...”

“Haklısın, bunlar benim. Sen giymene bak. Burada moda koordinatörlüğü yapmak zorunda değilsin.”

Jessica’nın göğsü sıkışmaya başlamıştı. “Modayı düşünmüyordum,” dedi yavaşça. “Yalmzca kendi pantolonum bana daha iyi olur...”

“Doğru,” dedi Chase çantasını tekrar araştırırken.

Jessica onun bir şeyler daha söylemesini bekledi, ama Chase konuşmadı. Midesine kramplar girmeye başlamıştı.

"Öyleyse niçin vermiyorsun? Yanımıza aldığımızı hatırlıyorum. Bavulumdan çıkartırken gördüm."

Chase başını kaldırarak ona baktı. "Sana söy. lediklerimi yaparsan daha iyi anlaşacağız Jessie."

"Mr. O'Bryan," dedi Jessica dişlerinin arasından. "Bunu tartışmanın zamanı olmadığını biliyorum, ama davranışlarınızdan hoşlandığımı pek söyleyemeyeceğim..."

"İyi bir kız olup pantolonunu değiştir. Islak bir fareye benziyorsun."

"Ben kız değilim," dedi Jessica vakur bir edayla. "Ben bir kadınım."

"Ve çok inatçı bir kadınsın."

"Hayır, değilim. Sana her soru soruşumda ya cevap vermiyorsun ya da emirler yağdırıyorsun. Ben..."

Chase ayağa kalkarak ellerini kalçalarına koy. du. "Sizinkilerin bulunduğu yere hava kararmadan varıp varamayacağımızı sordun, hayır dedim. En yakın yolun ne kadar uzaklıkta olduğunu bilip bilmediğimi sordun, bilmiyorum dedim. Blucinimin rengini beğenmediğini söyledin..."

"Ben," dedi Jessica abartılı bir dikkatle, "Pantolonunun benim için çok büyük olduğunu söyledim..."

"Özür dilerim," dedi Chase iğneleyici bir tavırla. "Doğru, pantolonumun sana yakışmayacağını düşünüyorsun..."

"Yakışıp yakışmayacağı beni ilgilendirmiyor," dedi Jessica sesini yükselterek. "Yalnızca, kendi pantolonum varken, üç beden büyük bir şey giymek pek mantıklı gelmiyor."

"Benim blucinim denim kumaşından," dedi Chase. "Seninki ince kotondan. Benim blucinim seni daha sıcak tutacaktır. Tatmin oldun mu?"

Genç kadının göğsünü saran gerginlik yavaş ya. vaş kayboluyordu. “Evet,” dedi. “Yalnızca bir sebep belirtmen gerekiyordu.”

“Benim yapmam söylemem, yeterli olmalı senin için.”

‘Tekrar başa döndük,’ diye düşündü Jessica inanamayarak. Genç kadın isyan ederek başını kaldırdı.

“Belki bir takım şeylere açıklık getirsek iyi olur Mr. O’Bryan. Uçağı yere sağ salim indirdiğiniz için size müteşekkirim...”

“Bir şey değil.”

“Ama gemide değiliz. Siz kaptan değilsiniz ve ben de sizin emirlerinize uymak, zorunda değilim.”

“Eğer bir yola ulaşmak istiyorsanız Miss Howard bunu yapmak zorundasınız. Söylediğim her şeyi tartışmak için vaktimiz yok.”

“Tanrı aşkına ben tartışmıyorum, yalnızca bir soru sordum...”

“Ve ben de cevapladım. Yalnızca benim söylediklerimi yaparsan gayet iyi anlaşırız. Yeterince açık mı?”

“Tartışacak durumda değilim herhalde,” dedi Jessica sinirle. “Uzman olan sensin. Yolun nerede olduğunu bilen sensin, ben değil.” Jessica topuklarının üstünde döndükten sonra tekrar arkaya döndü. “Yoksa çok mu fazla şey umuyorum?”

Jessica zayıf ışıkta bile adamın yanağında bir kasın seğirdiğini görebiliyordu. “Bu ne anlama geliyor şimdi?”

“Çok açık olduğunu sanıyorum.”

“Eğer pilotluğuma dil uzatıyorsan...”

“Ben üstümü değiştirirken buradan uzaklaşabilir misin?”

“Dinle Miss Howard. Benim pilotluk kabiliyetim sizin tek parça halinde ve sağlam olmanızın tek sebebi.”

“Tek parça halinde mi? Onun için mi uçak gölün dibinde ve biz de buradayız.”

“Uçağın burada olmadığına şükretmek lazım,” dedi Chase ağaçları göstererek.

“Eagle Lake gibi, olması gereken bir yerde olmaması da çok kötü.”

“Bu senin profesyonel düşüncen mi? Pilotluk lisansın olduğunu bilmiyordum.”

“Senin olduğuna göre benim de olmaması için bir sebep yok,” dedi Jessica. “Uçağı fırtınanın ortasına sokan ben değilim. Kayaların üstüne indiren de ben değilim. Bizi...”

“Evet, değilsin. Sen yalnızca milyonlarca insanın her gün yaptığı şeyleri yapmaya korkup dadıya ihtiyacı olan birisin. Eğer elini tutarak ve seni sakinleştirmeye çalışarak o kadar vakit kay, betmeseydim...”

“Tanrım! Elimi tutup beni sakinleştirmeye çalışmış. Doğru! Fırtınayı düşünmen gerekirken aklında bunlar mı vardı? ‘Ah, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Jessie,’” diyerek onu taklit etti Jessica. “Neler oluyor Mr. O’Bryan? Beni Eagle Lake’e tek parça halinde götürdüğünüzde minnetle kollarınıza atılacağımı mı sandınız?”

Chase sinirle homurdandı. “Tanrım! Bayan, dünyanın en karşı konulmaz insanı olduğunuzu, düşünüyor olmalısınız. Dinle, senin yerine yanımda bir Barbie bebeğin olmasını tercih ederim. En azından onlar konuşmuyorlar.”

Jessica’nm yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi. “Otlaklarda geçirdiğiniz uzun gecelerde böyle mi yapardınız? Ne güzel.”

Bir an Jessica çok ileri gittiğini hissetti. Chase’in gözleri kısıldı ve derin bir nefes aldı. Genç kadın yerinden kıpırdamadan bekledi; sonunda Chase arkasını döndü.

“Ateş yakacağım,” dedi genç adam ifadesiz bir tonla. “Islak pantolonunla ne istersen onu yap. Umurumda bile değil.”

Genç adamın ağaçların arasından kayboluşunu izlerken Jessica’mn göğsü hızla inip kalkıyordu. “Kendini ne samyor?” diye mırıldandı Chase gözden kaybolurken. ‘Onu ilk gördüğüm anda ne mal olduğunu anlamıştım. O...’ Jessica adamın verdiği blucine baktı. Ondan daha ne yapmasını istiyordu? Topuklarım birbirine vurup ona selam mı çakması gerekiyordu?

Genç kadın çalılıkların arkasına girerek ıslak deri pantolonunu çıkardı. Onlardan kurtulunca rahatlamıştı. Chase’in blucini beklediği gibi çok büyüktü, ama gerçekten sıcak tutuyordu. Paçalarını kıvırdıktan sonra kendi pantolonundan kemerini çıkartarak blucine geçirdi. Sonra ıslak kazağını çıkartarak kuru olam üstüne geçirdi. Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Çorapları da ıslaktı, ama dayanamayacağı kadar değil. Onları Chase’in yakacağı ateşte kurutabilirdi. Parmaklarını saçlarımn arasında gezdirerek açıklığa çıktı.

Güneşin son ışınları gölü aydınlatıyordu. Jessica gölü izlerken yutkundu. Uçak gözden kaybolmuştu. Uçak çarpmadan önceki dakikaları, Chase’in onu sakinleştirmeye çalışan sesini, onları nelerin beklediğini sakin bir şekilde anlatışını hatırladı.

Bir kaya parçasımn üstüne oturdu ve huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Nereden bakılırsa bakılsın hayatta kalmalarının sebebi Chase’di. Doğru olmadığım bildiği sözler ağzından öfkeyle çıkıvermişti.
Çarpmaları Chase’in suçu değildi. Üstelik suyun ortasına imkânsız gibi görünen bir iniş yapmış ve onları batmakta olan bir uçaktan çıkarmıştı. Jessica da pilotluk yeteneğinden erkekliğine kadar her fırsatta ona hakaret ederek teşekkür ediyordu.

Gerçi o da bunu beklemiyordu ya; sürekli emir verip bunlara sorgulamadan uyulmasım istemesi Jessica'mn sinirlenmesine yol açmıştı. Ama ge. ne de buradan çıkana kadar bir süre katlanabilirdi.

Jessica ayağa kalktı. Chase daha dönmemişti, döndüğünde söyledikleri için özür dileyecekti. Şimdi işe yarayacak bir şeyler yapıp ona ciddi olduğunu göstermeliydi. İhtiyaçları olduğunu düşünerek çalı çırpı toplamaya başladı.

Chase çalı çırpı toplamak için boşuna ormana girmemişti; açıklıkta çok az vardı. Jessica gözlerini kısarak yere baktı. Bir tane dal vardı, bir tane daha... Eğilerek onları topladı ve daha bulmak için bakındı. İlk ağaçlara ulaştığında biraz daha kuru dal buldu ve hevesle toplamaya devam etti. Evet, burada seçebileceği kadar çok çalı çırpı vardı.

Chase'in onu çağırdığını duyduğunda bir kucak dolusu çalı çırpı toplamıştı. Şaşkınlıkla bakındı. Sesi niye bu kadar uzaktan geliyordu? Ve hava niye bu kadar çabuk kararmıştı? Etrafını kalın bir grilik sarmıştı. En yakındaki ağacın arkasını zar zor görüyordu. Açıklığa geri dönme vakti gelmişti.

Ama açıklık neredeydi? Gözlerini açarak etrafına iyice bakındı, ama gördüklerinden de bir şey çıkaramadı. Her ağaç bir diğerinin aynısıydı, yol neredeydi acaba?

"Jessie?"

Chase onu çağırıyordu, bu sefer sesi daha yakından gelmişti. "Buradayım," diye bağırdı. "Chase?"

"Neredesin Jessie?"

"Buradayım," diye bağırdı genç kadın... "Chase?" Bir ağacın köküne takılarak sendeledi.

"Geliyorum Jessie," diye bağırdı Chase. "Olduğun yerde kal ve konuş ki seni bulabileyim."

"Ben... ne dememi istiyorsun?"

"Daha yüksek sesle Jessie. Seni duyamıyorum."

Jessica gözlerini kapatarak etrafındaki karanlık gölgeleri görmemeye çalıştı. Vücudunu bir titreme sarınca derin bir nefes aldı.

"Sana söylediklerim için özür diliyordum," diye bağırdı karanlığa. "Yalnızca sinirlenmiştim..."

"Daha yüksek sesle Jessie."

Jessica derin bir nefes aldı. "Sana söyledikle, rim için özür dilerim," diye bağırdı. "Bugün hayatımı iki, belki de üç kere kurtardın," dedi daha yumuşak bir sesle. "Beni affedecek misin? Sen gerçekten iyi bir pilotsun Chase, kazamn senin suçun olmadığını biliyorum..." Sözleri boşlukta kaldı ve sessizliğe gömüldü. "Chase?" dedi fısıldayarak. "Beni duyabiliyor musun?"

"Hayır," dedi genç adam. "Tekrarlaman gerek."

"Ben..." Jessica alt dudağını ısırdı. Chase gölgelerin arasından çıkmış karşısında duruyordu. "Bu haksızlık," diye fısıldadı Jessica. "Beni ilk başta duymuştun zaten."

"Doğru," dedi Chase. Uzanarak genç kadının elini tuttu. "Buraya kadar nasıl gelebildin?"

"Çalı çırpı topluyordum..."

Chase içini çekti. "Kurtulmak istiyorsan üç şey bileceksin Jessie : Neredeydin, neredesin ve nereye gidiyorsun."

"Hiçbir yerin ortasmdaydım. Hiçbir yerin ortasındayım ve hiçbir yerin ortasına dönmeye çalışıyordum," dedi Jessica zoraki bir gülümsemeyle.

"Titriyorsun," dedi Chase kolunu ona dolarken. "Hadi, açıklığa dönelim de ateş yakayım."

"İyi fikir." Jessica'nın dişleri birbirine çarpıyordu. "Ne kadar saçma değil mi? Hava o kadar soğuk değil..." Birden sustu; gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ben... özür dilerim," diye fısıldadı. "Bana ne olduğunu bilmiyorum."

Chase ona daha sıkı sarıldı. “Sana hiçbir şey olmadı. Sebep benim. Seni önce hayatımda gördüğüm en kötü fırtınada uçurdum, sonra seni çarpışmada neredeyse öldürüyordum ve şimdi de iyi olup olmadığım, korkup korkmadığını bile sormadan seni dağa tırmanmaya zorluyorum...”

“Bingo!” dedi Jessica titrek bir gülümsemeyle. “Korkmak doğru kelimeydi.”

“Sorularına cevap vermediğim konusunda da haklıydın Jessie. Onları cevaplamam gerekiyordu; gerçeği bilmeye senin de hakkın var.”

“Gerçeği mi?” diye tekrarladı Jessica.

Chase başıyla onayladı. “Eagle Lake’den ne kadar uzakta olduğumuzu sormuştun. Ne kadar uzakta olduğumuzu bilmiyorum Jess. Bildiğim tek şey Tetonlar’da olmadığımız.”

“Öyleyse neredeyiz?”

Chase omuzlarını silkti. “Samrım Wind River’in ortasında bir yerdeyiz, ama aydınlıkta bakmadan emin olamam.”

“Ve eğer... eğer Wind River’daysak ne olacak?”

“Benim de sana söylemek istediğim buydu. Bu, yola yürüme umudundan vazgeçmen anlamına geliyor.”

“Bu akşamlık'demek istiyorsun herhalde,” dedi Jessica.

“Yoldan beş ya da altı günlük bir uzaklıktayız.”

Jessica’nın gözleri hayretle açıldı. “Ne?”

Chase başıyla onayladı. “Kolay olmayacak, Jessie, ama başaracağız. Ben bundan daha kötü yerlerde de uzun süre kamp yaptım.”

Genç kadın başını salladı. İçinde büyüyen paniği bastırmaya çalışarak karanlıkta adamın yüzünü görmeye çalıştı.

“Ama... bizi bulacaklardır,” dedi Jessica çabucak. “Uçuş planımm bildirdin, öyle değil mi? Ve kontrol

kulesiyle de konuştun... Herkes nerede olduğumuzu biliyordur."

"Nerede olduğumuzu kimse bilmiyor," dedi Chase. "Uçuş planımız Eagle Lake'e direk rotaydı. Fırtına bizi çok daha farklı bir yere sürükledi tabii ve daha kimseye ne olduğunu söyleyemeden de kontrol kulesiyle bağlantımız kesildi."

"Yani... yani kendi başımızayız mı demek istiyorsun?"

"Evet, ama ben daha önce de bunun gibi yerlerde bulunmuştum. Eğer dediklerimi yaparsan kurtuluruz. Söz veriyorum... Önce açıklığa dönüp ateş yakacağız. Bu gece çok soğuk olacak. Sonra da yemek yeriz."

"Yemek mi? Dalga mı geçiyorsun?"

Chase yavaşça güldü. "Hayır, çantamda bir parça kuru yemişle şeker var. Ve de bir parça kahve. Acil durumlar için." Genç kadına daha sıkı sarıldı. "Bana güven," dedi yavaşça.

Güvenmek mi? Bu kelimeyi işindeki insanlardan, çıktığı erkeklerden daha önce de duymuştu. Ve hiçbir zaman da samimi bulmamıştı. Ormandan geçerlerken Jessica onun elini sıkıca tuttu. 'Niçin?' diye düşündü. Niçin aynı kelimeler bu sefer değişik geliyordu?

Bölüm Beş

Jessica son bir kaç dakikadır, yarı kapalı gözlerle Chase'i seyrediyordu. Genç adamın, uyandığmı anlamaması için yerinden kıpırdamıyor ve nefes alış düzenini bozmamaya çalışıyordu. Cha. se sırt çantasını toparlamış zarif hareketlerle kahve için su kaynatıyordu. Bir süre sonra genç kadın onu gizlice seyrettiği için suçluluk duymaya başlamıştı.

Ve daha fazla düşünmeden kollarını gererek esnedi.

"Günaydın," dedi Chase hemen. "İyi uyudun mu?"

Jessica başını salladı. "Evet iyi uyudum."

Genç adam gülümsedi. "Hep böyle tortop mu uyursun?"

Jessica yatmaya hazırlanırken ki yakınlıklarını hatırlamaya çalıştı. Aslında o kadar da yakın değildiler. Her ikisi de ateşin bir tarafına uzanmışlardı. Aralarında epeyce bir mesafe var... Birden gözünün önünde bir hayal canlanınca kaşlarını çattı.

"Güneşin parlıyor olmasına sevindim," dedi kalkarken. "Her şey gün ışığında daha güzel gözüküyor."

Genç adam doğruldu. "Bazı şeyler her zaman muhteşem gözükür," dedi.

"Sanırım bu kırları sevdiğin için..."

"Olabilir," dedi genç adam çabucak gülümseyerek. "Ben yıkanacağım Jessie. Beş dakika sonra dönerim."

Genç kadın başını sallayarak onun ağaçların arasından kayboluşunu izledi. Acaba her şeyin muhteşem gözükmesiyle ilgili sözler kendisi için miydi? Saçlarını düzeltirken öyle olamayacağını düşündü. Saçlarının kıvrımları arasında yapraklar ve çalılar vardı. Gözlerinin de şiş olduğundan emindi.

Üzerindeki ceketi çıkartarak dikkatle katladı. Sigaraları da diğer eşyalarıyla birlikte gölün dibini boylamıştı. Hatta makyaj malzemeleri bile gitmişti. Kazadan kurtarılan tek şey otomatik fotoğraf makinasıydı. Aslında o kargaşa ve heyecan içinde onu tümüyle unutmuştu. Ama dün gece makinasmı ve 36 pozluk beş filmini sağ salim bulunca çok sevinmişti. Onları mutlulukla okşayarak sert ve soğuk zemine rağmen rahat bir uykuya dalmıştı.

Aslında yerde uyumak, beklediği kadar rahatsız değildi. Esnerken gayet iyi uyuduğunu hatırladı... Rüyasını tekrar hatırladı, bu sefer daha canlıydı. Gerçekten de gece soğuktan titreyerek uyanmış mıydı? Jessica birden canlı bir şekilde Chase'in onu kollarına alıp kucağının sıcaklığına çekişini hatırladı...

Yanakları kızardı. Bir rüya nasıl bu kadar gerçek olabilirdi?

Chase çantadan plastik kibrit ve matara çıkarmıştı. Üstelik kuru üzüm ve fındıktan oluşan akşam yemekleri de vardı.

"Evde bulabileceğin her şey," dedi genç adam gülümseyerek ve ona bir fincan kahve uzatmıştı.

"Hemen hemen," demişti Jessica gülümseyerek. Sonra, "Her zaman siyah mıdır?" diye sormuştu gökyüzüne bakarak.

"Daha da siyah olur. Bu akşam hiç yıldız yok, ama en azından bir parça ay ışığı var. Kusura bakma kahveye şeker kalmamış."

Jessica başını sallayarak sıcak metali kavra, mıştı. Sıcaklık ve kahvenin tanıdık kokusu hoşuna gitmişti.

"Kahvenin olması bile yeterli." Kahvesini yudumlayarak tekrar gökyüzüne bakmıştı. Ayışığı bulutların arkasından ortalığı aydınlatıyor, ormandan milyonlarca değişik ses geliyordu.

Genç kadın ateşe daha da yaklaşmıştı. "Hiç uyuyamayacağım," demişti fincanı Chase'e uzatırken. "Bir dakika bile."

"Kahve çok mu koyu olmuş?" demişti genç adam masum bir ifadeyle.

"Keşke sebep bu olsaydı," demişti Jessica. "Bütün bu duyduklarım ne?"

Adam kahveyi onun elinden alarak, "Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu.

"Doğru. Sakın söyleme. Doğanın hiç bu kadar gürültülü olabileceğini düşünemezdim."

"Bu gürültü değil Jessie," diye gülmüştü Chase. "Gürültü beni otel odasında bütün gece uyanık tutan şeydir. İnsanlar kornalar çalarken, sirenler öterken nasıl Uyuyabiliyorlar?"

“Bir süre sonra insan fark etmiyor bile. Yalnızca şehrin seslerine alışkın değilsin sen.”

Kahveyi tekrar genç kadına uzatarak gülümsemişti. “Bunu ben de söylemeliyim. Yalnızca sessizliğin sesine alışkın değilsin.”

“Sessizlik, ha? Böyle mi tanımlıyorsun? Sanki her an bir şey bağıracak, ötecek ya da uluyacakmış gibi...”

“O beklediklerin olacak zaten,” diye gülmüştü genç adam. “Ama sen duymayacaksın. Senfoninin o bölümü başlamadan sen çoktan uykuya dalmış olursun.”

“Duymak istediğim açıklama bu değildi,” demişti Jessica çabucak. “Beni sakinleştirmek için böyle seslerin olmayacağını söyleyebilirdin.”

“Tamamiyle emniyettesin Jessie. İnan bana ot. mandaki yaratıklar sana bir şey yapamazlar.”

“Bu böcekleri de kapsıyor mu?” diye sormuş, tu Jessica genç adamın onun için yaptığı yaprak, tan yatağa yerleşirken.

“Bu böceklerin mevsimi değil. En azından pek çoğu için değil. Üstelik resmen tamşmadıkça on. ları dert etmene gerek yok.”

“Hiç niyetim yok. Yalmzca arkadaş çevrelerini genişletmek istemeyeceklerini umuyordum.”

Chase ateşi karıştırıyordu. “Eğer uyursan öyle bir şey yapmazlar.”

“Peki, denerim. Ama uyuyup uyuyamayacağımdan pek emin değilim. Fiziksel olarak çok yorgunum, ama beynim sürekli, geceyarısı, bir ormanın ortasında, soğuk ve sert bir zeminde yattığımı hatırlatıyor...”

“Eminim bir bebek gibi uyayacaksın. Hadi, Jessie. Gözlerini kapa ve rahatla. Söz veriyorum seni devler yemeyecek.”

İşte gene sözler veriyordu... Bu düşündüğü son şey olmuştu. Tabii gece Chase’in kollarında, onun

sıcaklığına gömülerek uyuduğunu hayal edişini saymıyordu...

"Döndüm." Genç kadın onun sesini duyunca arkasına döndü. Adam ateşin yanma topladığı çalıları bırakırken gülümsüyordu. "Biraz önce seni uyandırdıysam özür dilerim. Ses çıkarmamaya çalışmıştım."

Jessica başını sallayarak eliyle karmakarışık saçlarını düzeltmeye çalıştı. Çok kötü göründüğünün farkındaydı. Oysa Chase hafif uzamış sakalı hariç güne hazır görünüyordu.

"Beni uyandırmadın," dedi çabucak. "Zaten uyanmıştım..." Genç adamın ona baktığını görünce durdu ve güldü. "Sanırım biraz olsun uyuyabildim."

Genç adam tekrar ateşi canlandırmak için çalıları ve dallan yerleştirmeye başladı.

"Evet, horlamaya başladığın zaman uykuya daldığım anlamıştım."

"Ben horlamam," dedi Jessica. "Ben hiç..." Chase'in gülümsediğini görünce içini çekti. "Horlamadım, değil mi? Bana horlamadığımı söyle."

Chase ellerini blucinine sildi. "Peki, horlamadın," dedi. "Yalnızca uyurken garip sesler çıkar, tıyorsun."

Jessica omuzlannı silkerek ellerini arka ceplerine soktu.

"Horladıysam bile yastıksız uyumaya alışkın olmadığım içindir," diye kabul etti, genç adamın ateşi canlandırmasını izlerken. "Hemen uyudum. Haklıydın, sandığımdan daha çok yorulmuşum."

"Evet, hemen uyudun. Gece saat üçe doğru uyandın. Üşümüştün."

Jessica gerginleşti ve adamı dikkatle inceledi. Ama Chase tüm dikkatini ateşe yöneltmişti.

"Öyle mi?" dedi sonunda. "Hiç hatırlamıyorum."

Chase omuzlarını silkerek ateşe bir iki çalı daha attı. "Hatırlayacağım sanmıyorum. Isındıktan sonra tekrar

uykuya daldın." Birden başım kaldırarak ona baktı. "Bunu da hatırlamıyorsun, değil mi?"
Jessica çenesini yukarı kaldırarak başını salladı. "Kesinlikle," dedi çabucak. Bir yandan da genç adamın, yanaklarının kızardığım fark etme, mesi için dua ediyordu. "Sanırım bana verdiğin cekete sıkıca sarınıp tekrar uykuya daldım."
Chase tembel tembel gülümsedi. "Evet, öyle olmalı."
Jessica başka tarafa bakmaya çalıştı, ama gözlerini ondan ayıramadı. Genç adamın gözlerinde eğlenceli pırıltılar dolaşıyordu. Chase başını tekrar eğip aralarındaki akımı kestiğinde Jessica yutkundu.
"Oteldeki yataklar fena değildi. Ama şimdi diş fırçası, sabun ve bir parça su için her şeyimi verebilirim."
"Her şeyini mi?"
Jessica onayladı. "Her şeyimi."
Genç adam yavaşça ayağa kalkarken gülümsüyordu. Ellerini ona doğru uzatarak, "Şimdi burada davullar ve spot ışıkları olmalıydı," dedi. "Abrakadabra! Büyük O'Bryan, ellerinin bileklerinden ayrılacağını söylüyor!"
Gülmemek imkânsızdı. "Neler oluyor?"
"Bir orman büyüsü bayan. Seyircilerden bir gönüllü gelip parmaklarımın temizliğini kontrol edebilir mi? Ve dişlerim de parlıyor bayan. Lütfen daha dikkatli bakın. Ve doğrulayın."
"Doğrulayacağım tek şey senin deli olduğun," diye güldü Jessica. "Bana o sırt çantanın içinde dişmacunu ve sabun olduğunu mu söylüyorsun?"
"Hayır, her şeyin bir sının var. Ama kum sabun işini görüyor. Ve ben sana ağaçtan muhteşem bir diş fırçası yapacağım." Adam kaşlarını abartılı bir şekilde kaldırdı. "Şimdi bu bilgiler için her şeyini vereceğini söylediğine pişman mısın?"
"Ben..."
"Artık çok geç, geri dönemezsin."

“Hayır,” dedi Jessica huzursuz bir şekilde. Gece onun kollarında uyuyuşunu hatırladı. “Hayır, ama...”

“Güzel. O zaman biraz daha çalı çırpı toplamaya itiraz etmeyeceksin.”

“Çalı çırpı mı? Ama...” Jessica derin bir nefes alarak başını salladı. “Hiç problem değil. Bana yalnızca beş dakika ver.”

Adamın dün gece olanları bilerek tekrarlamaması Jessica’nın çok hoşuna gitmişti. Adamdan dalı alırken gülümsedi ve ağaçların arasında kayboldu.

Şüphesiz kovboy, beklediğinden biraz daha karmaşık bir insandı. Jessica’yı sürekli şaşırtıyordu. Her şeyden önce aptal bir insan değildi. Ve Lincoln Center’daki bir baleye götüreceği son insan olmasına rağmen bir yerde mahsur kaldığı zaman birlikte olmak isteyeceği ilk ve son insandı. Genç kadın metroları ne kadar iyi tanıyorsa o da burayı tanıyordu. Genç kadın onun sokaklarda yürüyüşünü hayal ederek gülümsedi. Ama köşeli çenesi, muhteşem gözleri, geniş omuzları ve dar kalçalarıyla nerede olursa olsun harika dururdu.

“Sana ne oluyor Jessie?” diye sordu kendi kendine yüksek sesle.

Başını sallayarak bayırın aşağısında ağaçların arasından çıktı. Göl güneş ışığının altında sakin bir şekilde parlıyordu. Yüzeyini pürüzlendirecek rüzgâr olmadığı zaman çok farklı görünüyordu. Tabii uçaklarına ait hiçbir iz yoktu. Göl ve onu çevreleyen dağlar bile başlıbaşına güzeldi. Muhteşem bir yerdi burası. Etrafında yükselen vahşi tepelerin bile ıssız bir güzelliği vardı.

“İnsanın nefesini kesiyor, değil mi?”

Jessica hayretle arkasına döndü. “Nasıl becerdin? Geldiğini hiç duymadım.”

Chase gülümseyerek omuzlarını silkti. “Yılların getirdiği alışkanlık. Vaktinin çoğunu açık havada

geçirirsen sen de ses çıkarmadan hareket etmesini öğrenirsin.”

“Central Parkta hava karardıktan sonra muhteşem bir kariyer edinebilirsin,” diye güldü genç kadın. “İnsanları soyarak demek istiyorum. Görüyor musun, benim de açık havada sessiz yürümek konusunda tecrübelerim var. Central Park New York’ta ve geceleri...”

“Central Park’ın nerede olduğunu çok iyi biliyorum,” dedi genç adam. “Karanlıkta güvenli olmaması ise üzücü. Çünkü Ramble ve Sheep Meadow geceleri çok güzel olmalı. En azından Park’ ta Shakespeare oynanırken ya da son gittiğimde olduğu gibi Filarmoni yazın konser verirken gayet güvenli. Gece Beethoven’in yedinci senfonisini çaldılar. BU arada senfoni orkestra için yazılmış...”

“Senfoninin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Ben aptal değilim...” Genç kadının yanaklarına kan hücum etmiş ve elini ağzına götürmüştü. “Özür dilerim, Chase,” diye mırıldandı. Adam ukalalığına gayet güzel bir şekilde karşılık vermişti. “Böylesi...”

“Aşağılayıcı? Ukala?”

“Hepsi,” dedi Jessica çabucak. “Yalmzca şehirle bu kadar alakadar olduğunu düşünmemiştim. Orada iş için bulunduğunu söylediğini unuttum. Ben...”

“Hayır, özür dilemesi gereken benim Jessie. Her şeyden önce tam bir ‘kovboy’ gibi görünüyorum, değil mi? Ama bunun bir önemi yok, kovboylar nazik insanlardır.”

Ama adam elleri kalçalarında hiç de özür diler gibi gözükmüyordu. Sesinin tonuysa genç kadını daha da utandırıyordu.

“Bundan eminim. Yalmzca böyle birinin... yani senin gibi birinin...”

Chase gülümsedi. “Eminim düşünemezdin.”

"Bak, yalnızca sen New York'u çok iyi tanıyabilecek bir adam gibi gözükmüyorsun. Ben..."

"Siz şehirliler insanı nasıl olur da bu kadar çabuk sınıflandırırsınız? Özellikle de hepiniz ortalıkta o gülünç kıyafetlerinizle koşuştururken."

Jessica başını sertçe kaldırarak adama baktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu dikkatle.

Chase omzunu silkti. "Ne dediğimi çok iyi biliyorsun Jessie. Bunu sen de yapıyorsun."

"Jessica," dedi genç kadın. "Benim adım bu. Ve ne demek istediğini de anlamıyorum. Niçin bana söylemiyorsun?"

"Bak, seninle kavga etmek istemiyorum. Ben..."

"Ben kavga etmiyorum. Yalnızca ne demek istediğini açıklamanı bekliyorum."

"Hadi," dedi Chase sabırsızlıkla. "Seni dün iyice inceledim. Eski Batı'ya giderken, Eski Batı kıyafetlerini giymiştin. Deri yelek, deri pantolon, botlar..."

"Dün hiç bilmediğim bir yerde kalacağımı sanmıyordum. Kıyafetim Eagle Lake Lodge için gayet uygundu... Üstelik, şimdi de ukala olan sensin. İnsanlar dış görünüşleriyle sınıflandırılamazlar, öyle değil mi?"

Chase başını salladı. "Moda koordinatörü! Gerçekten hayatını bu işi yaparak mı kazanıyorsun?"

Jessica sinirle homurdandı. "Bunu daha önce de tartışmıştık. Evet bu işi yapıyorum ve bundan da utanmıyorum. Dünyayı kurtaramıyorum belki ama hiç değilse dürüst bir iş yapıyorum..."

"Biliyor musun, bir keresinde Ne w York'tayken insanlara çok gülmüştüm. Daracık blucinleri içindeki o şehirli kovboylar, 'Taiwan malı' damgalı gümüş ve türkuvaz takılarıyla dolaşah kadınlar... Bütün bunların bir parçası olmak seni rahatsız etmiyor mu Jessie?"

“Adım Jessie değil,” diyerek hemen atıldı Jessica. “Giyinmek ve süslenmek insanları mutlu eder. Bunun nesi yanlış?”

“Yanlış olan şu. Para harcamak için giyinip süslenmekten başka şeyler de var.”

“İnsanları sınıflandırma konusunda konuşmak için senden daha uygun birisi olamaz,” diye kızgınlıkla söylendi Jessica. “Ama benim ne istediğim konusunda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Tabii ki biliyorum. Sen ellerini kirletmeden oyuna katılmak istiyorsun.”

“Gerçekten de biz ‘şehirliler’ hakkında ilginç fikirlere sahip olduğunu samyorsun değil mi?”

Chase ellerini kalçalarına dayayarak, “Bana böyle düşünmemem için bir tek sebep göster,” dedi.

Jessica derin bir nefes aldı ve gözleri genç adamınkiyle buluştu.

“Probleminin ne olduğunu biliyor musun kovboy? Bizler seni korkutuyoruz. Bizim yaratıcılığımız seni sınırlandırıyor. Şeninse atları gütmek için buna ihtiyacın yok. Tüm istediğin güçlü kaslar. Ve... bırak beni!” Jessica genç adamın ellerinin ani ve güçlü temasıyla olduğu yerde döndü.

Chase'in parmakları, genç kadım kendisine doğru çevirdi. “Her şeyi anladığını samyorsun değil mi Miss Howard? Sence kovboylar işe yaramaz kaslardan ibaret. Sadece takım elbiseler içindeki ofisleri olan adamlar önemlidirler.”

Genç adam Jessica’ya doğru eğildi. Jessica onun çenesinde bir kasın seğirdiğini görebiliyordu. Ve aniden yapayalnız olduklarım hatırladı.

“Hayır, ben öyle söylemedim.”

“Söylemen gerekmez. Bunu anlayacak kadar zekâm var.”

Jessica güçlükle yutkunarak gülümsemeye çalıştı. “Senin aptal olduğunu söylemedim, kovboy olmak... oldukça ilginç bir iş olmalı ve...” Jessica söylediği her bir kelimenin durumu daha da korkunçlaştırdığını bilmesine rağmen kendim konuşmaktan alamıyordu.

“Sonra sen ayrıca pilotsun. Yani söylemek istediğim, bazı çiftlikler çok büyüktür. Tabii buralarda otomobil ve uçak kullanmak gerekir... Hayır, söylemek istediğim bu değildi. Evet kovboylar...”

“Onlar da insandır,” dedi Chase yavaşça.

Ellerini genç kadının omuzlarından çekti ve başım sallayarak ekledi. “Herkes gibi.”

Jessica kollarını vücuduna doladı. Az önce Chase’in parmaklarının sıktığı yerleri yokladı. Yarın hepsi moraracaktı. Bu arada Chase biraz sakinleşmişti.

“Bilmeni istiyorum. Kovboylarla ilgili hiçbir olumsuz düşüncem yok. Eminim senin yaptığın iş de oldukça önemlidir.”

Chase yüzünü buruşturarak homurdandı. “Tanrım, Jessica Howard sen akıl almaz birisin.”

Genç adam topuklarının üzerine dönerek Jessica’dan uzaklaştı.

Genç kadın birkaç saniye arkasından baktıktan sonra Chase’e doğru seğirtti.

“Bak, çok üzgünüm. Ben gerçekten mesleğini kötülemek istemedim. Ben...” Chase birden öyle hızlı döndü ki Jessica neredeyse genç adamla çarpışacaktı.

“Miss Howard, benim mesleğim...” her bir harfi dikkatle seçerek devam etti. “Ben biyologum...”

“Ne dedin?”

Chase dişlerini göstererek gülümsedi. “Bütün hayallerin altüst oldu değil mi Jessie?”

“Hayır!”

“Hayır, ha?” Genç adamın gülümsemesi vahşileşti.

"Söyleyin bana Miss Howard, eğer biyoloji doktoru olduğumu bilseydiniz, bana Central Park'ı anlatmak için bu kadar çaba sarf eder miydiniz?"

"Biyoloji doktoru mu?" Jessica sersemlemişti.

"Ve tabii pilotluk lisansı. Şirketiniz bu yüzden beni kiraladı." Chase tatsız bir kahkaha attı. "Çakal ile sincap arasındaki farkı bilen birinin Doğulular'ı etkiliyor olması çok şaşırtıcı."

"Şimdi sen... başından beri..." Jessica derin bir nefes aldı. "Beni aptal yerine koydun. Başından beri beni yanılttın."

"Miss Howard, bana hiçbir şey sormadınız. Karşılaştığımız andan beri her şeye kendiniz karar verdiniz."

"Of Tanrı aşkına! Şimdi de söylev mi vereceksin?"

"Buraya indiğimizden beri yanında bir kovboy bulunması fikri hoşuna gitmişti değil mi? O güzel boynunu koruyacak bir kovboy. O şehirli kovboylarından hiçbirinin bunu beceremeyeceğine bahse girerim."

"Takım elbise içinde sen bir ofiste ne kadar becerikli olabilirsen onlar da burada becerebilir, ler.".

"En azından sığır gütmenin bir amacı var," diye cevap verdi Chase. "Ama sen bunu anlayamazsın."

"Biyolog olduğunu söylemiştin."

"Tanrım, ne çekilmezsin! Evet biyologum. Sadece bazı değer yargılarım eleştiriyorum, hepsi bu. Dünyanın sadece bu şehirli züppelerin çıkarları uğruna dönmesinden bıktım."

Jessica, sanki genç adam aklım kaçırmış gibi ona bakıyordu. Chase bir an durdu, belki de gerçekten aklım kaçırmıştı.

Sadece bir çılgın burada, adım bile bilmediği bu yerde durup, yıllardır karşı çıktığı sistem hakkında

tartışırdı, hem de bu durumdan sorumlu olmayan bir kadınla.
Üstelik düşünceleri onu hiç de ilgilendirmiyordu. Bir hafta sonra bu kadın bir anı olacaktı...

Bölüm Altı

İki tarafı çam ve kavak ağaçlarıyla dolu olan dar patika tepeye doğru uzanıyordu. Chase’in söylediğine göre geyik, ayı ve domuzların yoluydu bu. Hayvanların adım duymak bile Jessica’yı huzursuz etmeye yetmişti; genç kadın ilk bir saat boyunca sürekli etrafına bakınarak tetikte yürüdü. Ama gördüğü tek hayvan küçücük bir sincap oldu.

Bir süre sonra bacakları yorgunluktan tutulup, nefes nefese kalınca vahşi bir hayvanla karşılaşma korkusunu unuttu. Güneş batmış, hava soğumaya başlamıştı, ama genç kadın bu alışık olmadığı yürüyüş temposundan dolayı terliyordu.

Gölü ve açıklığı aşağıda bırakalı beri Jessica tepeleri hayranlıkla izliyordu. Tırmanmaya başladıklarında küçük fotoğraf makinasını çıkartmış ve birkaç poz çekmişti. Daha iyi bir görüntü elde edebilmek için yoldan birkaç kez uzaklaştığında Chase’in imalı laflar etmesini beklemişti. Ne var ki genç adam bunun farkına bile varmamıştı.

Jessica derin bir nefes almak için durarak patikada ilerleyen Chase’i seyretti. Genç adam yol boyunca ne yavaşlamış ne de onun gibi taşlara ve çalılara takılmıştı. Ve Jessica’mn gelip gelmediğini görmek için bile arkasına dönmemişti. Genç kadın dönemeçli patikada onu sürekli gözden kaybediyor,, tekrar bulana kadar da deliler gibi koşuşturuyordu.

Ama Chase O’Bryan'a yavaşlamasını söylemeye hiç niyeti yoktu; ona bir daha hiçbir şey sormayacaktı. Galiba Chase de öyle düşünüyordu ki son iki saattir,

eşyalarını toplayıp yola koyulduğundan beri, ona tek kelime bile söylememişti.
“Gitme zamam geldi,” demişti kısaca. “Müm. kün olduğunca çok yol almak istiyorum.”
“Nereye gidiyoruz?”
“Buradan çıkıyoruz,” demişti insanların köpekleriyle ya da çocuklarıyla konuşurken kullandığı sabırlı tonla. “Hızlı bir yürüyüş yapmayı düşünüyorum Miss Hovvard. Eğer dayanamayacağınızı düşünüyorsamz şimdiden söyleyin.”
Jessica omuzlarını dikleştirip çenesini yukarı kaldırmıştı. “Beni merak etmeyin Mr. O’Bryan, yürümeyi bilirim.”
Genç kadın bir ağacın köküne takılınca bunun pek de doğru olmadığını düşündü. Ama ona alay etme zevkini tattırmayacaktı. En az onun kadar dayanıklıydı ve yorgunluktan ölecek olsa bile bunu kanıtlayacaktı. Üstelik nasıl olsa bir süre sonra duracaklardı. Hiç kimse, bir kovboy bile bu tempoya daha fazla dayanamazdı.
“Oooof!” Jessica keskin bir acı ayağını sarınca nefesini tuttu. “Lanet olsun,” diyerek eğildi ve ayak parmaklarım keten ayakkabısının üstünden ovmaya başladı.
“İyi misin?”
‘Hayır,’ diye düşündü Jessica. ‘İyi değilim. Üstelik ayağımı çarptım...’
“İyiyim,” dedi genç adam patikadan ona doğru inerken. “Yalnızca bir şeye çarptım.”
Genç kadın tekrar eğilirken Chase sesini çıkarmadan onu izledi ve çantasını omzundan indirdi.
“Zaten mola verme zamanı gelmişti. Biraz oturup dinlenin Miss Hovvard.”
‘Aman Tamun,’ diye düşündü Jessica. ‘Demek o da bir insan.’

“İyiyim,” diye tekrarladı. ChaSe bir kütüğün üstüne oturup ona bakarken gülümsemeye çalıştı. “Benim için durma.”

“Senin için durmuyorum,” dedi adam ifadesiz bir sesle. “Sen istemesen de benim dinlenmeye ihtiyacım var.” Çantasını araştırdıktan sonra genç kadına matarayı uzattı. “Susamışsındır.”

‘Sen susamadıysan ben hiç susamadım,' dedi kendi kendine. “Hiç de değil,” dedi Jessica çabucak. “Hiç susamadım.”

“Sen bilirsin.” Chase matarayı ağzına götürüp kana kana su içerken genç kadın nefesini tuttu, ama hiçbir şey söylemedi. “Daha tırmanacak çok yolumuz var,” dedi Chase sonunda. “Biraz dinlensek iyi olur.”

Jessica inanamayarak ona baktı, ama sonra başıyla onaylayarak omuzlarım silkti.

“Benim için endişelenme.”

“Sana aldırmıyorum,” dedi adam keskin bir sesle. “Ben kendim için endişeleniyorum. Mola verip kamp kurana kadar epeyce yol almak istiyordum.”

“Daha ne kadar gitmemiz gerekiyor?”

Chase mataranın ağzını kapatarak omzunu silkti. “Çok değil, birkaç kilometre daha.”

“Birkaç kilometre daha ha?” diye tekrarladı Jessica. “Bu... bu çok fena sayılmaz. Yine de biraz otursam fena olmaz. Zaten ayakkabılarımı bağlamam gerekiyor.”

“Sizi zorladığımı biliyorum Miss Howard...”

“Hayır, zorlamıyorsun,” dedi Jessica çabucak. Adamdan mümkün olduğunca uzağa oturmaya çalışarak, “Spor yapmaya alışkınım,” dedi.

“Gerçekten mi?”

Jessica onayladı. “Senin arkanda kalmadım, değil mi?”

Chase matarayı tekrar uzattı. Genç kadın bir süre duraladıktan sonra matarayı aldı.

"Eğer adımlarımı ayarlamasaydım bana yetişemezdin."

Su Jessica'nm boğazında kaldı. "Ne? Benim için yavaşladığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Çenesini kurulayarak acı acı güldü. "Hadi canım..."

"Senin arkada oflayıp pofladığını duydum ve eğer bir yerlere varmak istiyorsam yavaşlamam gerektiğini düşündüm." Matarayı geri alarak çantasına yerleştirdi. "Neydi o Manhattan'da jogging yapılan parkın adı? Jogging dağa tırmanmaya pek benzemiyor, değil mi?"

Jessica dişlerini gıcırdatarak adamın sözlü saldırısına karşılık vermemeye karar verdi.

"Yalmzca jogging yapmıyorum. Jimnastik salonunda aletle çalışıp aerobik de yapıyorum." Tam olarak yalan söylemiyordu. Birkaç sene içinde bunları ancak üç dört kere yapmış olması da adamı hiç ilgilendirmezdi.

Chase gülümsedi. "Aerobik... bu, insanların minicik şeyler giyip müziğe uygun olarak eğilip kalkmaları oluyor değil mi?"

"O kadar da basit değil," dedi Jessica sertçe. "Eğer daha önce denemiş olsaydın kolay olmadığını bilirdin."

"Evet, insanları hayal edebiliyorum. Herhalde hayatında hiç terlememiş olan bir adamın tasarladığı kıyafetleri giyiyorlardır."

"Hadi," dedi Jessica yorgun bir şekilde. "Ağırlık kaldırıyorsun, günde beş mil koşuyorsun ve tüm bunları on yıldır giydiğin gri bol tişörtünle yapıyorsun. Ama koşu ayakkabıların piyasanın en iyisi, öyle değil mi?"

Chase'in gözleri kısıldı. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Jessica gözlerini kapatarak başını çevirdi. "Hiçbir yere."

"Hadi Miss Howard. Söylediklerinizle bir şeyler anlatmaya çalışıyordunuz. Ben aptal değilim..."

Genç kadın gözlerim açtı. “Hiç. Senin kıyafetlerinin de beni yakıştırdığın sınıfa ait olduğunu fark ettin mi?”

“Saçmalama. Benim tişörtüm ve Reeboklanm spor yapmak için çok elverişli. Ben bir adamın ne olduğunu yalnızca...”

Jessica’mn yüzüne bir zafer gülümsemesi yayıldı. “Gerçekten mi? Ne kadar ilginç.”

Chase’in yüzü karardı ve ayağa kalktı. “Gerçek şu ki Miss Hovvard, sizin sağlıklı bir vücuda sahip olmak için moda kıyafetler giyip moda olan jimnastik salonlarına gitmenize gerek yok. Bazılarımız moda olmadan çok önce de sağlıklı bir vücuda sahiptiler.” Çantasım sırtına olarak kütükten uzaklaştı. “Hadi, yola koyulalım. Hava hâlâ beni endişelendiriyor.”

Chase arkasına bakmadan patikayı tırmanmaya başladı. Jessica ayağa kalkıp çantasım alırken inledi. Adama söylememişti, ama jimnastik salonuna devam etmemesinin nedenlerinden biri de sürekli rallilere katılıp, hayır işleri yapan ve kendilerinin dışında kimse yokmuş gibi davranan insanların yamnda rahatsız olmasıydı.

Kovboyun uzun süredir spor yaptığından emindi. Kovboy değil... Dr. O’Bryan! Onu böyle düşünmek çok zordu. Ama adamın kendini formda tuttuğu belliydi; vücudu kaslıydı ve bir gram bile fazlalık yoktu. Birden adamı sarı saten şort ve ona uygun bir bantla Svvenson’un aynalı salonunda bir aşağı bir yukarı egzersiz yaparken hayal edince kahkahasını tutamadı.

Chase yukarı tırmanırken kadının çıkardığı sesi duydu; ya gülüyor ya da öksürüyor olmalıydı. Ama bunun önemi yoktu, Jessica Hovvard ondan hoşlanmak zorunda değildi. Tek yapması gereken şey tempoyu bozmadan yürümesiydi ki bunu da şimdiye kadar becermişti. Gerçi ona söylememişti, ama Jessica

başından beri çok iyi gidiyordu. Bu kadın baştan sona bencil bir yaratıktı ve sürekli kompliman bekliyordu.
"Ahhh..."
Jessica'nın haykırışı çok ani ve keskindi. Chase kalbi hızla çarparak arkasma döndü. Düşmüştü! Genç adam çantasım fırlatarak hızla aşağı doğru koştu.
"Jessie! Jessie!" Chase genç kadının yanında diz çöktü. "İyi misin?"
Genç adam kolunu omzuna dolarken Jessica başını salladı. "Evet, iyiyim," diye mırıldandı. "Sanırım bir şeye çarptım."
Chase onu kaldırdı ve genç kadın başını onun omzuna yaslayarak doğruldu.
"Bir yerinde kırık filan olmadığına emin misin?" Jessica başıyla onaylayınca adam nefesini bıraktı. "Bağırdığım duyunca sandım ki..." Bakışları karşılaştı. Saniyeler boyunca öyle kaldıktan sonra Chase'in kolu genç kadımn omzundan kaydı. "Bir yerinin kırıldığını sandım."
Jessica derin bir nefes aldı. "Tabii, yavaşlayacağımızdan korktun, değil mi?"
"Gecikmemeliyiz, Miss Howard. Size söyledim, kar yağmaya başlayacak. O zamana kadar buradan uzaklaşmalıyız."
Jessica'nın gözlerini anlaşılmaz bir biçimde yaşlar doldurmuştu. Genç kadın onları durdurmaya çalışarak başını çevirdi.
"Seni geciktirmeyeceğim. Ben ah!"
"Ne oldu?"
"Ben... hiçbir şey. İyiyim."
Chase onu tekrar oturtturdu. "Ayağına bir bakayım."
"Ben iyiyim."
"Bırak da ben karar vereyim."
"Gerçekten. Ben biliyorum..."

“Eğer biliyor olsaydın her şeyden önce düşmez, din. Acıyor mu?” Adam bileğini yavaşça yoklarken Jessica başını salladı. “Peki şimdi?” Genç kadın tekrar başını iki yana salladı. “Adımlarına dikkat etmiyor muydun?”

“Ben... bilmiyorum,” dedi genç kadın. “Dikkat ettiğimi sanıyordum... Özür diledim ya.”

“Onu boşver şimdi. Canını yaktığım zaman söyle.”

Jessica, genç adamın ayakkabısının bağlarını çözüp çorabım çıkartışım izledi. Chase çok sinirliydi, ayağa sanki can düşmanıymış gibi bakıyordu.

Genç kadının bileğini bir sağa bir sola oynatıyordu. ‘Ne kadar garip bir adam,’ diye düşünüyordu Jessica onu yarı kapalı göz kapaklarının arasından seyrederken. Bir kaya kadar sertti, ama bunun yam sıra dokunuşları o kadar yumuşaktı ki Jessica hissetmiyordu bile. Adamın sabah göl kenarında ona bakışını hatırlayınca boğazı kurumuştu. Hayır hiç sert değildi; güçlüydü, o kadar güçlüydü ki dünden beri sürekli hayatlarını kurtarıyordu., Sert bir adamı yaralamak imkânsızdı, ama güçlü bir insan kırılabilirdi. Jessica bu sabah Central Park’tan söz ederken onu incitmişti. Gerçi bunu yapmak istememişti ama en başından beri adamı iğnelediği bir gerçekti.

“Ahhh,” diye inledi Chase bileğini aşağı yukarı oynatırken.

Chase sert bir şekilde baktı. “Canın yandı mı?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Jessica. “Küçük bir sancı yalnızca.”

“Emin misin?” diye sordu Chase.

Genç kadın başıyla onayladı.

“Umarım. Eğer iyi değilsen...”

Gözleri yine yaşlarla dolmuştu. Jessica engelleyemeden yanaklarından aşağıya süzülmeye başladılar.

"Camn yamyor, değil mi?" diye sordu genç adam sinirli bir şekilde. "Lanet olasıca, bana doğruyu söyle Jessie."
"Söyledim ya, canım yanmıyor."
"O zaman niye ağlıyorsun?"
"Ben... bilmiyorum," diye mırıldandı Jessica.
"Bileğin mi?"
Genç kadın başını iki yana salladı. "Hayır, değil. Sanırım kendimi yararsız hissettiğim için. Biliyorum, seni geciktiriyorum."
Chase geri çekildi. "Aslında çok iyi gidiyorsun."
"Beni sakinleştirmek için böyle şeyler söylemek zorunda değilsin."
"Gerçekten onun için mi söylediğimi düşünüyorsun?" Chase'in yüzünü yumuşak bir gülümse, me kapladı. "Benim hakkımda daha iyi şeyler düşünmeye başlamana sevindim."
Jessica elinin tersiyle gözyaşlarını kuruladı. "Gerçekten iyi mi gidiyorum?"
Genç kadın tekrar burnunu çekince parmağını onun çenesinin altına koyarak başım kaldırdı. "Geceyarısı uyumayıp her an ormandan bir şey fırlamasını bekleyeceğini sanıyordum. Ama onun yerine kıvrılıp uykuya daldın."
Jessica'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "O cesaret miydi, yoksa yorgunluk mu pek bilemiyorum."
Chase gülümsedi. "Evet," dedi. "Bir ara oldukça gürültülü uyuduğunu düşünüyordum. Ama ısındıktan sonra gene rahat uykuna devam ettin."
Genç kadın o sıcak, kuvvetli kucaklamayı hatırlayınca kızardı.
"Evet ama," dedi kendini savunurcasma. "Dışarıda uyumaya alışkın değilim."

Chase tekrar güldü. “Bu bir eleştiri değildi, Jessie. Yalnızca çok başarılı olduğunu söylemeye çalışıyorum.”
Jessica gözüne giren saçlarını düzelterek adama gülümsedi. “Bir şehirli için, demek istiyorsun herhalde.”
“Doğaya alışkın olmayan herkes için, demek istiyorum. Bu dağa tırmanmakta güçlük çekecek yüzlerce insan tanıyorum.”
“Sana egzersiz yaptığımı söylemiştim. Ben...” Cümlesini keserek gülümsedi. “Kimi kandırıyorum ki. Yaptığım tek düzenli egzersiz otobüse ya da metroya koşmak. Apartmandaki asansör bozulacak diye ödüm kopuyor.” Adama utangaç bir şekilde gülümsedi. “Korkunç değil mi? On ikinci katta oturuyorum...”
“On ikinci kat mı? Seni suçlayamam.”
“Şimdi de benimle dalga geçiyorsun,” dedi Jessica.
Chase başım salladı. “Hayır, dalga geçmiyorum. Sen otelin lokantası kapalı olduğu ve birkaç blok öteye gidip yemek yemeğe üşendiği için geçen gece yalnızca şeker yiyip yatan bir adamla konuşuyorsun.”
“Uyduruyorsun,” dedi Jessica yavaşça. Adam başını sallayınca gülümsedi. “İnanamıyorum.”
“İnan. Seçme şansım olduğu zaman çok tembel olurum Jess. En azından beni odamn yansım temizlemem için ikna etmeye çalışan kolejdeki oda arkadaşım öyle söylerdi.”
Genç kadın gülümseyerek gözlerim kapattı. “Tannya şükürler olsun,” diyerek içini çekti. “Senin de bir insan olduğunu öğrenmek ne güzel.”
“Sana bunu sabahleyin söylemiştim,” dedi Chase yavaşça. “Hatırlıyor musun?”
“Chase bu sabah seni kırmak istememiştim,” dedi Jessica çabucak. “Central Park için söylediklerim... Yalnızca düşünemedim... Ben...”

Genç adam başım salladı. “Hayır, o benim suçum, Jess. Çok aşırı tepki gösterdim. New York’ ta çok yorucu bir hafta geçirdim... Burs için birkaç yöneticiyle görüşmek zorundaydım ve birkaçı paralarının kendilerinde kalmasını tercih edeceklerini açıkça belli ettiler. Sonra da senin patronunla insanların girmeden önce kıravat bağlamak zorunda olduğu bir yerde akşam yemeği yedim. Ve patronun da benimle sadece tek heceli kelimelerle konuştu.”

“Biliyorum,” diye içini çekti Jessica. “Çok iyi bir insandır, ama Broöklyn Köprüsü’nün beş kilometre ötesinde doğan herkese şüpheyle bakar.”

Chase çantasında matarasım ararken güldü. “Aynen öyle. Sanırım üç cümleden daha çok kelimeyi bir araya getirebildiğimi görünce çok şaşırdı. Her neyse, hırsımı senden çıkardığım için özür dilerim.”

Jessica adamın uzattığı bir fincan suyu alarak keyifle yudumladı. “Eğer sen benim özürümü kabul edersen ben de şeninkini edeceğim. Kötü bir başlangıç yaptık. Yani uçakta... Erkeklerle çok tatsız olaylar yaşadım...”

“Çok güzel bir kadınsın Jessie. Neler olduğunu anlatmana gerek yok. Tahmin edebiliyorum.”

Bu iltifat genç kadım, Chase’e göstermek istemediği kadar mutlu etmişti. Bu yüzden eğilerek ayakkabılarım bağlamaya başladı.

“Evet, ama ne kadar korktuğum konusunda haklıydın ve bana gerçekten yardımcı oldun.”

“Oldum mu Jess?”

“Evet,” decji genç kadın çabucak. “Oldun. Benim...” Öpüşmelerinin beklenmedik yoğunluğunu hatırlayınca sustu. Bakışlarım Chase’e kaldırınca onun da aynı şeyi hatırladığını anladı. “Evet, o zor zamanı atlatmamda bana yardımcı oldun Chase.”

Genç adam ayağa kalkarak şapkasım çıkarttı. “O şeref bana ait bayan,” dedi ciddi bir tavırla. “Amacımız

insanları mutlu etmek.” Elini Jessica’ ya uzattı. “Bileğin nasıl?”
Jessica adamm elini tutarak ileri doğru dikkatli bir şekilde hareket etti. Bileğine hemen bir sancı saplanmıştı, ama o gülümsedi. “İyiyim,” dedi. “Problem yok.”
“Emin misin?”
Jessica, “Kesinlikle,” diye yalan söyledi.
“İyi. Az yolumuz kaldı, Jess. Bir kilometre daha tırmandıktan sonra dar bir geçite geleceğiz.”
“Sonra?”
Genç adam çantasını tekrar sırtına aldı. “Kaya kartalları üzerine araştırma yaparken bu bölgenin havadan çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm. Dağın öbür tarafında bir vadi olduğunu hatırlıyorum. En azından umarım öyledir.”
Jessica çantasım kaldırarak omzuna aldı. “Ne hatırlıyorsun?” diye sordu merakla. “İşimize yarayacak mı?”
Chase onayladı. “Eğer doğru hatırlıyorsam, orada geceleri havadan korunacağımız eski bir kulübe bulacağız. Burada yılın bu zamanında bile kar çok kötü olabilir. Şimdi oraya ulaşmak için acele etmeliyiz. Güneş batmadan kamp kurmamız gerekiyor. Yeterince ısındın mı?”
Jessica üstündeki garip kıyafete baktı. Chase’ in blucinini, kendi pembe ipek bluzunu ve neredeyse dizlerine kadar inen kocaman balıkçı yaka kazağım giymişti._
“İyiyim,” dedi genç kadın. “Pek uyumlu değiller, ama Sunday Times’dan birine rastlamadığım sürece problem yok...” Jessica başını kaldırdığında bakışları birleşti ve birbirlerine gülümsediler.
“Bence çok tatlı görünüyorsun. Belki de yeni bir moda yaratırsın.”

“Muhteşem,” diye güldü Jessica. “Buradan kurtulduğumuz zaman seni bizim ajansa tavsiye edeceğim. Harika bir moda koordinatörü olursun kovboy!” Genç kadın bu kelimeyi farkında olmadan ağzından kaçırmıştı. Söyledikten sonra da alt dudağmı ısırdı. “Bak,” dedi çabucak. “Kötü bir anlamda söylemek istememiştim...”

Chase’in gözleri kısıldı. “Bana bir daha böyle hitap etme,” dedi yavaşça.

Jessica yutkundu. “Chase çok özür dilerim. Gerçekten seni kırmak istemedim...”

“Hadi Jess, ne demek istediğini ikimiz de biliyoruz.”

Genç kadın Chase’in kolunu yakaladı. “İltifat etmek istemiştim, Chase. Gerçekten! Bence kovboylar muhteşem insanlar. Bilirsin, güçlü, sessiz ve dürüst...”

Chase ona gülümsedi. “Evet,” dedi. “Bence de. Zaten ben moda koordinatörü kısmına itiraz etmiştim.”

Jessica başını kaldırıp ona baktı ve gülmeye başladı. “Beni kandırdın.”

“Saçmalama,” dedi genç adam masum bir ifadeyle. “Kovboylar hiç kimseyi kandırmayacak kadar dürüsttürler.”

Jessica tekrar tırmanmaya başlamadan önce genç adamın gülümsediğini gördü ve onun arkasından tırmanırken kendini tutamayarak güldü.

Chase bu sefer daha ağır ilerliyordu ve onun ince uzun bacaklarıyla geniş omuzlarını önünde görmek genç kadına anlatılmaz bir rahatlık veriyordu.

Fotoğraf makinasım çıkartıp onun arkadan fotoğrafını çekmeyi düşündü, ama bu zaman kaybetmek olurdu. Zaten ağrıyan bileğiyle olduk, ça zor yürüyordu. Bir süre sonra Chase durarak genç kadının yetişmesini bekledi.

“Bileğin nasıl?”

“İyi,” dedi Jessica keyifle.

"Artık yavaşlayabiliriz, bayağı yol katettik. Hatta bu akşam muhteşem bir yemek bile hazırlayabilirim."

"Böyle deyince aklıma biftek ve hamburger geliyor. Ne dersen de, kuru üzüm kuru üzümdür."

Chase gülümsedi. "Bunu söylemek istemezdim, ama kuru üzümlerimiz bitmek üzere Jess."

"Demiştin ki..."

"Sana muhteşem bir yemek yapacağımı söyledim. Güvece ne dersin?"

"Biftekle mi?" Kelimeyi söylemek bile ağzını sulandırmıştı. "Şehirlileri kandırmak iyi değildir."

"Tavşan güveci. Sen yabani soğan toplarsın, ben de tavşan yakalarım."

"Tavşan mı?" diye tekrarladı Jessica. "Ben... yapamam... Chase yapamazsın..."

Genç adam omuzlarını silkti. "İstemiyorsan yapmayız. Bakalım ırmak ya da dere var mı? Sanırım balık yemek sizi rahatsız etmez Miss Howard."

Jessica başını salladı.

"Herhalde hamburger ve bifteğe de itirazınız yoktur. Değil mi?"

"Tabii. Ben..." Hayatında ilk defa biftek ve onun kaynağı hakkında bağlantı kuruyordu. "Korkarım hiç böyle düşünmemiştim," diye kabul etti. "Haklısın."

Chase yavaşça güldü. "Öğreniyorsun Jess. Üzülme. Şimdilik balık ve yabani soğanla idare ederiz."

Bölüm Yedi

Güneş batmış gölgeler dar patikada daha da uzamaya başlamıştı ki Chase durarak Jessica'nın yanma gelmesini bekledi.

"Geldik mi?" diye sordu Jessica, ona doğru son adımlarını atarken.

Chase elini uzatarak Jessica'nın, durduğu kayaya çıkmasına yardım etti. "Evet, geldik. Patikanın sonu Jessie. Coleman's Creek'e hoş geldin."

“Coleman’s...” Jessica kelimeyi tekrar etmeye başlamıştı ki aşağıdaki vadiyi görerek sustu. Uzun otlar ve çam ağaçlarının arasında iki sıra halinde tahta kulübeler vardı. Etrafa ürkütücü bir terk edilmişlik hâkimdi. “Tanrım,” diye fısıldadı. “Bu bir kasaba.”

“Bu bir kasaba kalıntısı,” diye düzeltti Chase. 1900'lerde gümüş bulunana kadar burası zengin bir maden kasabasıydı.”

Genç kadın başım salladı. Parkında olmadan Chase’e doğru yaklaşmaya başlamıştı. Genç adam gülümseyerek kolunu onun beline doladı.

“Sanırım gelmeden seni Coleman’s Creek’e hazırlamam gerekirdi, ama bulabileceğimizden pek emin değildim. Sonra hayal kırıklığına uğramam istemedim.”

“Ama hayalet bir kasaba... Hem de bu vahşi doğanın ortasında?”

“Tetonlar ve Kayalık Dağlar’da altına ve gümüşe akın sırasında hızla gelişip, kaynaklar kuruduğunda terk edilmiş pek çok kasaba var.”

Jessica’mn belini daha sıkı kavradı Chase. “Bir bakmak ister misin?”

“Bilmiyorum,” dedi genç kadın huzursuz bir kahkaha atarak. “Yani pek konuksever gözükmüyor demek istiyorum.”

“Burada durup beni biraz beklersen, ben inip bir kontrol edeyim...”

Jessica başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim. Eğer bir mahzuru yoksa mümkün olduğunca senin yakınında bulunmak istiyorum.”

Chase’in eli onunkini buldu ve parmakları kenetlendi. “Benim için zevktir bayan,” dedi genç adam gülümseyerek. “Gidip Coleman’s Creek’e bir göz atalım.”

Yolun yarısında Jessica durdu. “Bir şey inliyor,” diye fısıldadı. “Duyuyor musun?”
“Yalnızca rüzgârın boş binaların arasında dolaşırken çıkardığı ses bu Jess.”
Ürkütücü sesi bir kez daha duyunca Jessica adama daha da yaklaştı. “Emin misin?”
“Jessie inan bana. Burada sana zarar verebilecek hiçbir şey yok.”
“Ama çok ürkütücü görünüyor.”
“Ürkütücü mü Miss Howard? Ürkütücü ha? Bu kalabalık sokakları böyle mi nitelendiriyorsun? Şu katır sürüsüne dikkat edin bayan. Canlı değil mi? Günün bu vaktinde herkes on sentlik banyo ve yirmi beş sentlik sıcak yemek için kasabaya iner.”
“Bana biri olsun yeterdi,” dedi genç kadın içini çekerek.
“İstediğiniz yerine gelecektir,” dedi Chase kibar bir şekilde. “Ancak Grand Otel’in Presendential Suite’i tümüyle dolu.” Büyük, damı olmayan bir eve doğru ilerleyerek, “Başka rezervasyon yapmadım bayan,” diye ekledi.
“Sizin sıradan bir otel odası istemeyeceğinizi biliyordum.”
Gülmemek imkânsızdı. “Bunu fark ettiğinize sevindim Mr. O’Bryan.”
“Sıcak yemek için ilerideki ‘Annemin Yemekleri Sizi Hiç Şaşırtmaz Kafesi’ni aradım. Hazımsızlık lokantamn ana özelliğidir. Ne yazık ki boş bir masa bulamadım.”
Jessica yavaşça güldü. “Ne kötü! Eminim üç yıldızlı bir lokantadır.”
“Dört. Eleştirmenler sebzeli yahnide gerçek bir havuç buldukları için bir yıldız daha vermişler.”
“Böyle bir şeyi nasıl unutabildim?” diyerek güldü genç kadın. Birden Coleman’s Creek hayalet bir

kasabadan çok bir sahne gibi görünmeye başlamıştı. “Nasıl buldun burayı?”

“Sana söylemiştim, hava fotoğrafında gördüm. Belki New York City değil, ama hiç yoktan iyidir.”

“Çok haklısın New York değil. Ama... ama...” Jessica gözlerini kısarak etrafına bakındı. “Eminim daha önce kimse buranın fotoğrafını çekmemiştir. Ve alçak bulutlarla batan güneşin bu ışığı...” Çantasından fotoğraf makinasını çıkartırken yüzünde parlak bir gülümseme vardı. “Keş. ke yanımda SIR’ım ve bir geniş açı objektif olsaydı. Ama yine de muhteşem fotoğraflar çekebileceğimden eminim.”

Genç kadın fotoğraf makinasını çıkartıp kaldırırken Chase de onu izliyordu. “Ben de sana o oyuncağı sormak istiyordum.”

“O bir oyuncak değil,” dedi Jessica bir yandan deklanşöre basarken. “Bu küçük şey fotoğraf makinalannın en yenisi.” Başını hayranlıkla sallayarak terk edilmiş kasabanın bir fotoğrafım daha çekti. “İyi ki el çantama koymuşum. Bavula koyacak vaktim olsaydı...” Jessica omuzlarını silkti.

“Sen fotoğraf makinası meraklısı mısın Jessie?”

Jessica adama neşeli bir şekilde gülümsedikten sonra tekrar fotoğraf makinasma eğildi. “İş fotoğraf aletlerine geldiğinde çıldırırım,” dedi. “Yeni çıkan aletlere hiç dayanamıyorum.” Chase’e bakarak gülümsedi. “Fotoğrafçıhk çok pahalı bir iş.”

Genç adam çantasını omzundan indirdi ve kaslarını yorgun bir şekilde oynattı. “Şimdi kafamı karıştırdın. Bana moda koordinatörü olduğunu söylemiştin.”

“Öyleyim. Zaten New York’a onun için geldim... Niye bana öyle bakıyorsun?” diye sordu Jessica.

“Nasıl bakıyorum?”

“Hadi Chase. Bir şeyler olduğunu biliyorum...”

Genç adam şapkasını geri iterek gülümsedi. “Hoşuna gitmeyecek.”

“Olsun, bir dene.”

“Yalnızca hayatında gerçek bir şeyler yapmayı planladığını duymanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.” Genç kadının çenesi savun, ma yaparcasına yukarı kalkınca Chase güldü. “Hoşlanmayacağını söylemiştim.”

“Şimdi yaptığım da gerçek bir şey. Yalmzca moda endüstrisini anlamadığın için...” Jessica gözlerini kısarak adama baktı. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Miss Howard, sinirlendiğiniz zaman çok güzel oluyorsunuz.”

Genç adamın alaycı konuşması Jessica’nm sinirini geçirmişti. “Yalnızca sinirlendiğim zaman mı?” dedi gülerek. “Hayal kırıklığına uğradım.”

Bu kelimeler, düşünmeye bile fırsat bulamadan ağzından çıkmıştı. ‘Aman Tanrım,’ diye düşündü Jessica. ‘Adamla flört etmeye başladım!’

Neresi olduğunu bile bilmediği bir yerde mahsur kalmışlardı ve o, sanki bir partide yeni tanıştırılmışlar gibi davramyordu. Gerçi partilerde böyle davranmazdı, üstelik bugüne kadar hiç Chase O’Bryan gibi bir adamla da tanışmamıştı. Chase’i bir elinde şarap bardağı öbüründe peynirli kanepe Ailen Ajansı’nın verdiği partilerden birinde konuşurken düşünemiyordu.

“Şimdi senin sıran,” dedi Chase yavaşça.

“Benim sıram mı? Ne için?”

Genç adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Bana niçin öyle baktığım söyleme sırası.”

Jessica yüzüne kan hücum ettiğini hissederek Chase’e arkasını döndü. “Gerçekten burada durup tipinin ortasında konuşmaya devam mı edeceğiz?” diye sordu çabucak. Bir süredir serpiştiren kar tipiye dönmüştü.

“Bana söylemeyeceksin ha?” Genç adam yavaşça güldü. “Peki, konuyu değiştirmene izin vereceğim. Her neyse,” diye ekledi ve başım kaldırarak düşmekte olan kar tanelerine baktı. “Haklısın. Tipi iyice bastırmadan kendimize bir bannak bulmalıyız.” Eğilerek çantasını omzuna aldı. “Üstelik acele etmemize gerek kalmadan seçimimizi de yapabiliriz.”

Genç kadm Chase’in arkasından ilerleyerek sağlam görünen kulübelerden birine girdi. Chase kapıyı ardma kadar iterken uzun zamandır kullanılmamış olan menteşeler gıcırdadı. Dışarıdan gelen zayıf ışık kirli tabanı aydınlattı.

“Tanrım,” diye mırıldandı Jessica. “Burası zifiri karanlık.”

“Bakalım tavam yerinde duruyor mu?” Chase içeri girerek gözden kayboldu. “Çok kötü değil Jess. Gel de bir bak.”

Jessica kulübeden içeri girerek ihtiyatla ilerledi. Chase’in yanına geldiğinde ufak bir karaltı geçti yanından.

“Neydi o?”

Genç adam kolunu ona doladı. “Sadece bir fare Jessie. O kadar küçük bir şeyden korkmuyorsun, değil mi?”

Jessica yutkunarak başım salladı. “Hayır fareden korkmam. Yılandan korkarım, yarasadan da...”

“Söz veriyorum, hiç yılanla karşılaşmayacaksın. Onlar kışın ortada gözükmezler. Yarasa da yok, kontrol ettim bile.”

“Peki ya fareler?”

Chase gülümseyerek genç kadımn omzunu güven verircesine sıktı. “Bana şömineyi kontrol etmem için birkaç dakika ver, sonra onu da söylerim, tamam mı? Buradan bir yere ayrılma.”

“İnan, bir milim bile kıpırdamayacağım.”

Chase onun saçma yumuşak bir şekilde dokunduktan sonra uzaklaştı. Jessica genç adamın güven verici temasından uzaklaşınca kendini korumasız hissetti. Chase camlardan birinin kepenklerini açınca kulübe aydınlanmıştı. Genç adam şöminenin önünde eğildikten sonra kalkarak küçük odada dolaşıp dolapları açtı ve her yeri iyice kontrol etti. Zerafetle ve sanki kendi evindeymişçesine rahat hareket ediyordu. Jessica New York’ tayken arada sırada çıktığı adamların Coleman’s Creek’te ne yapacaklarım hayal etmeye çalıştı... Tabu herhangi birisi bu kadar uzağa gelebilirse. Tom’u İtalyan ipek kıyafetleri içinde ya da Craig’i süet ve deri takım elbisesiyle o kulübede düşünmek o kadar komikti ki Jessica kendini tutamayarak güldü.,

“Muhteşem, Jessie,” dedi Chase şapkasım tozlu masaya bırakırken. “Ortalıkta bizi huzursuz edebilecek hiçbir şey yok. Hatta güzel bir haberim var...” Şöminenin önüne giderek eğildi. “Görünüşe bakılırsa birkaç yıl önce burada ateş yakılmış,” dedi küllerin arasından kararmış kâğıt kümesi çıkartırken.

Jessica’mn kaşları hayretle kalktı. “Neden bilmiyorum, ama birilerinin buralarda dolaşıyor olma ihtimali bana pek de iç açıcı gelmiyor,” diye mırıldandı omzunun üstünden bakarken.

“Burada şimdi birisinin bulunduğunu söylemek istemedim Jess. Buraya uzun zamandır dokunulmamış. Söylemek istediğim eğer birisi burada konaklamışsa arkasında bir şeyler bırakmış olabileceği.” Chase ayağa kalkarak ellerini pantolonuna sildi. “Konserve ya da un. Ben diğer kulübelere göz atarken sen de etrafı biraz olsun toparlamaya çalışır mısın?”

.”Yani...” Jessica bakışlarım kulübede dolaştırdı ve başıyla onayladı. “Tabii. İyi fikir.”

Chase gülümsedi. “Korkacak bir şey yok Jessie. Ama yalnız kalmak istemiyorsan benimle gelebilirsin.”

Genç kadın başını salladı. “Saçmalama. Bir New Yorklu’yla konuşuyorsun, farkında mısın? Hiçbir şey bizi korkutmaz.” Gülümseyerek adamı yavaşça kapıya doğru itti. “Hadi git Chase. Sen gelene kadar yerleri fırçalamış, camları silmiş, duvarları boyamış ve mobilyaları parlatmış olurum.”

Chase gülümsedi ve parmağını genç kadımn burnuna sürttü. “Sakın biftekleri kızartmayı unutma.”

“Bir şişe Beaujolais açmamı da ister misin?”

Chase bir kahkaha atarak parmağını genç kadının burnundan ağzına indirdi. Çok hafif bir dokunuştu bu, ama yine de Jessica’mn titremesine yol açmıştı.

“Yalmzca hayal edebilirim,” dedi Chase. “Belki en azından bir parça kahve ya da çay bulabilirim.”

“Sana güveniyorum,” dedi Jessica. Onun kapıdan çıkışını izledikten sonra. “Çalışmaya başla,” dedi kendine. “İşe yarayacak bir şeyler yap.”

Raflardan birinde eski bez parçalan duruyordu. Jessica dikkatle, yalmzca iki parmağını kullanarak bir bez parçası çıkardı ve masaya doğru ilerledi. Önce yavaş yavaş sonra da kuvvetle masayı sildi ve geri çekilerek yaptığım inceledi. En azından artık masamn tahtası görünüyordu.

Jessica yüzünü buruşturarak elindeki bezi yukandan sarkan örümcek ağma doğru savurdu. Sonra artan bir istek ve enerjiyle küçük kulübede dolaşarak köşede duran sandalyenin, dolabın, taburenin tozunu aldı. Ardından dolabın yanındaki tahta arkalıklı yatağa doğru ilerledi ve tam silmek üzereyken eli havada kaldı. Belkemiğinden yukan doğru yükselen bir titreyiş tüm vücudunu sarmıştı. Gecenin uzun ve karanlık saatlerini bu küçücük odada Chase’le birlikte geçireceğini düşünerek nefesini tuttu.

Aralarında genç kadımn daha önce hiç hissetmediği bir yakınlık vardı. Beraber yemişler, beraber

yatmışlardı. Jessica bugüne kadar hiçbir erkekle bu kadar uzun ve yakın bir beraberlik yaşamamıştı. Hatta geçmişte onun için büyük önem taşıyan erkeklerle bile. Akşam yemeğinden sabah kahvaltısına, sonra tekrar akşam yemeğine kadar beraber olmanın, avantajından çok dezavantajı olurdu.

“Neler oluyor sana?” diye fısıldadı kendi kendine. “Saçmalamayı bırak.”

O sırada kapı'ardına kadar açıldı ve soğuk hava kulübeyi doldurdu.

“Şimdiden ev telaşına mı girdin?” diye sordu 83 Chase gülümseyerek. “Dikkat et Jessie bu pek iyiye işaret değil.”

Jessica keyifli bir şekilde güldü. “Kimse sana insanlara sinsice arkadan yaklaşmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu söylemedi mi? Tanrım, Chase ne bunlar?”

Chase bir kucak dolusu kutuyu masanın üstüne koyarken genç kadın onun yanma gitti. “Bu Miss Howard’ın akşam yemeği. Tam bir ziyafet.”

“Fasulye mi?” diye sordu Jessica kutulardan birini alırken. “Ziyafet dediğin fasulye mi yani?”

Chase omuzlarını silkti. “Ya fasulye ya hiç, diye düşünürsen ziyafet sayılır.”

“Ne kadar çabuk unutuyorsunuz Dr. O’Bryan. Bana muhteşem bir akşam yemeği için söz vermiştiniz.”

“Çok geç, market kapandı.” Chase onun yüzündeki ifadeyi görünce güldü. “Gölde şansımı denemek için vaktimiz yok Jessie. Korkarım bu akşam sadece fasulye ve pide yiyeceğiz.”

“Pide mi?”

“Evet. Bir parça un buldum, yani...”

“Yani pidemiz var.” Jessica başını sallayarak gülümsedi. “Umarım bana pidenin ne olduğunu söylersin. Nedir pide, giyecek mi, içecek mi?”

“Lüpletirsin ve sonra da şefe iltifat edersin.” Chase gülümseyerek şapkasını masamn üstüne koydu. “Pide uzun ekmektir ve ben bunu çok iyi yaparım.”

Jessica kutulara endişeyle baktı. “Ama bunlar çok uzun zamandır burada olabilir Chase. Yememiz doğru olur mu?”

“Bir bak Jess. Hiç delik yok, sadece biraz pas ve toz.” Kutulardan bir tanesini alarak koluyla temizledi. “Birkaç yıldan fazla olmamış. Herhalde bir süre öncesine kadar Coleman’s Creek’te izole bir hayat yaşamayı tercih eden birisi vardı.” Genç kadına bakarak gülümsedi. “Bu alışılmadık bir şey değil. Colorado’daki hayalet şehirde neredeyse on sene yaşamış bir ihtiyar adam vardı.”

“Ama... Peki burada izole yaşamı seçen bir adam vardıysa ona ne olmuştur?”

“Bilmiyorum. Dağlarda kaybolmuş ya da buzda kaymış olabilir... Hey,” diye ekledi genç kadının yüzünde beliren korkuyu görünce. “Eminim bu kadar dramatik değildir. Herhalde başka bir yere gitmiştir.”

“Hiç değilse fasulyelerini bırakmış,” diye içini çekti Jessica. “Tamam, fasulye ve pide. Kulağa muhteşem geliyor. Doğruyu söylemek gerekirse açlıktan ölüyorum.”

“O zaman,” dedi Chase çantasına uzanırken, “Tatlımız bile olduğunu duyunca çok sevinecek, sin.” Gülümseyerek çantasından üzerinde solmuş bir etiket olan kavanoz çıkardı. “Tararam! Kirazın Jübilesi, bayan! Bunu nasıl buldunuz?”

“Sen çıldırdın mı,” dedi Jessica kutuya bakarken. “Üstündeki etiket okunmuyor.”

“Peki,” dedi genç adam kabul ederek. “O zaman şeftali marmelatı.”

“Eminim öyledir,” diye güldü Jessica. “Belki de erik reçelidir.”

Chase kutuyu çakısıyla açmaya çalışırken, “Her ne olursa olsun tatlı.”

“Köpek maması olmaması için dua etsen iyi olur,” dedi Jessica.

“İşi kötü tarafından görmekten vazgeç. Başı, mızm üstünde bir dam, yemeğimiz ve köşede kuru odunumuz var. Daha fazla bir şeye ihtiyacımız var mı?”

“Biraz sıcağa ihtiyacımız var,” dedi Jessica hemen. “Seni bilniem, ama ben üşüyorum.”

Chase onayladı. “Evet, güneş iyice battı ve kar da şiddetini arttırıyor. Şömineyi temizleyeyim.”

Chase kot ceketim çıkartarak şöminenin önünde diz çöktü. Şömineyi iyice temizleyip, içindeki odun artıklarını dışarı çıkartırken Jessica da hiç sesini çıkartmadan onu izliyordu. Chase rengi iyice solmuş eski bir kırmızı beyaz gömlek giy. mişti. Jessica bol kumaşın altından adamın sırtındaki kasların hareket edişini görebiliyordu. Bugüne kadar pek çok kez erkek modelleri çekime hazırlamıştı ve pek çok kez ellerini onların omuzlarında, sırtlarında dolaştırmıştı, ama hiçbir zaman onlara isteyerek, hissederek dokunmamıştı. Ama şimdi istiyordu. Eğilip Chase’e dokunmayı ve onun da dönerek kendisine dokunmasını istiyordu.

“Ev telaşı,” dedi Jessica yüksek sesle. Chase dönerek ona baktığında genç kadın boğazım temizledi. “İşe yarar bir şeyler yapmak istiyorum. Şu külleri temizleyeyim.”

Chase’in yanından geçerek şöminenin arkasından boş bir kutu aldı. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan işlerine devam ettiler ve sonunda Chase arkasına yaslanarak başım salladı.

“Güzel,” dedi ellerini blucinine silerken. “Bunu yapmamız iyi oldu.”

“Şimdi sırada ne var? Umarım akşam yemeğidir.” Jessica ayağa kalktı ve ellerine bakarak yüzünü buruşturdu. “Herhalde burada musluk gibi bir şey yoktur.”

Chase başım iki yana salladı. “Üzgünüm.”

“Bu sefer büyülü bir formülün yok mu? Yani su ve kum gibi Dr. O’Bryan?”

Chase tekrar başım sallayarak ayağa kalktı. “Korkarım yok. Ellerini blucinine silmek zorundasın.”

“Senin blucinin, hatırlıyor musun?” dedi Jessica ve ellerini pantolona silerken ona gülümsemeyi de ihmal etmedi.

“İtiraf etmeliyim ki Jessie, sana benden daha çok yakışıyor. Tabii biliyorum pek modaya uygun değil, ama yine de...”

Jessica birden nabzının hızlandığım hissetti. “Ben de modaya uygun değilim zaten,” dedi ça. bucak. Eli saçına gitti. “Herhalde çok kötü görünüyorum...”

Chase elleriyle genç kadımn bileğini sıkıca kavradı ve sonra tekrar başım salladı. “Çok güzel görünüyorsun Jessie,” dedi yavaşça.

“Ben... ben ateş yakacağını sanıyordum,” diye belirtti Jessica anlamsız bir şekilde.

“Biraz sonra,” dedi Chase onu kendine doğru çekerken.

“Ama burası çok soğuk.”

“Sağ kalmak üzerine ikinci ders Jessie,” dedi yavaşça. “Elinde ne varsa onu kullanmak.”

“Chase,” dedi Jessica adam onun kollarım kendine dolarken. “Chase, ne...”

“Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedi genç adam onu sıkıca kavrarken. “İşte, şimdi ısınıyorsun, değil mi?”

Chase'in elleri genç kadımn sırtında dolaşıyordu. Jessica ellerini kaldırarak Chase'in göğsüne yasladı, genç adamın kalp atışları yavaş ve düzenliydi.
"Jessie," diye fısıldadı genç adam.
Jessica başım arkaya atarak ona baktı. İki gündür traş olmadığı için çenesi ve dudaklarımn üst kısmı simsiyah görünüyordu. Jessica birden adamın sakalının sertliğini boynunun pürüzsüzlüğünde hissetmenin nasıl bir şey olacağım merak etti.
"Chase?" diye fısıldadı.
"Evet?" Chase bu tek kelimeyi yumuşak ve arzulu bir biçimde söylemişti.
"Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun?"
Chase tembel bir şekilde gülümsedi. "Bilmiyorum. Sence?"
Genç kadın bu soruyu bilerek, ortalığı sakinleştirmek için sormuştu, ama işleri daha çok karıştırmıştı anlaşılan. Alt dudağım ısırarak boğazını temizledi.
"Bu haksızlık," dedi sonunda.
Chase başıyla onayladı. "Kesinlikle haklısınız Miss Howard."
"Haklı mıyım?" diye sordu Jessica kısık bir sesle.
Chase onu kendine doğru çekti. "Dezavantajım var, biliyorsun. Eğer Los Angeles'ta ya da Hauston'da ya da New York'ta, o Üçüncü Cadde'deki bara ulaşmak için yüzlerce inşam itmek zorunda kaldığın yerlerden birinde karşılaşmış olsaydık, seninle nasıl başa çıkacağımı bilirdim. Sana başım döndürecek bir hızla yaklaşırdım."
Genç kadım elektrik şoku gibi bir zevk dalgası sardı.
"Canton'a ne dersin?" diye fısıldadı Jessica.
Chase gülümsedi. "Sen oralı mısın Jessie?" Genç kadın onayladı. "Canton'da kesinlikle asılırdım sana." n
Jessica gülümsedi. "Uçakta yaptığın gibi mi?"

"Hayır, o..." Chase itirazım keserek başıyla onayladı. "Evet, doğru. Seni terapik sebeplerle öpmedim."

"Ben de öyle düşünmüştüm, doktor," diye mırıldandı genç kadın. "Ayrıca bunun da kesinlikle beni ısıtmak için olmadığım hissediyorum."

"Doğru. Ama... lanet olsun, Jessie, ben..." Chase derin bir nefes aldı. "Özür dilerim," dedi genç kadım serbest bırakıp bir adım geri çekilirken. "Çok haklısın."

Jessica ona hayretler içinde baktı. "Öyle mi?"

"Tabii haklısın. Burada, neresi olduğunu tam olarak bilmediğin bir yerde sana yardım eden bir adamla berabersin..."

"Sen benim hayatımı kurtardın Chase."

"Ben de onu demek istiyorum," dedi genç adam sinirli bir şekilde. "Bak, kendini borçlu hissettiğin için bir şey yapmam istemiyorum..."

Jessica sinirlenmişti. "Yapacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu soğuk bir şekilde.

"Tanrım, her şeyi karmakarışık ediyorum, değil mi? Söylemek istediğim normal olmayan bir durumdayız Jessie, ben istemiyorum ki... ben... Kahretsin, ben sadece..."

Birden, söylediklerini genç kadımn anlaması büyük önem kazanmıştı. Aralarında neredeyse karşılaştıkları andan itibaren bir şeyler oluyordu. Jessica derin bir nefes aldı ve gözlerini genç adammkilere dikti.

"Bana eski kafalı bir adam olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun Chase O'Bryan? Öyleyse çok iyi, çünkü ben de oldukça eski kafalıyımdır."

"Evet," dedi genç adam gülümseyerek. "Can. ton bende öyle bir izlenim bırakmıştı zaten."

Jessica yavaşça güldü. "Sana bir şey söyleyeyim mi, eğer o Üçüncü Cadde'deki yerlerden birinde olsaydık beni asla baştan çıkartamazdm." Adamın gözlerinde hüzün belirince Jessica başını salladı. "Hayır,

anlamıyorsun,” dedi çabucak. “Ben öyle yerlere gitmem Chase.” Genç kadın omuzlarım silkerek gülümsedi. “Samrım genç kızı Ohio'dan dışarı çıkartabilirsin, ama Ohio’yu onun içinden çıkartamazsm.”

Chase ona gülümsedi. “Bir an, oraya gider gibi oldum.” Elini uzatarak Jessie’nin saçının kıvrımlarına dokundu. “O zaman seni nerede bulurdum?”

Jessica adamın tenine dokunması için biraz daha ilerleme isteğine karşı koymaya çalışırken, Havaya bağlı,” dedi. “Eğer hava yağmurluysa büyük bir ihtimalle Modern Sanat Müzesi’nde eski filmleri seyrediyor olurdum.”

“Eski filmler, ha? Bogart mı? Bacall mı? Bu tür filmler mi?”

Jessica başıyla onayladı. “Evet. Onları sevebileceğini sanmazdım.”

Genç adam yavaşça güldü. “Sevmem zaten. Ben kurgu bilim adamıyım. Bana göre Katil Domateslerin Hücumu bir klasiktir.”

Jessica’nın gözleri büyüdü, ama yorumda bu. lunmadı. Sonunda tekrar başım salladı. “Evet, herkesin kendi zevki. Böyle şeyleri seyretmediğin zamanlarda ne yapıyorsun?”

Chase gülümseyerek elini yumuşak dokunuş, larla Jessica’nın yanağında gezdirdi. “Şehirde mi demek istiyorsun? Doğa Tarihi Müzesi’ne gitmekten çok hoşlanırım.”

“Beni Metropolitan’ın karşısında bulabilirdin.”

“Evet, orası da güzel bir müze, ama Doğa Tarihi Müzesi’nin doğa diyoramalan muhteşem.”

Jessica başıyla onayladı. “Onları görmüştüm. Gerçekten de güzel, ama ben hayvan görmek istediğim zaman Bronx Hayvanat Bahçesine gitmeyi tercih ederim.”

“Gerçekten mi? O zaman ben de seni orada baştan çıkartırdım,” dedi Chase mutlu bir şekilde. “Orası benim en sevdiğim yerlerden biridir.”

Genç kadmı tatlı bir rahatlama sarmıştı. ‘Tanriya şükürler olsun,’ diye düşündü bunun çok saçma olduğunu bilerek. Aynı şeyleri sevip sevmemelerinin ne önemi vardı? Yine de elinde olmadan yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı.

“Ben de. Tanrı bilir kaç kez fotoğraf çekmişim, dir orada. Af rican Platoları, ayılar ve...”

“Hayvanları sever misin?”

Jessica onayladı. “Evet. Ya sen? Ben...” Genç kadın sözünü keserek başını utangaç bir şekilde salladı. “Doğa bilimcisi olduğunu neredeyse unutuyordum. Ne aptallık, değil mi?”

“Ben bile çoğu zaman unuturum,” dedi Chase. “Çok uzun zamandır kovboyum...”

Jessica kendini tutamayarak güldü.

Chase de ona gülümseyerek, “Babam çiftçi,” dedi. “Okula giderken yazları onun yamnda çalışırdım... Peki, böylece hayvanat bahçesinde karşılaştık. Ben de seni baştan çıkarmaya çalıştım ve sen de...”

Jessica omuzlarını silkti. “Bana nasıl yaklaşacağınıza bağlı Dr. O’Bryan,” dedi genç kadın. Chase saçlarım kavrayınca boğazını temizledi. “Mesela, bana kafeteryaya gidip kahve içmeyi öner, şeydin, büyük bir ihtimalle reddederdim.”

Chase kaşlarım hayretle kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Jessica gülümsedi. “Oradaki kahvelerin tadını biliyor musun?”

Chase güldü. “Peki ya seni akşam yemeğine davet etmiş olsaydım?”

“Evet de diyebilirdim, hayır da.”

Genç adam içini çekerek başını salladı. “Daha önce de söylediğim gibi Jessica Howard, çok zor bir kadınsın.”

Elini genç kadının saçlarında dolaştırarak başım kavrayınca Jessica titredi. “Eğer hayır deseydin son taktiğimi uygulamaktan başka çarem kalmazdı.”

Jessica’mn kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. “Ve bu taktiğin ne olacaktı?”

Chase gülümseyerek ona yaklaştı. “Fotoğraf çekerken yanma yaklaşırdım...”

“Hayvanları daha iyi görmeye çalıştığınızı düşünebilirdim Dr. O’Bryan.”

Chase'in eli genç kadımn omzuna kaydı. “Türlerin yakından incelenmesi bilimsel bir ihtiyaçtır.”

“Sana hiç muhteşem büyük şehirli tekniğin olduğunu söylediler mi?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum Jessie,” dedi genç adam masum bir tavırla. “Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum...”

“Eminim öyledir,” dedi Jessica. Chase’in kolları vücuduna dolandı. Genç kadın onun vücudun, dan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Chase’in gözlerine baktığında onun ne kadar arzulu oldu, ğunu gördü. Boğazı kurumuştu; alaycı konuşmalar sona ermişti. Birkaç dakika önce genç adamın onu öpmesi çok heyecan verici bir olasılıktı, şimdi ise çok etkileyici bir olasılık olmuştu. “Chase,” diye fısıldadı. “Yapma...”

“İstediğin bu değil Jessie,” diye mırıldandı Chase. “Aslında neyi istediğini gözlerinden okuyabiliyorum.”

Jessica elini onun göğsüne koyduğunda onun kalbinin de kendisininki gibi hızlı atmaya başladığım fark etti.

“Ne istediğimi bilmiyorum,” diye fısıldadı Jessica. “Daha yeni karşılaştık...”

Chase kollannın çemberini daha da daralttı. “Karşılaştığımızdan beri pek çok şey yaşadık. Haftalardır tanışan insanlar birbirlerini bizim kadar iyi tamyamazlar.”

Jessica başını salladı. “Evet, evet, bunu biliyorum ama...” Derin bir nefes aldı, nasıl açıklayabilirdi ki? Chase ne istediği konusunda haklıydı, ama son birkaç gündür yaşadıkları gerçek dışıydı ve gerçek, beş ya da altı gün sonra buradan kurtulduklarında ne olacaklarıydı.
Her ikisi de kendi yaşamlarına devam edeceklerdi ve tüm bunlar tatlı bir am olarak kalacaktı. “Yapamam,” dedi Jessica. “Yapamam.”
Bakışları karşılaştı. Jessica sesini çıkarmadan bekledi, eğer Chase onu öperse, arzusunu daha fazla saklayamayacağından emindi. Sonra genç adam nefesini bıraktı.
“Haklısın Jessie,” dedi parmağım onun yanağında gezdirirken. “Sana ateş yakıp yemek hazırlayacağıma söz vermiştim ve henüz ikisini de yapmadım. Ve bileğini iyice incelemek istiyorum.” Genç adamın elleri sırtından aşağıya kaydı. “Pekâlâ,” dedi sonra zoraki bir neşeyle. “O’Bryan Fasulyelerini denemeye hazır mısın?”
“Ben... teşekkür ederim,” diye fısıldadı Jessica.
“Ne için? Henüz kirazı tatmadın.”
Jessica güldü. “Şeftali marmelatı olduğunu sanıyordum.”
Chase şöminenin önünde eğilirken güldü. “Fark eder mi? Söz veriyorum, benimle birkaç gün kaldıktan sonra zevklerin eskisi gibi olmayacak.”
Evet, bu kuvvetli bir olasılıktı.

Bölüm Sekiz

Chase şömineden eski demir tavayı alarak gururla masamn üstüne yerleştirdi.
“Bunu bir tat Jessie. Sanırım şefin kendini aştığım kabul edeceksin.”

“Şefler önyargılı olmaz değil mi?” Jessica adamın karşısındaki sandalyeye oturarak tavadan yükselen buharı kokladı. “Ne dersen de, bence fasulye bu.”

“Hadi,” dedi Chase ona yemekten bir kaşık uzatırken. “Macera ruhun nereye gitti? Dene şunu.”

Jessica genç adamın dediğini yaparken içini çekti. “Fasulye gibi görünen, fasulye gibi kokan ve fasulye gibi tadı olan bir şey için ne diyebilirim?”

“Şefin duygularım incitiyorsun Jess.”

Genç kadın kaşığım tavaya daldırırken ona gülümsedi. “Beni affet. Bunların öğlen yemeği fasulyesi olduğu belli.”

“Bunlar Gündüz Fasulyesi. Dün akşamki fasulye ise Lokanta Fasulyesiydi ve sabahki fasulyeler de O’Bryan spesiyalitesiydi. Çiftlik Usulü Fasulye.”

Jessica ağzındakileri yuttuktan sonra başım salladı. “Anlıyorum. Lütfen aralarındaki farkı da söyler misin?”

Chase omzunu silkti. “Bir parça ketçap, bir parça baharat ve epeyce hayal.”

Jessica soğuk pideden bir parça kopartırken gülümsedi. “Bu pide gerçekten nefis.”

“Akşama kadar sabret ve alabalıkla ne harikalar yaratacağımı gör.” Bir kaşık fasulye alarak dikkatle çiğnedi. “Hiç de fena değil. Babam tatsaydı benimle gurur duyardı.”

“Sana yemek pişirmeyi o mu öğretti? Buradan kurtulduğumuzda hatırlat da ona bir teşekkür mektubu göndereyim.”

“Çiftliğe gelen ahçılar gittiğinde ikimize ve işçilere o yemek pişirirdi. Bana aynı anda hem dana yakalayıp hem de biftek yapmayı öğretti.”

“Küçükken anneni kaybetmek korkunç bir şey olmalı.”

Chase omuzlarını silkti. “Başka türlü bir yaşantımız olduğunu hatırlamıyorum bile. En zor zaman doğa

biyolojisi üstüne ihtisas yapmaya karar verdiğim zamandı. Bu tüm zamanımı incelediğim bitkilere ayırmamı gerektiriyordu. Babamı yalmz bıraktığım için kendimi suçlu hissettim önce.”

“Ama?”

“Ama işler yoluna girdi. O sırada üvey anneme rastladı. Bana sitem etmedi, ama samrım çocuğun evden ayrılma zamanı ebeveynler için en zor dönem.”

Jessica bir parça pideyi fasulyenin suyuna banarken içini çekti. “Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bizimkiler, New York’a taşınmak istediğimi söylediğim zaman sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davrandılar.”

“Ama haklılar,” diye güldü Chase. “Onlara ka. tılıyorum. Niçin insanlar orada yaşamak isterler ki?”

“Onlar da tam olarak böyle söylediler. Ama New York her şeyin merkezi. Chicago daha yakındı, ama ben Manhattan’da yaşamak istiyordum. Hayatım boyunca Soho’da bir çatı katında oturmayı ve Greemvhich Village galerisinde fotoğraflarımı sergilemeyi düşledim.”

“Orada bir kere becerdin mi, her yerde becerirsin diye mi düşündün?” dedi Chase.

“Doğru değil mi?”

Chase omuzlarım silkti. “Belki de. Sanırım bu, hayattan ne beklediğine bağlı. Ama seni ömrünün sonuna kadar Cadı Yavrusu kıyafetleri giymiş modellerin fotoğraflarım çekerken düşünemiyorum.”

Bir an Jessica’nın gözleri kısıldı ve sonra nefesini bıraktı. “Biliyor musun, ben de düşünemiyorum.”

Chase fasulyesinin kalamnı da yerken gülümsedi. “Bir an için tekrar moda endüstrisi üzerine söylev dinleyeceğim sandım.”

“Hayır, işimin aleyhinde bir şey söylemiyorum. Her şeyden önce ilginç. Muhteşem yerlere seyahat ettim...”

“Evet,” diye güldü Chase. “Harika olmalı!”

Jessica ona gülümseyerek kaşığım yaladı. “Evet, uçuş bölümü o kadar zevkli değil, ama idare ediyorum. Üstelik çok iyi fotoğrafçılar izleme olanağı da buldum. Son birkaç yılda herhangi bir fotoğrafçılık kursunda öğrenebileceğimden çok daha fazlasını öğrendim.” Başım eğerek Chase’e baktı. “Ne olsa muhteşem olurdu biliyor musun?”

Chase güldü. “Öğlen yemeğinde fasulyeden başka bir şey olması.”

Jessica gülerek tabağım itti. “Belki bana hayvan fotoğrafları üzerine bir şeyler öğretirsin diye düşünmüştüm. Bronx Hayvanat Bahçesi’nde birkaç tane güzel fotoğraf yakaladım, ama bir şeylerin eksik olduğunun farkındayım.”

“Neyin fotoğrafları? Çocukların, hayvanat bahçesinin mi? Fokların mı?”

Jessica başım iki yana salladı. “Onlar çok işlendi. Benim asıl ilgilendiğim kurt yavruları...
Kurtların bölümü nerede biliyor musun? Niçin bana öyle bakıyorsun?”

“İnanamıyorum Jessie. Eğer sen o küçük yavruların fotoğraflarım çektiysen mutlaka karşılaşmış olmamız gerekirdi. Bu benim ihtisas konum, kurtlar demek istiyorum. Onlar üstüne bir teori geliştiriyorum...”

“Bronx Hayvanat Bahçesi'ndeki kurtlan mı incelediğini söylemek istiyorsun?”

“Kurtlan yaşadıklan yerlerde inceliyorum Jess. Alaska’da, Michigan’da, Kanada’da. Ama esaretin doğurma alışkanlıkları üzerindeki etkileriyle ilgili bir tez hazırladım... Dinle, hava düzelir düzelmez sana hayvan fotoğraflan üstüne bir şeyler anlatırım.” Chase çok heyecanlanmış görünüyordu. “Aslında dün Coleman’s Creek’in anayolunda ilerlerken geyik izlerine rastladım. Sana izlerin demiryolunda

kesildiğini söylemiş miydim? Şaşırdığımdan değil, böyle bir şey olacağım umuyordum zaten."

"Tren yolu mu demek istiyorsun?" Jessica'mn yüzü heyecanla aydınlandı. "Niye söylemedin Chase? Öyleyse bir yol var."

Chase başım salladı. "Üzgünüm Jess. Yol milyarlarca tonluk taş toprağın altında. Kasaba terk edildikten sonra toprak kaymış olmalı."

"Anlıyorum," dedi genç kadın yavaşça. Kaşığım masamn üstüne bırakarak adama baktı. "Chase burada mahsur mu kaldık? Bu konuda hiç konuşmadık. Biliyorsun artık bileğim iyileşti, ama sen hâlâ gitmekten söz etmiyorsun."

"Havamn düzelmesini bekliyorum. Ama her kar durduğunda^ bulutlar dağın üstünde birikip yeniden kar toplamaya başlıyorlar. Ne kadar kar yağacağım bilemeyiz Jessie. Eğer güçlü bir fırtına çıktığında dağda olursak..."
Uzanarak genç kadinin elini kavradı. "En azından burada barınağımız, yemeğimiz ve ateşimiz var."

"Evet, ama... ne kadar şaka yaparsak yapalım fasulyeler eninde sonunda bitecek. Ve hava soğuk olduğu zaman odun toplamamıza da imkân yok. Hava daha da soğuyacak, değil mi?"

"Evet, biraz daha. Ama eğer o yalnız yaşamayı tercih eden insanlar becerebilmişlerse biz de beceririz. Göl balık kaynıyor, tavşanlar ve sincaplar için de tuzak hazırlarız..." Jessica gülümseyince, genç adam elini daha sıkı kavradı. "Kurtulacağız Jess, söz veriyorum."

Jessica içini çekerek bir parça pideye dokundu. "Kendimi hiç... hiç bu kadar dünyadan uzaklaşmış hissetmemiştim. Ailemin tatilde olduğuna şükrediyorum. Beni merak etmeleri korkunç bir şey olurdu. Kazayı duymayacaklarından eminsin, değil mi?"

Chase başını salladı. “İki kişilik bir uçakla ilgili haber ancak yerel gazetelerde yer alır.”
“Ama yine de bizi aramak için ekipler göndermişlerdir, değil mi?”
“Şüphesiz,” diye cevapladı genç adam hissettiğinden daha şefkatli bir şekilde: “Hey,” dedi neşeyle. “Fasulye rejimine girince böyle mi oluyorsun?” Genç kadının yüzünde hafif bir gülümseme belirerek hemen kayboldu. “Yoksa bu ciddiyetin sebebi nikotin krizi mi?”
Jessica’nm gülümsemesi yayılınca genç adam rahat bir nefes aldı. “Ben de bunu sormak isti, yordum,” dedi Jessica. “Kurtulma tekniklerinde bu kadar başarılısın da niçin bana bir paket sigara kurtarmadın?”
“Ondan sonra da bu dağ havasım kirletecektik! Asla böyle bir şeye izin vermezdim.”
Jessica güldü; biraz önceki gerginliği kaybolmuştu. “Biliyor musun kovboy? Bir kez daha böyle mahsur kalırsam seninle olmak isterim.”
“Ben de aynı şeyi düşünüyordum Jessie. Burada başka birisiyle birlikte olmak istemezdim.”
Chase’in sesindeki yumuşaklık genç kadının gülümsemesini kesti. Jessica bakışlarını adama çevirdi. Ela gözlerdeki ifade nefesini tutmasına neden olmuştu.
“Jessie...”
Genç kadın elini çekerek ayağa kalktı ve neredeyse sendeleyerek sandalyesini geri itti. Son birkaç gündür sıkça olduğu gibi yine aralarındaki hava gerginleşmişti. Jessica bunun sebebinin zoraki yakınlıkları olduğunu düşünüyordu. Hepsi buydu... Hepsi bu olmalıydı... Jessica adamın yerinden kalktığını duyunca şömineye doğru ilerledi.
“Jessie,” dedi Chase tekrar.
“Birlikte kaybolmak için bir adam seçmek zorunda kalsaydım seni seçerdim demek istiyo. rum,” dedi

Jessica neşeli bir tonda. “Başka kim hayatta kalmak üzerine bu kadar çok şey bilebilirdi? Başka kim Coleman’s Creek’i tanırdı? Başka kim...”

“Kes artık, Jessie. Ben onu demek istemiyorum.”

“Sana her zaman müteşekkir olacağım,” dedi Jessica adama sıkıca sarılmak arzularını bastırmaya çalışırken. “Her zaman.”

Jessica’nm sesi nazik ve mesafeliydi! 'Lanet olsun sana O’Bryan,’ diye düşündü genç adam. ‘Yanlış yorumlar yapmaktan vazgeç. Yeterince belli etti, hissettiği tek şey minnet.

Zaten bu şehirli kadımn hayatına girmesi de ihtiyacın olan son şey.’

“Ben göle gidiyorum,” dedi Chase. “Akşam yemeğini yakalamam biraz uzun sürebilir.”

Jessica onun sesini duyunca arkasını döndü. “Chase,” dedi çabucak. Adam ona doğru döndüğünde duraladı. “Ben... ben alabalığı dört gözle bekliyorum,” dedi sonunda.

“Çok iyi,” diye mırıldandı Chase ceketini alırken.

Jessica odadaki havayı yumuşatabilmek için, “Aslında balık yakalayabilirsen, bu akşamki yemeği de ben pişireceğim.” Sonra utangaç bir şekilde gülümsedi. “Şüphesiz yağ ve badem için hayal gücünü kullanmak zorunda kalacaksın.”

“Yağ ve badem mi?” diye sordu Chase. Jessica başıyla onaylayarak tekrar gülümsedi. ‘Lanet olsun,’ diye düşündü Chase. Genç kadına gülümsememek imkânsızdı. Kendini ona bir düzine uzun saplı gül vermiş gibi hissediyordu. “Alabalığın bademinden mi söz ediyoruz?”

“Kesinlikle,” dedi Jessica. “Ben muhteşem bir ahçıyımdır.”

“Gerçekten mi?” Jessica başını sallayınca genç adam gülümsedi. “O zaman belki bu fasulyelere değişik bir tat katmayı becerebilirsin.”

“İş sıradan yemeklere geldiğinde o kadar başarılı değilim.”

“Bana her akşam alabalık yediğini söylemeyeceksin herhalde?”

“Genellikle dışarıda yerim. İşim ve fotoğraf kurslarından fırsat bulup mutfağa giremiyorum.”

Chase onayladı. “Bunu tahmin etmem gerekirdi. Sani akşam yemeğine götürmek için erkekler kapında kuyruk oluşturuyorlardır.”

“Hayır,” dedi Jessica her ikisini de şaşırtan bir çabuklukla. “Yani, genellikle evimin yakınındaki küçük bir yere uğrayıp yemek yerim; yerken de kitap okurum.”

Chase’in gözleri onunkileri buldu. “Gerçekten mi? Bu New Yorklu adamlarda bir gariplik olmalı.”

Jessica yavaşça gülümsedi. “Onlarda bir gariplik yok. Yalnızca ben öyle biri...” Jessica susarak boğazım temizledi. “Peki ya sen? Alaska’nın soğuğundan geldiğin zaman sana ev yemekleri pişiren özel birisi var mı hayatında?”

“Hayır,” dedi Chase kısaca. “Kimse yok.” Bir süre bakıştıktan sonra gülümsedi. “Bunu bir Alaskalı’ya söylemesen iyi olur. Oraya gitmek dünyanın sonu anlamına gelmez.”

“Bence de öyle. Durmak bilmeyen kar ve Eskimolar...”

“Ama öyle değil Jessie,” dedi genç adam çabucak. “Evet, bazı yerler çok ilkel, ama kasabalar ve şehirler de var.”

“Şehir New York’tur,” dedi Jessica. “Geri kalanlar yalancı şehirlerdir.”

Jessica'nın konuşması Chase'i sinirlendirmişti. 'Ne kadar da kendini beğenmiş,' diye düşündü genç adam. "Hiç başka bir yerde yaşamayı denedin mi?"

"Ben Canton'luyum, hatırlıyor musun? Başka hiçbir yerde New York'un sunduğu kolaylıklar ve fırsatlar yok."

"Ne de hava kirliliği, yüksek suç oranı ve kalabalık var."

"Dünyada bunların olmadığı bir şehir yok ki."

Chase onayladı. "Kesinlikle!"

'Tanrım,' diye düşündü Jessica. Adamın ağzından çıkan bu tek kelime bile ne kadar ukalaca, kendini beğenmiş bir tavırla söylenmişti. Jessica anlaşılmaz bir şekilde sinirlenmişti. "Şehirler üstüne bu kadar konuşmak yeter," dedi dikkatle. "Ziyaret etmek için güzel olabilirler, ama orada yaşamak istemezsin öyle değil mi?"

"Eğer işimi anladıysan Jessica, dışarıda olmam gerektiğini de çıkarmışsmdır. Ben laboratuvar adamı değilim. Bu bana göre bir iş değil..."

"Haklı değil miyim?" diye sordu Jessica.

Chase omuzlarını silkti. "Sanırım haklısın."

Genç kadın tavaya bir parça sıcak su boşalttı. "Balık yakalayacağım sanıyordum," dedi sonra. "Geç oluyor, değil mi?"

Jessica bir bezle tavayı sinirli bir şekilde ovar, ken Chase onu izledi. Sonra sırt çantasım alarak sırtına geçirdi. "Gidiyorum," dedi sertçe. "Erken dönmeye çalışırım. Ateşi canlı tutmayı sakın unutma."

"Hiç merak etme," dedi Jessica sakin bir şekilde. "Eğlenmene bak!"

Kapı gürültüyle kapanınca genç kadının omuzları çöktü. Ne anlamsız bir tartışmaydı! Onun, "Seni gördükten sonra tüm hayatım değişti. Eğer sen New

York'taysan ben de orada olurum," demesini mi beklemişti?

"Kahretsin," dedi yavaşça ellerini pantolonuna silerken. Buradan bir kurtulabilselerdi... Keşke tipi yüzünden mahsur kalmamış olsalardı... Şüphesiz, Chase böyle demiyordu. Bir gün önce bu kelimeyi kullandığında ona gülmüştü.

"Bu tipi değil Jess," demişti yanma gelerek. "Yerde yalnızca birkaç metrelik kar var."

"Haklısın," demişti Jessica yağan kara bakarak. "Bu bir fırtına değil, tipi."

Genç adam gülümsemiş ve kollarım hafifçe onun omuzlarına dolamıştı. "Belki New York'ta. Ama burada tozdan başka bir şey değil. Çok güzel, değil mi?"

Jessica onun dokunuşunun yarattığı heyecanı bastırmaya çalışarak başını sallamıştı. "Dağ sanki şeker serpilmiş gibi gözüküyor. Fotoğraf makinamla dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorum. Tepeye yürümek istiyorum."

"Zaman yok."

"Tabii ki var. Daha havanın kararmasına çok var."

Chase başını iki yana sallamıştı. "Dışarıda on dakikadan fazla kalamazsın Jessie."

"Hadi Chase, sen neden bahsediyorsun? Ben on dakikada tepeye tırmanmış olurum."

"On dakika," diye tekrarlamıştı genç adam. "Eğer bunu kabul etmezsen dışarı hiç çıkamazsın."

Jessica gerileyerek başını eğmişti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Keten ayakkabılarınla daha fazla kalamazsın ki. Üstelik seni yeteri kadar sıcak tutacak kıyafetin de yok."

"Tabu ki var Chase. Üstümdeki kat kat giyeceklerle çingenelere benzedim..."

“Islanıp üşütmeni istemiyorum Jess.”
“Tanrı aşkına, annem gibi konuşuyorsun,” demişti Jessica gülerek. “Daha önce de soğuk algınlığı geçirdim ve hâlâ yaşıyorum. Sen merak etme.”
“On dakika,” diye emretmişti Chase.
Jessica başını sallayarak masamn üstünden kazağım almıştı. “Ünvamnız sizi şaşırttı galiba, doktor. Siz tıp doktoru değilsiniz.”
“On dakika,” diye tekrarlamıştı Chase. “Anladın mı?”
“Özür dilerim,” demişti Jessica kibarca. “Önümden çekilebilir misiniz?”
Chase kapıyı çarparak kapattıktan sonra kollarım göğsünde birleştirerek sırtım kapıya dayamıştı. “Cevabım duymadım Jessie,” demişti genç kadına yavaşça.
“Çünkü sana cevap vermedim,” diye gülümsemişti Jessica. “Şimdi dışarı çıkıyorum.”
“Tabii,” demişti adam rahat bir tavırla. “Ne istersen onu yapabilirsin.”
Jessica’mn gözleri kısılmıştı. “iyi, öyleyse...”
“Beni geçebilirsen tabii.”
“Hadi Chase.”
“Hadi Jessie. Yapman gereken tek şey kapıyı açmak.”
‘Ne aptalca bir tartışma,’ diye düşünmüştü genç kadın. Chase haklıydı; lapa lapa kar yağıyordu ve ıslanıp üşütmenin anlamı yoktu. Hele hele yanlarında asprinden başka ilaç yokken. Gözleri birbirini bulduğunda Jessica nefesini tutmuştu. Cha. se’in kısık gözlerinde ve tembel gülümsemesinde Jessica’mn nabzım hızlandıran bir şeyler vardı.
“Yana çekil,” demişti genç kadın kapı koluna uzanırken. Chase eli uzanarak onun bileğim yakalamıştı. Jessica’yı bir heyecan dalgası sarmıştı. “Bırak beni,” demişti. “Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Pek öyle gözükmüyor.”
“Bu hakkı nereden bulu...”
“Senin için endişeleniyorum,” demişti Chase sinirli bir sesle. “Bana 'hak tanıyan bu. Lanet olasıca, beni dinler misin?”
“Hayır, dinlemeyeceğim.”
“Dinleyeceksin, seni zorlamak zorunda kalsam bile!”
“Doğru,” demişti Jessica ondan kurtulmaya çalışarak. “Ne kadar güçlü olduğunu kanıtla. Ben...”
Jessica adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Sessizce çekişirlerken Chase onu sıkıca kavrayarak vücudunu kendininkine bastırmıştı. Birden her ikisi de aralarında oluşan elektriklenmeden şaşkına dönmüşlerdi.
Chase genç kadım daha sıkı kavrayarak ağzını onunkilerin üzerine kapamıştı. Jessica kollarını kaldırarak Chase’in göğsünü itmeye çalışmış ama sonra nefes kesen bir hızla onun öpüşüne karşılık vermeye başlamıştı. Bu duygu sonsuza dek sürsün istiyordu, ama Chase’in kollan çelik gibi gerilince kendini kurtarması gerektiğim düşünmüştü. Tüm gücünü toplayarak dudaklarını onunkilerden ayırmıştı. Hızlı nefes alışlanmn sesi küçük odayı doldurmuştu.
“Bu haksızlıktı,” diye fısıldamıştı Jessica.
“Haklısın,” demişti Chase onun yanağım okşarken. “Böyle olsun istememiştim.”
Jessica altüst olmuş bir şekilde dönüp adamın yanından geçerken Chase onu durdurmamıştı. Onun yerine genç kadım hayalet kasabamn anayoluna kadar takip etmiş ve Jessica bir makara film çekerken onu seyretmişti. Soğuk hava genç kadının kendine gelmesine yol açmıştı, ama bir süre sonra parmaklarmı hissetmemeye başlamıştı.
Jessica saatine bakarak, “Daha üç dakikam var,” demişti. “Ama içeri giriyorum.”

Chase kibarca gülümsemişti. “İyi fikir.”
Öğleden sonrayı mesafeli bir şeküde, eksik ve kenarlarını fare yemiş kâğıtlarla poker oynayarak geçirmişlerdi. Her ikisi de öpüşmelerinin büyüsünden söz etmemişlerdi. Ama Jessica unutmamıştı, gece iyi uyumamıştı ve Chase’in de uyuyamadığım biliyordu. Küçük kulübenin karanlığında birbirlerinin varlığının fazlasıyla farkında olarak yatmışlardı. Jessica onun kalkarak ceketim düzelttiğini düymuştu. Chase yavaşça dışarı çıkarken de uyamktı, uzun bir süre sonra geri dön. düğünde de...
Tava elinden kayarak yere düştü. Jessica onu almak için eğildiğinde her şeyin ne kadar çabuk değiştiğini düşünüyordu. Birkaç gün önce pis bir tava ya da bulaşık görseydi tüyleri ürperirdi. Birkaç gün önce...
Kulübenin camına vuruluyordu. Jessica kalbi hızla atarak döndü ve odayı gözden geçirdi. Yoksa izole yaşamı seçen adam mıydı? Chase uzun zaman önce gitmiş olduğunu söylemişti, ama....
Jessica sinirli bir şekilde güldü. Onu korkutan kulübenin önündeki çam ağacının dalıydı. Karın ağırlığı onu kırmış olmalıydı. Bir çıtırtı daha oldu. ‘Bir dal daha kırılmış olmalı,’ diye düşündü Jessica. Ardından çatıda bir gümbürtü oldu. Şöminedeki ateşin üstüne bir yığın kar ve kül düşmüş, odayı dumana boğmuştu. ‘Tanrım,’ diye düşündü Jessica duman boğazım yakarken, ne olmuştu? Çabucak kazağını kaparak kapıyı açtı.
Genç kadın dışarı çıktığında kar ayağının altında çatırdadı. Damda kocaman bir çam dalı olduğunu görünce her şeyi anladı. Kar, kaim bir dalı kırmış ve o da dama düşmüştü. Tepeden yalnızca birkaç tuğla düşmüştü, ama dal da bütün yükünü bacadan aşağıya bırakmıştı. Jessica dumanlı odaya dönerek şömineye doğru yürüdü.

Şöminenin önünde durarak kara ve odunlara baktı. Oda şimdiden soğumuştu, ateş olmayınca soğuk hava dalgası odayı tümüyle kaplamıştı. Şömineyi temizleyip tekrar ateşi yakmaktan başka çaresi yoktu. Ve ne kadar çabuk başlarsa o kadar iyi olurdu...

Jessica işini bitirdiğinde kolları ve sırtı ağnmaya başlamıştı. Ama şömine temizlenmişti; kül. leri, ıslak odunlan ve karı temizlemişti, sıra ateş yakmadaydı. Bu yeterli olmalı,' diye düşündü genç kadın son çalı çırpıyı ve odunu yerleştirirken. Aym anda yaptığı tüm ağır işe rağmen soğuğu hissetmeye başlamıştı. Ayağa kalkarak arkasındaki masadan kibrite uzandı. İlk alevi, ilk dumanı görmek için can atıyordu...

"Kahretsin," dedi yüksek sesle. Kibrit neredeydi? Belki ceplerindeydi? Hayır, orada da yoktu. Belki de yerdeydi? "Kahretsin," dedi tekrar. Evet, oradaydı... ıslak ve kullanılmaz durumdaydılar. Başka bir kibrit kutusu daha olmalıydı ortalıkta. Ama her tarafı dikkatlice araştırması bir sonuç vermemişti. En azından değerli kibrit stoklarının nerede olduğunu biliyordu, Chase'in sırt çantasındaki su geçirmez kutunun içindeydiler ve çanta da sahibiyle birlikte gölün kenarındaydı.

Son kazağını da üzerine geçirerek düğmelerini ilikledi. Kazağın yaydığı ilk ılıklıktan sonra tekrar titremeye başlamıştı. Chase ateşi canlı tut demişti, oysa şimdi ortada ateş bile yoktu. Buz kesmiş ellerini birbirine sürterek odada bir ileri bir geri dolanmaya başladı. Chase geri dönene kadar donmuş olacaktı. Üstelik o da gölde bu kadar kaldıktan sonra geldiğinde sıcak bir ateşle karşılanmak isterdi...

Basit bir çözüm vardı. Göl beş dakikalık yoldaydı, Chase ilk gün yerini ona tarif etmişti. İlk birkaç gün bileği ağrıdığı için göle gitmemişti. Dünkü tartışmalarından sonra da teklif etmeye cesaret

edememişti. On dakika demişti adam, dışarı yalnızca on dakikalığına çıkabilirdi, onun için de kibriti almaya gittiği için ona kızamazdı. Gidip gelmesi on dakika sürmezdi bile. Üstelik başka şansı da yoktu. İçeride de kalsa, dışarı da çıksa üşüyecekti.

Kapıyı arkasından kapatırken kararsızlıkla durdu. Chase ilk gece ne demişti? Buna hayatta kalmanın kuralı demişti; neredeydin, neredesin ve nereye gidiyorsun, bu üçünü bilmek zorundaydı. Ve Jessica üçünü de biliyordu. Göl kulübenin doğusundaydı, Chase'in izlerini takip etmesi ye107
terliydi. Hava çok soğuktu, ama o kat kat giysilerinin içinde pek üşümüyordu. Anayol boyunca ilerlerken ayağının altındaki karlar gıcırdıyordu.

Ne kadar sessizdi! Kann içinde ilerlerken terk edilmiş hayalet şehir sanki onu suçlarmış gibi bakıyordu. Jessica adamın onu göreceği zamanki tepkisini hayal edince titredi. Her şeyden önce şaşıracaktı, hatta genç kadın neler olduğunu anlatana kadar sinirlenecekti. Acaba başka bir kulübeye geçmek ister miydi? 'Hayır,' diye düşündü Jessica. Chase bu kulübeyi damı, kapısı ve pencereleri sağlam olduğu için seçmişti.

Jessica başını kaldırıp gökyüzüne bakınca titredi. Güneşin önünde bulutlar birikmişti ve sanki hava daha da soğumuş gibiydi. Göl ne taraftaydı? Chase kulübenin doğusunda, beş dakika uzaklıkta olduğunu söylemişti ama kasabayı epey geride bırakmış olmasına rağmen etrafta ne bir göl ne bir dere ne de bir su birikintisi vardı. Artık Chase'in ayak izlerini de göremiyordu.

Genç kadın durarak donmuş ellerim koltuk altlarına iyice yerleştirdi. Chase ona boş yere dışarıda on dakikadan fazla kalmamasını söyleme, mişti, artık ellerini ve ayaklarını hissetmiyordu. Acaba... acaba gölün kulübenin batı tarafında olduğunu mu söylemişti?

Jessica titreyerek batıya doğru uzanan dağlann yumuşak kıvrımlarına baktı.

"Pekâlâ," dedi Jessica kendi kendine. "Yanlış yönde yürüdün, ama hâlâ nerede olduğunu biliyorsun. Nereye gideceğine gelince, kulübeye dönsen iyi olur."

Derin bir nefes alarak geldiği yönde geri döndü. Çok yorulmuştu ve kar yürümesini güçleştiriyordu, üstelik ayakkabıları da ıslanmıştı. İleride kulübeyi görünce yeniden canlandı.

Bir an, kulübeye gidip Chase'in dönüşünü beklemeyi düşündü, ama dondurucu soğukta oturup beklemektense kibriti alıp ateş yakmak daha mantıklıydı. "Devam et, Jessie," dedi kulübenin önünden geçerken. "Neredeyse geldin."

Ama gölü göremiyordu. Durarak etrafına bakındı, kulübe de arkasında kalmıştı ve artık gözükmüyordu. Görünürlerde hâlâ göle benzer bir şey yoktu. Kollarını vücuduna sararken hayatında hiç bu kadar üşümemiş olduğunu düşünüyor, du. Ama artık geri dönemezdi, gölün çok yakınlarında olmalıydı. Belki de sağ taraftaki tepeye doğru gidiyor olması gerekiyordu...

"Son bir deneme, Jessie," dedi yüksek sesle. "Bu sefer de bulamazsan geri dönersin."

Ellerini pantolonunun cebine sokarak ilerlemeye başladı. "Öff!" İçinden küfrediyor, ayaklan birbirine dolanıyordu. Bu da gayet normaldi. Her şeyden önce, geçen gün burktuğu bileği tekrar ağnmaya başlamıştı ve hava kararmak üzere olduğu için etraf daha zor görünüyordu. Güneş dağların arkasında kaybolmak üzereydi ve göl o tarafta da değildi. İleride karlarla kaplı dağlardan başka hiçbir şey yoktu.

"Artık dönme zamanı," dedi yüksek sesle. İçinde bastırmaya çalıştığı bir korku gittikçe büyüyordu. Kulübe neredeydi? Göremiyordu, ne ileride, ne sağda...

‘Paniğe kapılma,’ diye düşündü. ‘Rahatla. Derin bir nefes al.’ Ama ciğerleri böylesine yanarken derin nefes alabilmesi imkânsızdı. O zaman dikkatini başka bir şeye vermeliydi. ‘Tüm bunları Chase’e nasıl açıklayacağım düşün.’ Herhalde kulübeye döndüğünde Chase çoktan gelmiş olurdu. Ama onun hayatta kalma kuralına uymuştu, nerede olduğunu biliyordu. Şüphesiz kayıp olan kulübeydi, kendisi değil.

Jessica kendi kendine güldü. Bunu hatırlamalıydı. Chase ona... Chase ona ne söylerse, bu cümleyi söyleyecekti? Ne saçma, düşündüğü şeyi unutuvermişti. Evet, çok saçmaydı...

Genç kadımn adımları yavaşladı. Bu ağaçlar da nereden çıkmıştı? Coleman’s Creek çam ağaçla, nmn arasındaydı, bu bükümlü ve budaklı ağaçları daha önce hiç görmemişti.

Ani bir rüzgâr ağaçların arasında uğuldayarak Jessica’mn üstünde duran dallarda birikmiş olan karlan düşürdü. Genç kadın omzuna düşen karları silkelemek istedi, ama parmaklan kıpırdamıyordu. Ellerini yukan kaldırarak baktı, bu parmaklar onun olabilir miydi? Jessica gülümsedi. Artık elleri üşümüyordu, hiçbir yeri üşümüyordu. Kulübeye döndüğünde Chase'e uyanlannın ne kadar anlamsız olduğunu söyleyecekti. Önemli olan havaya adapte olabilmekti, bir de bu kadar yorgun olmasaydı.

Akşam olmak üzereydi, ama bu önemli değildi. Kulübe buralarda bir yerde olmalıydı, herhalde yanlış bir yere dönmüştü. Şimdi yapması gereken tek şey yuvarlak dağa doğru yürümekti... Jessica kaşlannı çatarak başım yana doğru eğdi. Acaba? Hayır, hayır yuvarlak dağ gölün olduğu yerdeydi. Ama ne göl ne de kulübe ortalıkta gözükmüyordu. Kulübeyi bulamazsa gölü bulurdu ve hangisini önce bulduğunun bir önemi yoktu.

Jessica tekrar güldü. Bu bir bilmeceydi. Önce kulübeyi mi bulacaktı, gölü mü? Kendini çok iyi, çok rahat hissediyordu. En son mezuniyet partisinde böyle hissetmişti. Oğlanlardan ikisi içkilere müshil koymuştu ve ertesi gün 'herkes hastalanana kadar hiçbir şeyin farkında olmamışlardı...

“Ahhh!” Jessica ayağı kayarak yere düştü, gülmesi birden kesilmiş, gözünü yaşlar doldurmuştu. Ne kadar da yorulmuştu... En azından burada otururken rahattı. Biraz uzanıp dinlense iyi olacaktı.

“Jessie... Jessie...!”

Uğuldayan rüzgârda Chase’in sesini duydu. Jessica bir an gözlerini açıp cevap vermeyi düşündü ve sonra kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Hayır, Chase ona kızacaktı, çünkü kuralları birbirine karıştırmıştı. Bir şeyi bilmek gerekiyordu, ama neyi olduğunu hatırlamıyordu şimdi...

“Jessica neredesin? Lütfen Jessie, cevap ver.”

Genç kadın yavaşça inledi. Chase ona kızsa da, bağırsa da genç adamın yanma gitmek istiyordu. Kendini onun kollarına atıp...

“Jessie? Tanrım, Jessie...”

Bir gölge yanında diz çöktü. Jessica gözlerini kısarak gölgenin yüzünü görmeye çalıştı, ama çok zordu.

“Chase?” diye fısıldadı güçlükle.

“Tanrıya şükürler olsun,” diye fısıldadı Chase onu kucağına alırken. Bir an onu göğsünde sıkıca tutarak dudaklarım öptü. Genç adam korkuyla titredi, genç kadının teni çok soğuktu ve dudakları mavileşmeye başlamıştı. Jessica’da bir gariplik vardı...

‘Hipotermi,’ diye düşündü Chase. Bir keresinde Alaska’da görmüştü bunu. Çalıştığı adamlardan birisi buzlu bir akıntıya düşmüştü. Adamı boğulmadan kurtarabilmişlerdi, ama iç ısısı hızla düşmüştü. Birkaç

dakika sonra adamcağız sarhoş gibi davranmaya başlamıştı.

Jessica’yı daha sıkı kavrayarak ayağa kalktı. “İyi olacaksın Jessie,” dedi. “Yemin ediyorum, canım. Yemin ediyorum.”

Chase yol boyunca fısıldayarak, hem Jessica’yı hem de kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kulübeye doğru düşe kalka ilerliyorlardı. “Yavaşla O’Bryan,” dedi Chase yüksek sesle. “Yavaşla yoksa ikiniz de kulübeye varamayacaksınız.”

“İyi olacaksın Jessie,” dedi tekrar.

Jessica hıçkırmakla gülmek arasında bir ses çıkardı. “İyiyim,” dedi kalın bir sesle. “Tek doğa uzmanı sen değilsin... Doktor.”

“Nereye gidiyordun?” diye sordu Chase bunun Jessica için bir şey ifade etmeyeceğini bile bile.

“Sakın...”

Chase başını ona doğru eğdi. “Ne dedin, canım. Duyamadım.”

“Sakın kızma,” dedi Jessica sarhoş gibi. “Ben, ben seni arıyordum. Kulübe...” Kulübeye ne olduğunu, Chase’e ne söylemesi gerektiğini hatırlamaya çalıştı, ama hatırlayamadı.

“Evet, canım, evet...” diye fısıldadı Chase. “Kulübeye geldik.”

Chase kapıyı ayağıyla iterek küçük odaya girdi. İçerisi soğuk ve nemliydi. Chase, Jessica'yı oturtarak diğer kulübede buldukları yırtık pırtık battaniyelere sardı. Genç kadın çok soluk duruyor! du...

Sonra çabucak ateşi yakarak onun yanma döndü. Jessica’nm gözleri kapanmış, nefes alışları yavaşlamıştı. Chase daha önce hiç bu kadar korkmadığını düşündü bir an. Titreyen parmaklarla ıslak, soğuk giysileri genç kadının vücudundan çıkarmaya başladı.

Bölüm Dokuz

Chase, Jessiea'nın alnına düşen bir tutam saçı ittiğinde genç kadın uykusunda içini çekerek döndü. Bu doğal hareket Chase'in gülümsemesine neden olmuştu. Birkaç saat önce Jessica'mn bir daha normal hiçbir şey yapamayacağından korkmuştu. Chase ıslak kıyafetlerini çıkartıp vücudunu kurularken Jessica kollarında bir bez bebek gibi hareketsiz ve cansız durmuştu. Genç kadının boğulmasından korkarak dikkatle çay içirmiş ve onun duyamayacağım bildiği halde sürekli konuşmuş, kulübeyi terk ettiği için ona kızdığım, ama her şeyin kendi suçu olduğunu, hipotermi hakkmda ona bilgi vermiş olması gerektiğini anlatıp yaşaması için yalvarmıştı .Genç kadının yüzüne renk gelip uykuya dalıncaya kadar konuşmuştu. "Teşekkür ederim," diye fısıldamıştı Chase. Eğer genç kadın komaya girmiş olsaydı, onu kurtaramayacağını biliyordu. Sonra Jessica'yı kucağına alıp uyuyuşunu seyretmişti.

Son birkaç saat içinde bir fırtına daha çıkmıştı. Chase rüzgârın ağaçların arasında dolanırken çıkardığı ürkütücü uğultuyu duyabiliyordu, ama kulübenin içi sıcak ve rahattı. Genç adam esneyerek battaniyelerin arasına iyice gömüldü. Yalnızca yarım saatlik bir şekerlemeye ihtiyacı vardı. Sonra kalkıp ateşi kontrol edecek ve Jessica' ya biraz daha çay ısıtaçaktı. Belki o zaman o da uyanmış olurdu... Onun uyandığı zaman nasıl reaksiyon göstereceğini tahmin edebiliyordu. Jessica gözlerini açar açmaz ona her şeyi açıklardı. Şimdi bunu düşünemeyecek kadar yorgundu...

Uykuyla uyanıklık, rüyalarla gerçekler arasında bir yerde Jessica yukarıda bir yerde parlayan ışığa doğru uzandı. Bu duygudan nefret ediyordu. On yaşında dişini çektirmek için dişçiye gittiğinde de böyle hissetmişti. Koluna iğne yapar, ken hemşire uykuya dalacağım söylemişti, ama Jessica uyumamış bir boşluğa

düşmüştü. Daha sonra bekleme odasındaki kanepede cansız bir bedenle yatarak ruhunun ve beyninin geri gelmesini beklemişti.

Bir süre dişçideki hayaliyle boğuştu. Ama burası ant septik değil güzel bir şey kokuyordu. Odun kokuşuydu bu...

Jessica derhal gözlerini açtı. Tabii ki odun kokuşuydu, Coleman's Creek'teki kulübedeydi ve... şöminenin önünde uyuya mı kalmıştı? Evet, öyle olmalıydı. Jessica sıcağın keyfini çıkartarak tembel tembel gerindi. Teni sıcaktı, alev alevdi...

Genç kadın nefesini tuttu. Chase'in yanında yatıyordu. Hayır, Chase sırtüstü yatıyordu ve o da genç adamın omzuna yaslanmıştı. Vücutlarını ayıran tek şey aralarına girmiş olan ince bir battaniyeydi. Buna rağmen Jessica adamın göğsünün sertliğini hissedebiliyordu. Ve adamın her bir noktasındaki sıcaklığın farkındaydı...

'Hayır,' diye düşündü Jessica, bu imkânsızdı... Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Battaniyelerin altında bir bebek gibi çıplaktı. Ve Chase... Aralarındaki battaniyeden bile genç adamın da kendisi gibi çıplak olduğunu anlayabiliyordu. Adamın yanağının ipeksi tenini hissedebiliyor, ışıkta altın gibi parlayan göğsünü görebiliyordu...

'Tanrım,' diye düşündü Jessica. 'Nasıl...? Ve ne zaman?' Gözlerini kapatarak hatırlamaya çalıştı, ama faydasızdı... Yalmzca kar, ağaçlar vardı hafızasında ve de dondurucu soğukla ıslaklık. Uzun bir süre gri bir boşlukla boğuştuktan sonra hayal meyal görüntüler ve düşünceler belirdi kafasında : Chase'in rahatlatıcı kollan, sesi ve fısıldadıktan... Ve sonra boşluk. Ama o boşlukla şu an arasında kendisinin çıplak ve Chase'in kollan arasında olmasına yol açacak bir şeyler olmuş olmalıydı.

Küçük oda zifiri karanlıktı. Ormanda geçirdiği son birkaç gece ona geceyansından sonraki saatlerin en karanlık zaman olduğunu öğretmişti. Odada yalnızca ateşin aydınlığı vardı. Birden ani bir kar yığınının altında sönen ateşin görüntüsü canlandı beyninde. Evet, şimdi hatırlıyordu... Düşen dal, ıslak kibritler... Chase'i aramaya çıkmıştı ve başarmış olmalıydı. Yoksa kulübe soğuk ve karanlık olurdu. Biraz daha çabalayarak dışarı çıkışını hatırladı, ama ondan sonra her şey karanlıktı... Yalmzca dondurucu bir soğuk... ve Chase'in onu kollarına alıp kulübeye getirişi ve sonra ellerinin ve vücudunun sıcaklığı...

Chase dönüp anlaşılmaz bir şeyler söylerken Jessica nefesini tuttu. Bir an Chase onu daha sıkı kavrayarak kendine doğru çekti. Genç adam tekrar hareketsiz kalana kadar Jessica nefes bile almadı. Sonra büyük bir dikkatle başım kaldırarak onun yüzüne baktı. Hâlâ uyuyordu, Jessica onun yüzüne nasıl bakacağını düşündü. Neler olup bittiğini hatırlamıyordu bile. Chase onu her öpüşünde genç adamı kendisini bile korkutan bir arzuyla istediğini hissediyordu. Öyleyse seviştiklerini mutlaka hissetmiş olması gerekirdi. Öyleyse niçin hatırlayamıyordu?

Chase tekrar kıpırdayarak ona daha da yaklaştı. Jessica heyecanla gözlerini kapadı. Kaç kere onun kollarında böyle yatmayı hayal etmişti? Son. suza kadar bulunduğu yerde kalmayı istiyordu.

'Hadi, Jessie,' diye düşündü çabucak. 'Hâlâ yapabilecekken çık buradan. Onun vücudunun temasından, ılık nefesinden, kalbinin düzenli atışlarından uzaklaş.' Jessica dikkatle adamdan uzaklaşmaya çalışırken Chase bir kaplan gibi anında uyanmıştı.

"Hoş geldin Jessie," dedi genç adam yavaşça.

Jessica gözlerini umutsuzlukla kapadı. “Chase misin?” diye sordu aptalca,
“Başka kimi bekliyordun?”
Genç kadın aralarındaki ince battaniyeyi sıkıca tuttu. “Saatlerce uyumuş olmalıyım.”
“Evet.” Chase’in kolu gerginleşince Jessica boğazını temizledi. “Beni epeyce korkuttun,” dedi genç adam.
Jessica dilini dudaklarının üstünde gezdirdi. Birbirlerine bu kadar yakın dururlarken ona neden bahsettiğini anlamadığım söylemesi çok saçma olurdu. Şu anda yapmak istediği tek şey üstüne bir şeyler giymekti.
“İyiyim,” dedi çabucak. “Aslında, eğer kalkmama izin verirsen...” Genç adam dirseğinin üzerinde doğrularak Jessica’yı seyretti, gözleri kısılmıştı ve yırtıcı bir hayvanınkiler gibi altın pırıltılar saçıyordu. “Niçin bana öyle bakıyorsun?” diye sordu Jessica.
“Neredeyse ölüyordun Jessica Howard,” dedi Chase sertçe. Sonra başım salladı ve yüzündeki ifade yumuşadı. “Orada ne işin vardı Jessie?”
Beyninde yüzlerce görüntü belirdi ve genç kadın derin bir nefes aldı. “Ben... ben seni arıyordum,” dedi yavaşça. “Dalın kırıldığım ve ateşin söndüğünü hatırlıyorum...” Jessica gözlerini kapadı. “Yeniden ateş yakamadım, kibritler ıslanmıştı... Evet, öyle. Kibritler ıslanmıştı ve kulübe buz gibiydi. Onun için göle yürüyüp...”
“Göle mi?” diye tekrarladı Chase. “Seni bulduğum yer göle hiç de yakın değildi.”
“Senin ayak izlerini takip etmeye çalıştım,” dedi Jessica yavaşça gözlerini açarken. “Senin, nerede olduğunu ve nereye gideceğini bilmek konusundaki sözlerini hatırlamaya çalıştım, ama her şey birbirine karıştı.”

“Birkaç saat dolanmış olmalısın. Seni bulduğum zaman buz kesmiştin.” Chase battaniyelerin altında kıpırdayınca vücudu Jessica’mnkine değdi. “Ne oldu?” diye sordu Chase genç kadım bir titreme sararken. “Hâlâ üşüyor musun?”

“Hayır,” dedi Jessica çabucak. “Hayır, iyiyim. Ama... bana ne oldu?” Bakışları onları örten battaniyelere kaydı ve kızardı. “Ben... ben her şeyi parça parça hatırlıyorum...”

“Hipotermi, Jessie. Seni uyarmak hiç aklıma gelmemişti. Yani, yanında ben olmadan kulübeden dışarı çıkmayacağım düşünmüştüm.”

“Hipotermi mi?” diye tekrarladı genç kadın. “Nedir o?”

“Öldürücü bir hastalık,” dedi adam kısaca. “Çok üşüdüğün ya da ıslandığın zaman vücut ısm çok hızlı düşerse olur. Düşünme yeteneğini kaybediyorsun ve daha da kötüsü bunun farkında olmuyorsun bile. Sonra hareket merkezlerin işe yaramaz hale geliyor, konuşamıyorsun, yürüyemiyorsun ve en sonunda da kalbin duruyor.” Chase elini yavaşça genç kadının yanağında dolaştırdı. “Tanrıya şükürler olsun ki seni tüm bunlar olmadan önce bulabildim. Bir mermer kadar soğuktun Jessie.”

“Ben... ben şimdi gerçekten iyiyim Chase. Kalkıp... giyinmek istiyorum...”

Chase gülümseyince karanlıkta dişleri bembeyaz parladı. “Bu konuya ne zaman geleceğimizi merak ediyordum. Aslında, ilk sorunun bu olacağım düşünmüştüm.”

“Evet,” dedi Jessica çabucak. “Öyleydi. Ben merak ettim... yani...” Genç kadın kamn yüzüne hücum ettiğini hissetti. “Sonra konuşamaz mıyız. Ben...”

Chase güldü. “Giyindikten sonra mı? Tabii Jess. Yalnızca tek bir soruma cevap ver. Elbiselerinin çıkarıldığını hatırlıyor musun?”

“Hayır... yani çok belli belirsiz...” Jessica derin bir nefes aldı. “İlk başta düşündüm ki... hatırlarım sanmıştım ve...”

“Haklısın, hatırlardın,” dedi Chase gülerek. “Bunu garanti edebilirim.”

Jessica daha da kızardı. “Benimle dalga mı geçeceksin yoksa neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Sana neler olduğunu anlattım. Karda düşmüşsün. Seni buldum ve buraya getirdim.”

“Ve beni soydun?” dedi Jessica alçak sesle.

Chase başıyla onayladı. “Ve seni yatağa yatırdım.”

Jessica boğazını temizledi. “Bu Erkek İzcilerin Elkitabı’nda yer alıyor mu?”

Chase gülerek Jessica’nm burnuna dokundu. “Hiçbir fikrim yok.”

“Ama...”

“Herhangi bir ilkyardım kitabında ileri hipotermi için yapılacak ilk şeyin kurbamn ıslak kıyafetlerini çıkarmak olduğu yazar...”

“Sen de aynen öyle yaptın. Ama yalmzca birimiz kurbandık...”

“... kurbanın ıslak giysileri çıkarıldıktan sonra ılık ya da elektrikli battaniye ile vücut ısısının normale dönmesi sağlamr. Bildiğin gibi her ikisine de sahip değiliz. Bu durumda kurban iyileşene kadar vücut ısısından faydalanılır.” Chase gülümsedi. “Bu da ten tene olmak anlamına geliyor.”

“Anlıyorum.” Jessica dilini dudaklarında gezdirdikten sonra battaniyenin altında kıpırdanarak adamdan uzaklaşmaya çalıştı. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi Chase ciddiyetle.

“Ve şimdi de kurban iyileştiğine göre, sanırım artık kalkabilir.”

Chase’in gözleri arzudan kararmıştı. “Kurban bunu gerçekten istiyor mu?” diye mırıldandı.

‘Hayır,’ diye düşündü Jessica. ‘İstediği bu değil.’ Ama başını salladı. “Evet,” diye mırıldandı. “Lütfen arkanı döner misin?”

Bir an Jessica onun reddedeceğini sandı. Bu ihtimal kalbinin deli gibi atmasına neden olmuştu. Ama sonunda Chase omuzlarını silkerek ondan uzaklaştı.

“Sen kal,” dedi genç adam. “Ben kalkarım.”

O yırtık pırtık battaniyeler altından sıyrılarak ayağa kalkarken Jessica başını çevirdi, ama kısa bir an için de olsa geniş omuzlarını ve kaslı kollarını görmüştü. Uzun ve soğuk gece boyunca Chase’le temas halinde olan vücudu birden boşlukta kalmış gibiydi. Genç kadın kumaş hışırtısı ve ardından gelen fermuar sesinden, onun pantolonunu giydiğini anlamıştı.

“Nankörlük etmek istemiyorum,” dedi Jessica dikkatle.

Chase hızla döndü. “Senin minnetini istemiyorum, lanet olasıca,” dedi genç adam sinirle. “Bunu sana daha önce de söylemiştim.”

“Onu demek istemedim Chase. Ama benim hayatımı kurtardın...”

“Unut onu, tamam mı?”

“Lütfen sinirlenme.”

“Sinirlenmiyorum.”

“Evet, sinirleniyorsun,” diye fısıldadı Jessica. “Sesinin tonundan anlıyorum ve ben...” Birden genç kadın hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları yanaklanndan süzülmeye başlayınca ellerini yüzüne kapadı.

“Jessie? Jessie, lütfen, özür dilerim...” Genç kadının önünde diz çökerek onun ellerini avcunun içine aldı. “Ağlama Jessie,” diye yalvardı. “Sana sinirlenmedim.”

Ama Jessica kendini ne kadar zorlarsa zorlasın gözyaşlarını durduramıyordu. “Bana ne olduğunu bilmiyorum,” dedi içini çekerken. “Kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Hipotermiden olsa gerek,” dedi Chase. “Kendini üzgün hissetmene yol açıyor.”

“Burada öleceğiz, değil mi? Bana doğruyu söyle Chase.”

Genç adam ellerini Jessica’nm vücudunun altına kaydırarak onu kaldırdı ve kucağına aldı. “Bunu düşünme bile,” dedi fısıldayarak. “Tabii ki ölmeyeceğiz. Şimdiye kadar becermedik mi?” Jessica’yı yavaşça sarstı. “Becermedik mi?”

Jessica başıyla onayladıktan sonra gürültüyle burnunu çekti. “Samrım öyle.”

“Samnm mı? Destekleme biçimin bu mu? Al,” dedi Chase, genç kadın tekrar burnunu çekerken. “Burnunu sil.” Ona bir parça kumaş uzatmıştı. Jessica söyleneni yaparken kumaşın adamın gömleği olduğunu hayretle fark etti. Chase onun başım göğsüne yaslarken Jessica’’içini çekti. “Daha iyi,” dedi genç adam yavaşça. “Şimdi, bir parça güven göstermeye ne dersiniz Miss Howard? İkimize de gayet iyi bakmadım mı?”

“Bakmadığım söylemek istemedim ki.”

“Bana güvenmediğine inanamıyorum Jess.”

“Chase, ben...”

“Sana minnetini istemediğimi söyledim, ama güvenine de ihtiyacım var.”

Jessica utanarak başım salladı. “Çok şey yaptığım biliyorum...”

“Evet çok şey yaptım. Uçağı çarptım, işinle ve şehrinle alay ettim...”

“Ne?” Jessica adama hayretle baktı. “Hayır, Chase, sen...”

“Seni dağa tırmandırtıp tekrar aşağıya indirdim, sonra da Manhattan Adası’nm bu yakasında saray yavrusu gibi bu eve yerleştirdim...”

Jessica’mn yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Şaka yapmaktan çok hoşlanıyorsun kovboy. Hayatta kalmamızın tek sebebi sensin. Bizim için neler yaptığının farkındayım.”

“Seni soymak zorundaydım Jess. Başka çarem yoktu.”

Konunun aniden değişmesi genç kadım şaşırtmıştı. Bakışları birleşti ve Jessica başıyla onayladı.

“Anlıyorum,” dedi. “Gerçekten.”

“Yalnızca istediğim şekilde olmadı bu.”

Yumuşak bir şekilde söylenen bu sözler Jessica’yı şaşkına çevirmişti. Odunların çıtırtısı bütün odayı doldurmuştu. Jessica odadaki havayı dağıtmak için bir şeyler söylemek istedi, ama dudakları kıpırdamıyordu.

Chase’in onu saran kolları gerildi. “Binlerce rüyada seninle seviştiğimi hayal ettim Jessie,” diye fısıldadı genç adam.

Jessica vücudunu bir titreme sararken gözlerini kapadı. “Yapma,” diye yalvardı.

Chase onun başını kendininkine doğru kaldırdı. “Niye? Seninle sevişmeyi hayal etmem çok mu kötü?”

Genç kadın başım.iki yana salladı. “Hayır. Tanrım, hayır. Ama...”

“Neler hissettiğimi bilmiyor musun Jessie?” Chase ipek gibi, bir sesle konuşuyordu. “Ya da bilmek mi istemiyorsun?”

Jessica aynen öyle olduğunu söylemek istedi. Bilmek istemiyordu. Şu anda ne kendine ne de Chase’e yalan söyleyemezdi. Kararsız bir şekilde elini uzatarak Chase’in yanağına dokundu.

Yaptıklarının delilik olduğunu anlatabilmek için uygun kelimeleri arıyordu. Genç adam başını onun avcuna gömdü. Dudaklarının sıcaklığı Jessica’nın tenini

yakıyordu... Bu hareket Jessica’nın vazgeçmesine yol açtı. Artık geri dönemeyeceğini biliyordu. “Chase,” dedi. Sesinde bir teslim oluş ifadesi vardı.

Jessica’mn sesinin tonu Chase’i bir zafer dalgasının sarmasına neden oldu. “Benimle birlikte hayal et Jessie,” diye fısıldadı genç adam. Jessica’nın eli tekrar onun dudaklarını okşadıktan sonra ensesine kaymıştı. Chase genç kadının kulağındaki ipeksi saçları itti. “Yanakların,” dedi “Ve o tatlı ağzın ve boynun...” Chase’in başı onunkine doğru eğilmişti. Genç adam boynunun ve omzunun yumuşak kıvrımını öperken Jessica içini çekti.

Chase’in hayalindekiler onun da hayalindeydi. Jessica bunu başından beri biliyordu. Chase’in ona dokunuşu, fısıldayışı genç kadın için yeni ve heyecan verici bir duyguydu. Jessica içini çekerek dudaklarım Chase'e doğru uzattı.

“Anlat,” diye fısıldadı genç kadın. “Anlat...”

“Seni kucağıma alıp ateşin yanma götürdüm.” Chase’in elleri dokunduğu her yeri yakarak genç kadının sırtına doğru kaydı. “Sana birbirimizi alevlerin ışığında görmemizi, ateşin sıcaklığını vücutlarımızda hissetmek istediğimi söyledim...” Chase genç kadını kendine doğru çekti. “Ve sen de...” Sesi arzudan kısık ve kaim çıkıyordu. “Sen de, seninle sevişmemi istediğini söyledin Jessica. Beklediğim söyledin...”

Artık geri dönmek için çok geçti. Genç kadın çok ileri gitmiş, çok fazla şeyi kabul etmişti. Artık yalnızca içini çekip genç adama tekrar dokunabilirdi.

“Evet,” diye fısıldadı Jessica. “Bekliyordum. Bütün hayatım boyunca seni bekledim Chase...”

Dudakları birleşince Jessica inledi. Adamın öpüşü ılık ve tatlıydı; sakalları, genç kadının tenini okşuyordu. Jessica’nm dudakları genç adamınkilerin altında

aralandı, sonunda Chase geri çekildiğinde her ikisi de nefes nefese kalmışlardı.
"Artık dudaklarınla yetinemeyeceğimi anlayıncaya kadar seni öptüm," diye mırıldandı Chase. Genç adamın elleri sırtını okşarken Jessica'yı bir titreme sardı. "O zaman seni soydum, Jessie. Bizi ayıran her şeyi, tüm yapay engelleri çıkardım, taa ki aramızda hiçbir şey kalmaymcaya, ten tene oluncaya kadar. Sonra da ellerim ve dudaklarım bütün gece senin vücudunun her bir noktasını öğrendi."
Jessica kollarını sıkıca adamın boynuna doladı. Beyninin hâlâ çalışan bir köşesi böyle olacağını başından beri bildiğini söylüyordu. Chase bugüne kadar hiç rastlamadığı, ama hep beklediği erkekti. Artık ondan başka hiç kimse olmayacaktı ve ondan öncekilerin de hiçbir önemi kalmamıştı. Aşkın zamanla, yerle ya da gerçeklerle bir ilgisi yoktu. Üstelik hayatları bu terk edilmiş yerde buldukları barınakta da sona erebilirdi.
Chase aralarındaki battaniyeyi yavaşça iterken Jessica içini çekti. Genç adam onun adım tekrar söyledi ve battaniye Jessica'nm beline kadar indi. Chase göğüslerini okşarken genç kadın gözlerini kapadı. Bu yumuşak dokunuşun yarattığı şiddet, li arzu onu şaşırtmıştı.
"Çok güzelsin Jessie," diye fısıldadı Chase. "Seni daha önce soyarken bunu aklıma getirmemeye çalıştım..." Genç adam başım eğdi, dudakları Jessica'nm göğüslerini bulunca genç kadın nefesini tuttu. "Beni istiyor musun? Beni istediğini söyle sevgilim, söyle..."
"Evet," diye fısıldadı Jessica. "Evet. Lütfen seviş benimle Chase. Lütfen..."
Jessica battaniyelerin üzerine uzanarak ellerini yukarı kaldırdı. Chase'in elinin altındaki kalbinin ne kadar

hızlı attığım fark ederek şaşırdı ve onun göğsündeki koyu renkli tüyleri okşamaya devam etti. Chase'in cildi ılık, ipek gibiydi. Kasları sanki Jessica'mn dokunuşuyla harekete geçiyorlardı. Jessica adamı okşarken onun çıkardığı yumuşak iniltilerle kendini kaybetti ve ikisini de şaşırtan bir arzuyla adamın başım kendine doğru çekti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Chase. "Jessie..."

"Evet," diye içini çekti genç kadın. "Evet, Chase. Ben de seni seviyorum."

Jessica kısılmış gözlerinin arasından onu seyrederken, 'Tanrım, ne kadar yakışıklı,' diye düşünüyordu.

"İstediğin bu mu?" diye mırıldandı Chase. Onu okşuyor, öpüyor, inanılmaz bir şekilde heyecanlandırıyordu. "Söyle bana Jessie. Beni sevdiğini söyle."

"Evet," dedi Jessica. "Evet, evet..."

Jessica adama onu sonsuza dek seveceğini, gerçek dünyalarına dönseler bile onun olacağım söylemek istedi. Ama Chase'in elleri bütün vücudun, da dolaşıyor, Jessica'mn bile bilmediği sırları ortaya çıkartıyordu, artık konuşmak için çok geçti. Jessica'mn tek yapabildiği hissetmek ve sevmekti.

Bölüm On

Jessica parmaklarını karmakarışık olmuş saçında dolaştırdı. Dün Chase'in sırt çantasını araştırırken bulduğu ufak bir sabun parçasıyla yıkadığı için saçları temiz ve yumuşaktı. Saçlarını önce kulaklarının arkasına attı, sonra tekrar önüne düşürdü. Saçlarının nasıl göründüğünü merak ederek, 'Kesilmeleri gerek,' diye düşündü. On günden sonra nasıl göründüğünü bilmemek garip geliyordu. Belki de insan makyajı yokken ve üstünde garip kıyafetler varken nasıl göründüğünü bilmese daha iyi olurdu.

Bluzunun düğmelerini ilikledikten sonra kazağım giydi. Chase çok güzel göründüğünü söylemişti, ama bu da tarafsız bir görüş değildi. Saçlarını böyle sevdiğini söyleyince Jessica gülmüş ve kendisinin de onun sakallarım sevdiğini söylemişti. O uzun ve karanlık gece boyunca genç adamın sakallarının temasıyla uyanmıştı. Bu duygu onun zevkle titremesine yol açmıştı. Genç kadının kollarında titrediğim hisseden Chase onun adım fısıldamış ve battaniyelerin altına kaymıştı...

Beş gün ve beş gecedir sevgili olduklarını düşündü Jessica, ateşin başında geçirdikleri o uzun ve tembel saatleri hatırlayarak.

Onun kollarında yatmak, onu kelimelerle olduğu kadar vücuduyla da sevmek, aralarında Jessica'mn varolabileceğine inanmadığı bir yakınlık yaratmıştı. Artık Chase'i hiçbir insanı tanımadığı kadar tanıyordu. Onun sakalla kaplı yüzünü öperken yalnızca erkek Chase O'Bryan'ı öpmüyordu, aynı zamanda atı ayağını kırınca günlerce ağlayan o küçük çocuğu da öpüyordu. Ve o da genç kadın hakkında hiç kimsenin bilmediği şeyleri biliyordu.

Uzun günler ve geceler boyunca unuttuktan hikâyeleri, düşüncelerini anlatmışlardı birbirlerine. Şehirlerde her zaman olan gibi aralannda o yapmacık konuşmalar geçmemişti. Zaten Jessica bu tür konuşmalardan hiç hoşlanmazdı. Bazen şirketin partilerinde durup, ona yaklaşacak olan ilk erkeğin en son politik skandaldan mı yoksa son yabancı filmden mi bahsedeceğini düşünüp içinden oyun oynardı. Tabii Chase'le de yalnızca önemli şeylerden konuşmamışlardı, Jessica konuşmalarım hatırlayınca gülümsedi...

Chase göle gitmiş, oltaları kontrol ediyordu bir keresinde. Jessica kazağım alarak dışarı çıkmıştı. Güneş

dağların arkasından batarak, onları mora ve leylağa boyuyordu. Jessica manzarayı seyrederken boğazına bir yumru takılmıştı. Keşke Chase de yanında olsaydı .Onsuz bu güzelliği seyretmek yarım zevk almak demekti. Chase yarım saat sonra döndüğünde Jessica onu kulübede bekliyordu ve hava kararmıştı.

“Chase,” demişti. “Keşke burada olsaydın...”

Genç adam gülümseyerek kolunu ona dolamıştı. “Güneşin batışı,” demişti. “Biliyorum. Ben de durup seyrettim. İçimden bir şeyler manzarayı birlikte seyrettiğimizi söylemişti zaten.”

Jessica içini çekerek on gün önce birbirlerini hiç tanımayan iki yabancı olmalarının ne kadar garip olduğunu düşünüyordu. Bazı açılardan birbirlerine o kadar benziyorlardı ki konuşmalarına gerek kalmadan anlaşabiliyorlardı.

Öte yandan çok farklı yaşantılara sahip olmamn getirdiği çok zıt yönleri de vardı. ilk kavgalarını geyik için yap. mışlardı.

iki gün önce anayolun ilerisindeki otlakta biri kahverengi benekli diğeri beyaz iki hayvan belirmişti.

“Chase, bak,” demişti Jessica. “Otlakta geyikler var. Ne kadar güzeller, değil mi?”

“Evet, öyleler.” Zarif hayvanları birkaç dakika izlemişler sonra genç adam içini çekmişti. “Ceketimi verir misin? Ve de kazağımı... Teşekkür ederim.”

Adamın ses tonunda bir gariplik sezinleyen Jessica onun giyinişini izlemişti. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu sonunda. “Bir süre daha oltaları kontrol etmeye gitmeyeceğini söylemiştin.”

“Göle gitmiyorum Jess. Geyiklerin ayak izlerine yakından bakmak istiyorum.” Jessica ona soran gözlerle bakmış ve genç adam sonunda onun ellerini tutmuştu. “Kış beklediğimden daha çabuk geliyor,”

demişti Chase yavaşça. “Bu da kısa bir süre sonra ete ihtiyacımız olacağı anlamına geliyor.”

“Ama etimiz var. Balık demek istiyorum. Gölde çok balık olduğunu söylemiştin...”

Chase başım iki yana salladı. “Bir süre sonra göl tamamiyle donacak, bir şey yakalamak daha zor olacak. Üstelik balık yeteri kadar karbonhidrat içermiyor.” Chase, Jessica’yı kendine doğru çekerek ona sarılmıştı. “Kışlar burada çok sert olur Jessica. Kışı alabalık yiyerek geçiremeyiz.”

Chase haklıydı. Jessiça onun haklı olduğunu ve geyiklerin öldürülmesine tepki göstermesinin mantıksız olduğunu biliyordu. Yine de bakışlarını adamdan kaydırarak otlaktaki hayvanlara çeviremeden edememişti.

“Anlıyorum,” demişti yavaşça. “Ama bu zavallı geyikler...”

“Anlamıyorsun,” dedi Chase sert bir şekilde. “Ölmemize izin veremem.”

Jessica'mn gözleri adamınkileri buldu. “Ben ölmek istemiyorum, ama...”

“O zaman gerçekçi olsan iyi olur.”

Genç kadın bir süre sesini çıkarmadan Chase’e baktıktan sonra başıyla onaylamıştı.

“Gerçekten anlıyorum,” demişti^gonra. “Yalnızca benim için zor... ben senin gibi büyümedim Chase. Ben...”

“Elbette,” demişti Chase sertçe. “Benim gibi büyümedin. Geyik seni üzüyor ama şirketinin Eagle Lake'te çekeceği reklam filminden etkilenmiyorsun bile.”

Jessica adamın sesindeki sertliğe şaşırarak geri çekilmişti. “Sen neden bahsediyorsun? O reklam mantolarla ilgili...” Jessica’mn sesi zayıflamış, “Kürk

mantolar,” demişti yavaşça. “Sanırım... sanırım daha önce hiç bu açıdan bakmamıştım.”

“Eğer hayvanlan yemek için öldürürsen bu gezegende her yaratığın yaşamak için yaptığı doğal işi yapmış ölürsün. Ve biz de yaşayacağız,” demişti Chase. “Buradan kurtulacağımıza söz vermiştim. Ve kurtulacağız, yemin ederim.”

Jessica içini çekerek ateşe bir parça daha odun attı. Chase'in onlan gerçekten dağlardan kurtaracağına inanmıştı. Tanıdığı en hırslı insandı Chase. Üstelik, üstelik... Jessica eğilerek alevler tekrar canlanana kadar ateşi bir sopayla kanştırdı. Neredeyse adama Coleman’s Creek’i terk etmek istemediğini söyleyecekti. Tabii ki bu saçma düşüncesini söylememişti. Geri dönmesi gereken bir hayatı ve kariyeri vardı. Chase’in de vardı tabii, genç adam o bursu ne kadâr çok istediğinden söz etmişti. Eğer alabilirse tekrar altı aylığına 128 Alaska’ya gidip kurtlan inceleyecek ve Jessica da belki onu bir daha göremeyecekti. ‘Tabii Ohase birlikte gitmemizi teklif etmezse,’ diye düşündü Jessica birden. Eğer...

“Saçmalama Jessica Howard,” diye mmldandı genç kadm. “Saçma...”

Kapı ardına kadar açümış, içeri soğuk hava dolmuştu. Chase gülerek odaya girdi. “Biraz garip, ama hiçbir zaman saçma değil Jessie.”

Genç kadm Chase’e doğru ilerlerken gülümsüyordu. “Kendime sonunda buraya döneceğini ve kahvaltı diye boş tavayı yemek zorunda kalmayacağımı söylüyordum.”

“Bu sabah kahvaltı biraz zor bulundu,” dedi Chase gülümseyerek. “İki kişilik salam ve yumurta bulmak biraz zor oldu, ama işte! Temizlenmiş ve pişirilmeye hazır bir şekilde karşında.”

“İyi,” dedi genç kadm balığı adamın elinden iki parmağıyla dikkatli bir şekilde alarak. “Tam marketten aldığım gibi.”

“Çay hazır mı? Donuyorum.”

“Hazır, efendim,” dedi Jessica balıklan tavaya yerleştirip ateşin üstüne koyakken. “Donarak ölmeni istemem.”

Chase kollarım genç kadının beline dolayınca Jessica geriye doğru yaslandı. “Biliyorum,” diyerek güldü genç adam. “Sana iyi ki hipotermilere karşı nasıl davranacağım öğrettim.”

Chase boynunu hafifçe öperken Jessica gülümsedi. “Çekilmezsin.”

“Sana yalnızca yaşamak hakkında bildiğim her şeyi öğretmeye çalışıyorum,” dedi Chase. “Üstelik gayet iyi bir öğretmen olduğum söylendi.”

“Alçak gönüllülüğün nerede kaldı?” diye alay etti Jessica.

Chase gülerek onu kollarında döndürdü. “Ben gerçek bir öğretmen, demek istemiştim Jessie.”

“Şüphesiz,” diyerek güldü genç kadın. “Ne öğretirsin? Kurtlara alfabe ini?”

“Biyoloji Miss Hovvard. Hunter Koleji’ndeki birinci ve ikinci sınıf öğrencilerine.”

“Hunter Koleji mi?” diye sordu Jessica yavaşça. “Manhattan'daki mi?” Genç adam başıyla onaylayınca Jessica başını bir yana eğdi. “Gerçekten mi?”

“Evet. Sana daha önce öğretmenlik yaptığımdan bahsetmemiş miydim? Hunter beni çok isteyen yerlerden biriydi. Eğer öğretmenlik yapmak istiyorsam beni seve seve geri alacaklarım söylediler.” Chase genç kadına gülümsedi. “Şaşırdın mı?”

“Şaşırmak mı?” Jessica başını iki yana salladı. Şaşırmak doğru kelime değildi. Zevklenmek, heyecanlanmak ya da sevinmek demek daha doğru

olurdu. Kovboy Alaska'nın günbatımında ata binmek zorunda değildi demek. "New York'ta öğretmenlik yapabileceğini mi söylemek istiyorsun? Bu muhteşem bir şey."

"Eğer isteseydim muhteşem olabilirdi. Eğer burs alamazsam teklifi kabul edeceğim ama, Tanrım, düşüncesi bile korkunç geliyor. Havasız konferans salonları, kalabalık sınıflar, yapılması gereken programlar..."

"Ama iyi bir okul öyle değil mi? Yani..."

"Tabii ki muhteşem bir okul, ama ömrümü bir sımfta tüketme düşüncesinden nefret ediyorum. Üstelik daha iyi planlarım var. Eğer bursu alabilirsem..."

"Burs," diye yineledi Jessica yavaşça. "Alaska' ya gitmeyi tercih edeceğim mi söylüyorsun?"

"Şüphesiz."

Jessica anlamsız bir kızgınlıkla yüzünün kızardığını hissetti. "İyi, o zaman umanm gerçekleşir, dedi Chase'in kollarından uzaklaşırken. "Bakalım kahvaltımız hazır mı?"

Chase ona doğru uzandı. "Hey," dedi. "Ne yaptım şimdi?"

"Bana şu bezi verir misin? Tava çok sıcak."

"Jessie...!"

"Çoktan pişmiş. Hatta kömürleşmiş bile... Otursana," dedi Jessica tavayı masaya getirirken. "Ben de çayı getireyim."

Chase ona baktı. "Jessica, dinle. Sinirlenme lütfen."

"Sinirlenmek mi? Niye sinirleneyim ki?"

"Sana açık havada çalışmaktan hoşlandığımı söylemiştim. Öğretmenlik yapanlar da önemli bir iş yapıyorlar, ama başkasımn icatlarını öğretmekten ileri gidemiyorlar." Sandalyesini masaya yaklaştırarak oturdu. "Tüpleri ve tebeşiri sevdiğim için biyolog olmadım Jessie. Anlamıyor musun?"

Jessica adamın karşısına oturaralk kömürleşmiş balığa baktı. Evet, anlıyordu. Hem ne oluyordu ona? Chase'in başıboş olmaktan hoşlanan bir insan olduğunu başından beri biliyordu. Sevdiği hayattan Jessica için vazgeçecek değildi ya. Zaten vazgeçseydi onun sevdiği kovboy olmaktan çıkardı.

Birden her şey gayet basit gözüktü. Bu saçma düşünceye daha önce de sahip olmuştu, ama onu beyninden uzaklaştırabilmişti. Bunda ne saçmalık vardı? Chase'in işi kurulmuştu, kendisininki ise başlamamıştı bile. Genç kadının New York' tan vazgeçmesi, onun işinden vazgeçmesinden daha kolay olurdu. Üstelik hayatım nerede geçirdiği, kimle geçirdiğinden daha önemli değildi. Chase'e her şeyden çok ihtiyacı vardı. Çatal Jessica' nm elinden masaya düştü ve genç kadın derin bir nefes aldı.

"Chase dinle. Alaska'yla ilgili düşünüyordum da..."

"Yalnızca Alaska değil," dedi Chase birden. Jessica ona sanki Yunanca bir şey söylemiş gibi baktı. "Çalışacak daha birçok yer var Jess. Ve kurtlardan başka üzerinde inceleme yapılacak birçok hayvan. Mesela her zaman vahşi köpekler üzerine bir araştırma yapmak istemişimdir. Çakallar..."

"Çakallar mı?" dedi Jessica ifadesiz bir tonla.

"Evet. Son yılımı Afrika'da Ion Douglas'a asistanlık ederek geçirdim. Aslanlar üzerine bir araştırma yapıyordu..."

Jessica sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. "Afrika," diye tekrarladı Jessica. "Alaska değil."

Chase'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Hayır, tabii ki değil. Her neyse, çakallar üzerine bir ön araştırma yaptım. Aslında Douglas benden Brezilya'ya gitmemi istediğinde..."

Jessica matarayı masanın üstüne sertçe koyunca Chase yerinden fırladı. "Özür dilerim," dedi Jessica sertçe.

“Elimden kaydı herhalde. Şimdi, baştan alalim Chase. Brezilya’ya ve Afrika’ya gittin...”

“Master tezimi nerede hazırlayacağıma karar vermemiştim ve Douglas’la gittim. Jaguarlar üzerine bir araştırma yapıyordu. Sonra kurtlar üzerine bir araştırma yapmak istediğime karar verdim...”

“Ve böylece Alaska’ya gittin.”

Chase başını iki yana salladı. “Aslında o sırada St. Royale Adası’na gittim.” Chase sandalyesini masaya daha da yaklaştırdı ve gözleri genç kadınmkileri buldu. “Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun Jess? Hey, bana öyle bakmaktan vazgeç!”

“Nasıl bakıyorum?” diye sordu Jessica. Sesinin sakin tonu kendisini de şaşırtmıştı.

“Bana uçakta baktığın gibi,” dedi Chase sertçe. “Sanki ben başka bir gezegenden gelmişim gibi... Jessie sana bir şey anlatmaya çalışıyorum. Kolay olmayacağını biliyordum, ama sen daha da zorlaş tınyorsun.”

Jessica adama baktı ve onun gözlerinde gördüğü ifade kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Şüphesiz, bir şeyler söylemeye çalışıyordu Chase! Aptal olduğunu mu sanıyordu? Coleman’s Creek' ten kurtulduklarında gerçeğe döneceklerini söylemeye çalışıyordu. ‘Benimle birlikte hayal et,’ demişti ve genç kadm da öyle yapmıştı. Ama hayaller gerçek değildi... Ama onların hayali henüz bitmemişti ve genç kadm elinden geldiğince o hayale sarılacaktı.

“Bana ne söylemeye çalıştığını biliyorum,” diye mırıldandı Jessica. “Açıklaman gerekmez.”

“Ama buradan çıktığımızda neler olacağını konuşmamız gerek Jessie. Anlamanı istiyorum...”

Jessica başım iki yana salladı ve parmaklarını yavaşça Chase’in dudaklarının üstüne koydu. “Anlıyorum,” dedi çabucak. “Geleceğimizin olmadığım biliyorum

Chase. Birbirimizin dünyasmda yaşayamayacağımızı biliyorum.”

Chase genç kadının elini iki eliyle birden tuttu. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Evet,” diye fısüdadı Jessica. “Evet, ben...” Genç kadımn yumuşak sesi duvarları titreten bir gümbürtüyle kesildi. Jessica’nm gözleri korkuyla irileşti. “Chase? Neydi o?”

Chase ona baktıktan sonra derin bir nefes aldı. “Bir helikopter,” dedi ifadesiz bir tonla. “Bizi buldular Jessie.”

Demek her şeyin sonu gelmişti. Ama neden rahatlamamıştı? Neden gözleri birden yaşlarla dolmuştu? Jessica başıyla onaylayarak sandalyesini geri çekti.

“Kapıyı açsak iyi olur,” dedi genç kadın sonunda.

Chase’in elleri onunkileri daha sıkı kavradı. “Jessie... Jessie.”

Genç kadının boğazına bir yumru tıkanmıştı. Chase’in yüzü Jessica’nın hissettiklerini yansıtıyordu. Genç adamın gözlerinde keder ve boşluk vardı. Jessica genç adama anladığını söylemek istedi, yaşadıkları muhteşem bir hayaldi ve bitmesi de kimsenin suçu değildi. Ama Jessica konuşmaya korkarak yalmzca gülümseyebildi. Ellerini Chase’in ellerinden çekti ve adamın gözyaşlarını görmemesi için ar kasım döndü.

“Lanet olsun,” dedi Chase. “Lanet...”

Jessica onun kapıya doğru ilerleyen ayak seslerini duyunca yeniden döndü kapıdan çıkışını izledi. Yavaşça kazağım alıp giydi ve Chase’in ardından anayola ilerledi.

Karlarla kaplı çayırın ortasında bir helikopter durmaktaydı. Chase ve arkasında Jessica anayola gelince durdular. Bir adam helikopterden atlayıp onlara doğru koşarken hiç seslerini çıkarmadan beklediler.

"Sizler Chase O'Bryan ve Jessica Howard olmalısınız. Neredeyse ümidimizi kesiyorduk. Hey, siz ikiniz," diye ekledi adam gülerek. "Gülümsesenize! Anlamıyor musunuz? Bitti artık."

Jessica titredi. Kurtarıcılarının sözleri uğuldayan rüzgârdan daha soğuktu.

'Evet,' diye düşündü genç kadın. Gerçekten bitmişti.

Bölüm On Bir

Manhattan'daki kırkıncı kattaki büroda aşağıdaki trafiğin tüm gürültüsü duyuluyordu. Düğüm olmuş arabalar, koşuşturan yayalar, hepsi sanki bir pandomimin oyuncularıydı. Ilık, güneşli bir ekim gününde Jessica Hovvard pencereden başını uzatarak bir süre dışarıyı seyretti. Çınar ağaç, lan, altın sarısı sonbahar yapraklan şehrin gri görüntüsünü az da olsa değiştiriyordu. Pencereyi açabilmenin ne kadar güzel olacağım düşündü Jessica. Tavandaki vantilatörlerin serinlettiği hava yerine ağaç kokularım ve bahar havasım solumak ne güzel1 olurdu. Pencereleri böyle kapalı tutmak çok gülünçtü. Chase derdi ki...

Jessica aniden dönerek küçük bürosunda bir aşağı bir yukan gezinmeye başladı. Kolundaki saate göz attığında saatin on olduğunu gördü. İki saat sonra bir müşterisiyle toplantısı vardı ve rapora hâlâ dokunmamıştı. Üstelik, pencereler açılsa bile otomobil egzozlarından arınmış bir hava solumak imkânsızdı. Bu, Chase'in New York'la ilgili söylediklerinden biriydi...

Jessica aniden durup kaşlarım çattı. Raporla ilgili araştırma sonuçlarım nereye koymuştu? Yazı masasında çekmece veya göz olmadığından mutlaka dosya dolabında olmalıydı. Ailen Ajansı'nm masa diye adlandırdığı, aslında bir krom tabaka ve üzerindeki camdan ibaretti. Chase çekmecesiz bu nesneye yazı

masası denmesine çok gülerdi herhalde; tıpkı kutudan biraz büyük bu odaya ofis denmesine güleceği gibi...

“Tanrı aşkına yeter,” diye söylendi Jessica dosya dolabının üst çekmecesini hızla iterken. Chase O’Bryan sadece iki haftalık bir amydı, ama bugün varlığım her yerde hissediyordu. Belki de sabahleyin Central Park’tan geçmesi pek de iyi bir fikir değildi. Ağaçlar, otlar, gölün üzerine yansıyan güneş ışınları ona hep Chase’i hatırlatmıştı. ‘Ama yalmzca bunlar değil,’ diye düşündü Jessica mutsuzlukla, etrafındaki her şey onu hatırlatıyordu. Evinin sessizliğinde, gecenin karanlığında sürekli onu düşünüyordu...

Jessica dosyasını masanın üstüne koyarak koltuğuna oturdu. Ama onu burada düşünmüyordu. Bunu da patronunun, “Hoşgeldin Hediyesi,” olarak nitelendirdiği terfiye borçluydu. Yeni işinden nefret ediyordu, ama yapması ve öğrenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki sabahtan akşama kadar kafası sürekli meşguldü. Ve işe döndüğü ilk günden beri ihtiyacı olan şey de buydu.

“Seni yemeğe götürüyorum,” demişti Jack Ailen onu kurtarmak istercesine. “Konuşmamız gereken şeyler var.”

‘Kovacak mı acaba?’ diye düşünmüştü Jessica ceketim alırken. İki haftalığına yerine gelen kızın işini pek iyi yapamadığım söylemişlerdi, ama kim bilebilirdi ki?

“Bir sorun mu var Mr. Ailen?”

“Bana Jaok de,” demişti adam Üçüncü Cadde’ de ilerlerken. “Bu muhteşem Meksika lokantası sen yokken açıldı, Jessie. Herkes oraya gidiyor, ne kadar otantik olduğunu biraz sonra görecek, sin.”

Onu kovmayacaktı anlaşılan. Rahatlayarak derin bir nefes almıştı. En azından böyle bir şeyi tostados ve guacamole yedikten sonra yapamazdı.

"Muhteşem. Meksika yemeklerini çok severim."
Tahta masalara oturup garsona Brooklyn aksanıyla siparişlerini vermişlerdi. Jack Ailen masanın ortasında duran ketçap şişesini çekerek genç kadına gülümsemişti. Jessica adamın gülümsemesine karşılık verirken Chase'in oradan çok hoşlanacağını düşünüyordu.
"Evet, Jessie. Kendini nasıl hissediyorsun? Biraz solgun gibisin?"
"Hayır," demişti Jessica neşeyle. "İyiyim. Samnm biraz kilo verdim, hepsi bu."
Patronunun yaktığı sigaranın dumam Jessica' yı öksürtmüştü. "Sigarayı bıraktın, ha? İki hafta mahsur kalmanın bir faydasını gördün hiç değilse." Jack Ailen gülümseyerek bambu koltuğuna iyice gömülmüştü. "Sana bir hoşgeldin armağanım var."
"Çok güzel," demişti Jessica şirkette bayan elemanlara Noel hediyesi olarak verilen kolonya yerine maaşımn arttırılacağını umarak. "Teşekkür ederim."
"Telefonum bütün sabah çaldı Jessica. Müşteriler devamlı arayarak seni soruyorlar. Çok meşhur oldun."
Jessica rahatsız bir şekilde gülümsedi. "Gelecek hafta herkes unutur nasıl olsa."
"Bırak onu ben düşüneyim," demişti adam. "Bilirsin insanlar ünlülerle çalışmaktan hoşlanırlar." Adamın yüzünde geniş bir gülümseme belirmişti. "Seni müşteri temsilcisi asistanı yapmaya karar verdim."
Jessica adama şaşkınlıkla bakmıştı. "Ne?"
"Şaşırdm mı? Müşteri ilişkilerinde pek tecrübeli değilsin, ama zeki bir insansın. Paul, Sheryl ya da sana kimin ihtiyacı varsa onunla çalışabilirsin ve bağlantıları öğrendikten sonra da..."
"Mr. Ailen işi istemediğimden değil, ama reklamcılıkla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

“Kimse başladığında bilmez zaten. Öğreneceksin, Jessica.”

“Evet, ama istediğim... Yani birkaç yıldır fotoğrafçılık öğreniyorum ve doğrusu o dağlarda çok güzel fotoğraflar çektim ve...”

Patronu sigarasından derin bir nefes aldıktan sonra yanında duran suni kaktüsün toprağında söndürmüştü.

“Ünlü bir fotoğrafçı mı olmak istiyorsun? Bundan ne kazancımız olacak? Üstelik zaten fotoğrafçımız var.”

“Ama...”

“Bak, eğer seni mutlu edecekse gidip fotoğraflarım göster. Hans’a seni benim gönderdiğimi, iyice bir inceleyip birkaçım fon olarak kullanıp kullanamayacağımıza bir bakmasını söyle.” Memnun bir edayla gülümsedi. “Bu arada sen ikinci bir Richard Avedon olmayı beklerken biz de seni kendi ofisine taşıyıp haftada yetmiş beş dolar zam yapacağız. Bunu nasıl buldun?”

Aynı gün Jessica küçük ofisine taşınmış ve fotoğraflarını Hans’m stüdyosuna bırakmıştı.

“Mr. Ailen dedi ki...”

“Bana da söyledi. Bir bakarım.”

“Sanırım... sanırım bazıları...”

“Sana haber veririm,” demişti Hans ve Jessica ondan sonra adamı görmemişti.

Jessica dosyayı açarak biraz sonraki görüşme için gereken araştırma sonuçlarına boş boş baktı. Hans’m ne demesini bekliyordu ki? Fotoğrafları güzeldi, muhteşem değil. Yalnızca, özel bir objektif ya da filtre kullanmadığı halde dağların vahşi güzelliği hemen hemen her fotoğrafında belliydi. Chase’in yolda ve ateşin yanındaki iki fotoğrafı özeldi. Her nasılsa adamın güçlülüğü, dürüstlüğü ve...

Kendini çok rahatsız hissediyordu. Birkaç saatliğine kaçabilseydi keşke. Hayvanat bahçesi bugün çok güzel

olmalıydı; yazın kalabalığı için çok geç ve öğrencilerin istilası için de çok erken bir zamandı. Orayı karlı kış günlerinde de sevmesine rağmen gitmek için en iyi zaman sonbahardı. Jessica içini çekerek pencereye baktı. Coleman's Creek'te kışın başladığım ve anayoldaki küçük kulübenin pencerelerine kadar kara gömüldüğünü düşünmemek imkânsızdı. Gözlerini kapadığında şöminedeki ateşi, Chase'in kollarının ve dudaklarının sıcaklığını hatırlıyordu...

"Yeter artık," diye fısıldadı gözlerini kapayıp ellerini başına koyarken. Eğer onun hayalini ofisine de sokarsa başı belada demekti. Bitmişti; niçin bunu bir türlü kabul edemiyordu? O yeni işine başlamıştı ve Chase de bildiği kadarıyla Alaska'daydı. Medeniyete geri dönüşleri onları meşhur etmişti. Belki genç adam istediği bursu sağlayabilmişti. Belki...

Ne önemi vardı? İlişkileri Coleman's Creek'teki son günlerinde bitmişti. Onları Cheyenne'e götürecek helikoptere bindiklerinde kulübede başladıkları konuşma da sona ermişti. 'Çok basit gelmişti,' diye düşündü Jessica arkasına yaslanırken. Ama bu ilişkinin bitmesinin aşkın da bitmesi anlamına gelmediğini öğrenmesinden önceydi.

Cheyenne'e giderken hiç konuşmamışlardı. Motorun ve pervanenin gürültüsünde konuşmak imkânsızdı. Zaten söyleyecekleri her şeyi kulübede söylemişlerdi. Jessica hayatında ilk defa uçmaktan korkmayarak pencereden dışarı boş boş bakmıştı.

Cheyenne'de onları iki tane şerif yardımcısı bekliyordu. İki ayrı arabayla hastaneye götürülmüşler ve doktorlar sağlıklı olduklarından tümüyle emin olana kadar onları iyice muayene etmişlerdi. Jessica, Ohio'daki ailesini arayıp merak etmemelerim, iyi olduğunu söyleyince tatilden yeni dönen anne ve babası şaşırmışlardı. Chase'i yeniden hastane koridorunda

gördüğü zaman etraflarım yerel televizyon ve gazete muhabirleri sarmıştı. Ve Wind River Charter şirketinden gelen bir adam Chase'in onunla gidip Federal Havacılık İdaresi için rapor yazması için ısrar etmişti.

"Jessie..." demişti Chase. "Jessie döndüğüm zaman konuşuruz."

Jessica gülümseyerek başını sallamıştı. "Tabii," demişti, yalan söylediğini, konuşacak hiçbir şeylerinin kalmadığını bilerek. İşine, şehrine ve evine döndüğü zaman kurtulacaktı. Kendi dünyasına ne kadar çabuk dönerse kalbindeki ağırlıktan da o kadar çabuk kurtulurdu. Kapı Chase'in arkasından kapamr kapanmaz Jessica hemşirelerden birine dönmüş, "New York'a ilk uçak kaçta?" diye sormuştu. "Lütfen öğrenebilir misiniz?"

"Evet, tabü ama... Burada birkaç gün dinlenmeniz gerekmez mi Miss Howard?"

"Yalmzca öğrenip bana bir yer ayırtabilir misiniz?" demişti Jessica.

Ancak bir sonraki uçak için dört saat beklemek zorunda kalmıştı. İlk başta duyduğu her ayak sesini Chase zannetmişti, ama hiçbiri o değildi. Herhalde genç adam da ilişkiye ara vermenin iyi olacağım düşünmüştü. Ve ofisteki dedikoduların aksine, ondan bir daha haber alamamıştı.

"O adamla tekrar birleşmeyi düşünüyor musun Jessica?" demişti resepsiyonist. "Artık birbirinizi çok iyi tanıyor olmalısınız, değil mi?"

Cheyenne'deki yerel gazetelerden ikisinde Chase'le birlikte fotoğrafı basılınca bu sorular daha da yoğunlaşmıştı. "Siz ve o adam iıki hafta boyunca neler yaptımz Miss Howard?" diye sormuştu kadın müşterilerinden biri. "Bana o adamın o kadar yakışıklı olduğunu söylememiştiniz!"

‘Zaten hiçbir şey söylemedim,’ diye düşünmüştü Jessica. Onun hiç ne kadar komik olduğunu ya da ne kadar güçlü olduğunu ya da sesini, ellerinin temasım ne kadar özlediğini söylememişti...

“Merhaba? Jessica orada mısın?”

Birisi ofisinin kapalı kapısına vuruyordu. Jessica çabucak gözlerini sildi. “Evet,” diye bağırdı. “Girin, lütfen.”

Kapı ardına kadar açıldı ve Hans içeri girdi. “Tanrım, bu odaya ancak bir cüce sığabilir,” dedi adam. “İkimiz de sığabilir miyiz dersin?”

“Aynı anda hareket etmezsek sığarız,” dedi Jessica. “Nasılsın Hans? Ne sürpriz bu.” Sonra masasının karşısındaki deri koltuğu işaret etti. “Göründüğünden daha rahattır,” dedi gülümseyerek.

Fotoğrafçı sandalyeye oturarak huzursuzca kıpırdandı. “Bu şeyleri de hiç sevemedim,” dedi adam. “Hep üzerime saldırıp beni yutuvereceklermiş gibi geliyor.” Odaya bakmarak başım salladı. “Benim eşya dolabım bile bundan büyük Jessica. Terfi ettirildiğine emin misin? Belki şirket klostrofobi testi yapıyordur.”

Jessica güldü. “Muhteşem ofisimden etkilenmediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Nasılsın Hans? Benim yerime gelen iyi çalışıyor mu?”

“Kimbilir? Çekimleri birkaç dakika erken terk ederek taslaklarını satabilmek için yollara dökülüyor. Senin gibi değil Jessica. Sen kendini işine verirdin.”

“Bu bana ilk iltifat edişin,” dedi Jessica çabucak gülümseyerek. “İnanamıyorum.”

“Sakın başınıdöndürmesin,” dedi Hans ters bir şekilde. “Yalnızca aldığın paramn karşılığım verdiğini söylemek istedim. Bütün zamanım bana aslında başka bir şey yapmak istediğini hatırlatarak geçirmedin.”

Jessica omuzlarını silkerek gülümsedi. “Yok canım. Sana fotoğraflarımı bir kere gösterdim, sen de iyi olmadıklarım söyledin.”

“Sana geliştirmen gerektiğini söyledim,” dedi adam parmağım ona doğru Uzatarak. “Sana fotoğraflarının iyi olmadığını hiçbir zaman söylemedim.”

“İyi olduğunu da söylemedin Hans!”

Adam içini çekerek bacak bacak üstüne attı. “Ne bekliyordun Jessica? Seni överek göklere çıkarmamı mı? Ben bunu yapamam, biliyorsun. Gerçekten fotoğrafların ümit verici.”

“Ümit verici ha?” dedi Jessica ve adam başıyla onayladı. Coleman’s Creek’te ve Wind Rivar’da çektiği fotoğraflardan daha çok şey bekliyordu,

“Sağol, Hans. Fotoğraflarımı incelediğin için teşekkür ederim. Bir ara uğrayıp bırakırsan çok sevinirim. Ya da ben stüdyoya gelip alırım.”

“Bana son gösterdiklerin ümit vericiydi Jessica.” Adam öne doğru eğilerek Jessica’nın masasına bir kâğıt bıraktı. “Windy Mountains’da çektiklerin...”

“Wind River Mountains,” dedi Jessica kâğıdı alırken. “Nedir bu?”

“Wind River’da çektiklerin farklı. Artık ümit verici değiller...”

Genç kadın geri çekildi. “Tanrım, Hans...”

“Onlar çok başarılıydılar,” dedi adam gülerek. “O fotoğraflar, ne kadar yetenekli olduğunu gös teriyor Jessica.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jessica yüzü mutluluktan pembeleşirken. “Aslında elimde iyi bir makina yoktu. Corona Auto Focus güzel, küçük bir makina ama...”

Hans başıyla onayladı. “Kesinlikle. Filtresiz, objektifsiz... Ben de Corona’daki arkadaşıma öyle dedim.”

“Bir dakika Hans. Neden bahsediyorsun? Corona fotoğraf makinası şirketi mi?”

“Reklam bölümünde eski bir arkadaşım var. Fotoğraflarını çok beğendi Jessica. Onu ara... sana kendisi söyleyecektir.” Eliyle Jessica’mn tuttuğu kâğıdı gösterdi. “Adı ve numarası orada.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jessica yavaşça. “Ama anlamıyorum...”

Hans gülümsedi. “Corona, çıkardığı fotoğraf makinasının diğer makinaların beceremeyeceği yerlerde de kaliteli fotoğraflar vereceğini savunan bir kampanya başlatıyor. O küçük şeyi uçak kazasından kurtarıp dağa çıkarttığını ve Tanrı bilir daha neler yaptığını sen söylemedin mi?” Jessica başını sallayınca adam tekrar gülümsedi. “Bu ne biçim bir reklam olur, biliyor musun?”

“Yani...” Jessica güçlükle yutkundu. Bu hayal edebileceğinden çok daha fazlaydı. “Yani fotoğraflarımın bazılarını almak isteyebileceklerini mi söylemek istiyorsun? Oh, Hans...”

“Jessica dinlemiyorsun ki. Seni ve fotoğraflarını reklam kampanyasında kullanmak istiyorlar. Bu işin nerede biteceği bilinmez.” Hans gülerek bacağını indirdi. “Dinle,” dedi adam ayağa kalkarken. “Bu adamı bir ara, tamam mı?”

Genç kadın başını sallayarak adama boş boş baktı. “İnanamıyorum.”

“Herkes seni tanıyor Jessica. Uçak kazası başka şey, bir de sağ kalıp iki hafta sonra dönmek başka. Bunu herkes yapamaz. Üstelik hiç kimse yeni, küçük bir fotoğraf makinasıyla çekilmiş makaralarca filmle geri dönmez.” Hans kapıya doğru giderek yavaşça açtı. “Duyuyor musun? Bu büyük bir şans. Elinden kaçırmadan sıkı sıkı sarılsan iyi olur.”

"Ben... sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum Hans," dedi Jessica ayağa kalkarken. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum..."

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bak, ben yıllar önce bu işe başladığım zaman da birisi bana yardım etmişti. Ben de bu iyiliğin karşılığım veriyorum. Bir gün bu iyiliği sen de başkasına yaparsm."

"Gerçekten fotoğraflarımı almak istiyorlar mı?" diye tekrarladı Jessica. "Corona?"

"Evet, Jessica. Bu arada o adamdan izin aldın mı?"

"İzin mi?"

Hans onayladı. "O pilottan imzalı bir izin belgesi alman lazım. Adamın birkaç tane muhteşem pozu var, onları mutlaka almak isteyeceklerdir. Sanının o fotoğraflan çekerken aklında başka şeyler vardı, ha? İmzasını hemen alabilirsin herhalde."

"Alamam," dedi Jessica çabucak. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum ve..."

"Çalıştığı havayolundan izini bulabilirsin Jessica. Gayet kolay, öyle değil mi?"

Jessica güçlükle yutkundu. "Evet, gayet kolay."

Bölüm On İki

Jessica kalın koton ceketinin yakasını kaldırıp ellerini cebine soktu. Savrulan altın sarısı, parlak kırmızı sonbahar yaprakları ayaklarının altında bir halı gibi uzamyordu. Akşamın sessizliğinde rüzgârın uğultusunu dinledi. Bronx Hayvanat Bahçesi'nde özgürce dolaşan tavus kuşlarının her seferinde bir sürü fotoğraflarım çekmişti, ama o garip seslerim hiç duymamıştı. 'Böy leşine muhteşem görünüşlü yaratıklardan çıkan o acayip ses doğamn bir şakası olsa gerek,' diye düşündü.

Kocaman hayvanat bahçesinde ondan başka pek kimse kalmamıştı. Kutup ayılarının bulunduğu bölümde yaşlı bir çift neşeyle beyaz bir ayının havuza kayışım

seyrediyorlardı. Jessica insanların bu davranışlarını hiç hoş karşılamıyordu. Ekimin bu son günleri New Yorklular'a sıcak ve rutubetli yaz günlerini hatırlatmış olmalıydı. Genç kadm böyle zamanlarda fotoğraf makinasıyla birlikte hayvanat bahçesinde dolaşmayı çok seviyordu. Ama bugün makinasım yamna almamıştı; fotoğraf çekmeye değil Chase O'Bryan'ı görmeye gelmişti.

Jessica kolunu kaldırıp saatine bir göz attı. Chase saat üç buçukta kurtların bulunduğu bölümde olacağını söylemişti ve saat hemen hemen üç buçuk olmuştu. Genç kadm gecikirse Chase'in onu beklemeyeceğini düşünerek adımlarını hızlandırdı. Bu randevuyu alabilmek için Chase'i güçlükle ikna etmişti. Adamı ararken başına gelen tüm belalardan sonra gayet kararlı davranmıştı. Wind Rivers Charters şirketine Chase'i bulmak istediğini söylediğinde ona Danver'da bir telefon numarası vermişlerdi. Genç kadın titreyen parmaklarla verilen numarayı çevirdiğinde karşısına çıkan mekanik ses telefonun kesik olduğunu söylemişti. Daha sonra Hunter Koleji'nin biyoloji bölümünü aramıştı. Bölümde bulunan hemen herkesle konuşmasına rağmen Chase'in adresini ya da telefon numarasını bilen kimseye rastlamamıştı.

"Bakın," demişti Jessica Corona Camera Şirketindekilere. "Mr. O'Bryan'ın içinde olmadığı başka bir sürü fotoğraf var. Bunları kullanamaz mısınız?"

"Miss Howard sizin de kolaylıkla görebildiğiniz gibi onun bulunduğu fotoğraflarda farklı, özel bir kalite var."

Evet, açıkça görülüyordu bu. Chase fotoğraflarda sanki o dağlara ve kulübeye ait gibi çıkmıştı. Hepsi son derece güzel fotoğraflardı ve Jessica onlarla gurur duyuyordu. Üstelik bunlardan çok daha güzel ve ne

pahasına olursa olsun hiç kimseye satmayacağı başka fotoğrafları da vardı. Dün gece o fotoğraflara yeniden bakmış ve onları ya duvara asacak ya da fırlatıp atacak cesarete sahip olmayı dilemişti.

“Her neyse, Mr. O’Bryan’ın mukavele imzalayacağından emin değilim,” demişti genç kadın nihayet. “Ne kadar inatçı olabileceğini bilmiyorsunuz.”

“Siz bu konuyu bize bırakın,” demişti Corona yetkilisi nazikçe. “Bizce Dr. O’Bryan onun çalışmalarına önemli bir yardımda bulunmaya ne kadar hevesli olduğumuzu duymaktan mutlu olacaktır.”

Doktor O’Bryan... Genç kadın bu ünvanla sık sık alay etmişti, ama Corona Camera Şirketi’nin pahalı eşyalarla döşenmiş ofisinde bu ünvan, kulağına bir başka türlü gelmişti. Bu Jessica’nın bazı şeyleri anlamasına yardımcı olmuştu, aradığı adam Chase değildi, o iş görüşmesi için bir biyoloji doktorunu arıyordu. Ve nihayet adamın izini beklenmedik bir anda, dişçinin bekleme odasında International Geography dergisinin son sayısını okurken bulmuştu. En son verilen ödülü kazananlarla ilgili sütunda Chase O’Bryan adı BS, MS, tüm Unvanlarıyla birlikte göze çarpıyordu. Ayrıca Chase’e Alaska’daki kurt sürülerinin yapısı konusundaki çalışmalarını sürdürebilmesi için burs verildiğini bildiren bir haber de yer alıyordu. Genç kadın dergiyi yerine koyarken ‘ilginç,’ diye düşünmüştü. Bir keresinde Chase ona projesini destekleyecek bir fon bulmasının çok zor olduğundan söz etmişti. Ama görünüşe bakılırsa bu ani şöhret, kariyerine pek de zararlı olmamıştı.

Jessica aynı gün International Geography dergisini arayarak onlardan Chase’in Manhattan’da. ki telefon numarasını almıştı. Bu telefonun da bir sonuca ulaşmayacağmı düşünerek numaraları çevirmiş ve zil epeyce çaldıktan sonra telefon Chase tarafından

açılmıştı. Genç adamın sesi sanki çok önemli bir işle uğraşırken rahatsız edilmiş gibi huysuz ve sinirliydi.

"Evet? Ne var?"

Bir aydan sonra adamın sesini ilk defa duyan Jessica güçlükle yutkunmuştu. "Merhaba Chase," demişti kararsız bir şekilde. "Benim, Jessica. Nasılsın?"

"Meşgul," demişti Chase uzun bir aradan sonra. "Sen nasılsın?"

"iyiyim." Jessica gözlerini kapayarak telefonun kordonunu parmaklarına dolamıştı. Niçin bunu yapmayı kabul etmişti sanki? On tane Corona anlaşması bile buna değmezdi. Derin bir nefes almıştı. "Seninle konuşmam gereken bir iş var." Telefonda uzayan sessizlik onu huzursuz etmiş. "Ben... ben birkaç tane fotoğraf çekmiştim hatırlıyor musun? Onlar için bir teklif aldım."

"Senin adına sevindim," demişti Chase kibarca. "Ama bunun beni niçin ilgilendirdiğini anlayamadım."

"Bir izin belgesi imzalaman gerekiyor. Fotoğrafların bazılarında sen de varsın ve..."

"Unut bunu Jessica. Ne senin ne de herhangi birinin fotoğraflarımı kullanmasına izin veremem."

"Bu 'herhangi biri' değil Chase. Corona Camera Şirketi. Onlar..."

"Onların ne istediği beni ilgilendirmiyor."

"Yapacağın araştırma için sana yardımda bulunacaklar. .."

"Onların parasını istemiyorum Jessica. Ben meşru bir sermaye buldum."

"Corona'nın parasının meşru olmadığım mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bak," demişti genç adam. "Onlar fotoğraf makinası satmak istiyorlar, öyle değil mi? Onlar dolarlar ve sentlerden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorlar."

"Herkes dolarlarla ve sentlerle ilgileniyor," demişti Jessica. "Sen bile Chase. Para olmadan kurtlarla ilgili araştırmam yapamazdın, öyle değil mi?"
"O başka," demişti Chase sertçe. "Benim çalışmalarım ticari bir şey değil."
"Tanrı aşkına, Corona'nın satmak istediği fotoğraf makinası, kullanılmış araba değil." Jessica derin bir nefes almıştı. "Bak, benim fotoğraflarımı almak istiyorlar. Bunun benim için ne demek olduğu konusunda bir fikrin var mı? Benim fotoğraflarımı reklam kampanyalarının merkezi yapmak istiyorlar."
"Yani benim dağlarımı, benim hayalet şehrimi ve benim yüzümü kullanmak istiyorlar."
"Komik olma. Coleman's Creek ya da Wind River Range'in sahibi değilsin."
"Evet, ama bu yüzün sahibiyim," demişti Chase.
Jessica bir sandalyeye çökmüştü. "Yalnızca onlarla bir konuşsan..."
"Hayır."
"Chase, lütfen."
"Çok meşgulüm Jessica. Madison Caddesi sahtekârlarıyla konuşarak harcayacak vaktim yok. İki gün daha buradayım..."
"Ne zaman istiyorsan seni görebilirler," diye araya girdi genç kadın. "Yarın..."
"Yarın hayvanat bahçesinde olacağım," dedi Chase. "Birkaç ay önce başladığım bazı araştırmalarımı bitirmek istiyorum."
"Ama..."
"Hoşçakal Jessica."
"Chase, bekle... Seni orada görebilir miyim? Sana Corona'nın kullanmak istediği fotoğrafları gösteririm. Belki onları görünce fikrini değiştirirsin." Jessica bu teklifi düşünmeden yapıvermiş ve bunları söylememiş olmayı dileyerek nefesini tutmuştu. Chase onu

sinirlendirmiş ve üzmüştü. Ama onu görmeye henüz hazır değildi, belki de hiçbir zaman hazır olamayacaktı...

Teklifinden sonraki sessizlik, genç kadına Sonsuzluk kadar uzrnı gelmişti. Sonunda Jessica adamın nefesim bıraktığım duymuştu.

"Peki," demişti Chase sertçe. "Üç buçukta. Kurtların bulunduğu bölümde."

Jessica tam, "Teşekkür ederim," diye başlamışken karşı tarafın telefonu kapattığını duymuştu.

İşte, kurtların bulunduğu bölüm tam karşısındaydı. Genç kadın ağaçlandırılmış bölgeye girerken adımlarını yavaşlattı. Ortalıkta hiç kimsenin olmaması onu şaşırtmamıştı. Bu bölümü mümkün olduğunca bir ormana benzetmeyi amaçlamışlardı ve kurtlar ortalıkta serbestçe dolaşıyorlardı. Onları her zaman görmek mümkün değildi, sabırlı ve sessiz olmak gerekiyordu. Jessica durarak tekrar saatine baktı. Saat tam üç buçuktu... acaba Chase fikrini mi değiştirmişti? Belki daha önce gelmiş ve gitmişti.

"Merhaba Jessica."

Genç adamın sesi Jessica'yı tanıdık bir sıcaklıkla sarmıştı. Genç kadın yavaşça döndü... evet, tam hatırladığı gibiydi. Uzun, inceydi ve sanki hayvan sürüsü gütmeye gidiyormuş gibi giyinmişti. Jessica'nın kalp atışları hızlandı. Onu ne kadar da özlemişti...

"Selam Chase!" Genç kadın yutkunarak zorla gülümsedi. "Bunu nasıl becerdiğini öğrenmek isterdim. Geldiğini duymadım bile."

"Seni bekliyordum," dedi Chase yavaşça ona doğru yürürken. Genç kadım tepeden tırnağa süzdü ve gülümsedi. "Harika görünüyorsun."

"Sen de," dedi Jessica onun gülümsemesine karşılık vererek. "Sakalım kesmişsin, bıyık bırakmışsın."

Genç adam gülerek parmağım üst dudağı boyunca gezdirdi. “Evet, bir de bunu denemek istedim. Nasıl buldun?”

“Beğendim,” dedi Jessica açıkça. Gerçekten de adamın bıyığı hoşuna gitmişti. Chase’in haşin yüzüne daha bir erkeksilik getirmişti.

Toparlan, Jessica,’ diye söyledi kendine. ‘Sen iş için buradasın.’

“Benimle buluştuğun için teşekkür ederim,” diyebildi sonunda. “Resimleri getirdim.”

“Sana burada işim olduğunu söyledim. Şansın yaver gitti. Birkaç güne kadar New York’tan ayrılıyorum. Tekrar Alaska’ya gideceğim.”

Jessica başıyla onayladı. “Okumuştum. Çok sevinmiş olmalısın.”

Genç adam omuzlarım silkerek, “İstiyordum,” dedi.

“Tahmin edebiliyorum. İnsanın kendi kariyerinde yeni bir şeyler yapabilmesi güzel bir duygu değil mi?” Omuzundaki çantadan bir zarf çıkar, tarak Chase’e uzattı. “Ben de bu fotoğraflar için böyle düşünüyorum,” diye ekledi neşeyle. “Sanırım onlarda özel bir şey yakaladım. Bakmayacak mısın? Bunların yayınlanmasının özel hayatına bir saldırı olacağım düşündüğünü biliyorum ama...”

“Tabii ki öyle olacak,” dedi Chase zarfı alırken. “Ama senin için çok önemli olduğunu biliyorum Jessica. Dün akşam bunu düşündüm ve...” Genç adam zarfı açarak fotoğrafları çıkardı. “Zaten benim çok fazla fotoğrafım olduğunu sanmıyorum. Makinayı bana doğru kaldırdığım pek hatırlamıyorum.” Chase fotoğraflara bakarken sustu. “Evet,” dedi bir süre sonra. “Çok başarılı olduğunu kabul etmeliyim.” Başım kaldırarak kibarca gülümsedi. “Dağların ve kasabanın ruhunu yakalayabilmişsin.” Fotoğraflara tekrar bakarak son birkaç tanesini yeniden inceledi. “Benipı bu kadar çok

fotoğrafımı çektiğini biliniyordum. Bu patikadaki çok güzel...”

İzin verecekti, Jessica bundan emindi. ‘Teşekkür ederim,’ diye düşündü genç kadın. ‘Teşekkür ederim...’ Birden adamın yüzündeki ifade değişti. Son fotoğrafa bir süre baktıktan sonra başını kaldırdığında gözlerindeki ifade soğuk ve donuk, tu.

“Unut bu işi,” dedi Chase. “Hiçbir şeyi imzalamıyorum.” Genç adam elindeki fotoğrafı buruşturup yere atarken Jessica nefesini tuttu. “Senin fotoğrafların hakkındaki düşüncem bu. İşte, bun. lar da gerisi.”

Zarf genç kadının ayaklarının dibine düştü ve Jessica hiç kıpırdamadan ona bakakaldı. “Kim olduğunu sanıyorsun?” diye fısıldadı Jessica. “Onlar benim...” Genç kadın susarak yere eğildi ve fotoğrafı aldı. “Bu benim,” dedi buruşmuş kağıdı düzeltmeye çalışırken. “Onu ben çektim ve benim. Böyle davranmaya hakkın yok.”

“Onu satmaktansa buruşturmak daha iyi,” dedi Chase homurdanarak.

“Komik olma,” dedi Jessica. “Bu fotoğraf...” Elindeki buruşmuş fotoğrafa baktıktan sonra bakışlarım Chase’e çevirdi. “Bu fotoğraf...” Fotoğrafa tekrar bakarken genç kadının benzi solmuştu. Bu Jessica’mn yüzlerce kez yırtıp atmak istediği fotoğraftı, ona yalmzca bakmak bile genç kadının bir türlü unutamadığı anılarım canlandırıyordu. Jessica bu fotoğrafı bir karlı öğleden sonra Chase’in kollarında uzun saatler geçirdikten sonra çekmişti.

“Ateşe biraz daha odun atmak istiyorum,” demişti Chase ve genç kadın da yavaşça gülmüştü.

“Niye?” diye fısıldamıştı Jessica. “Yeterince sıcak değil misin hayatım? Ben kesinlikle öyleyim.”

Jessica başını kaldırarak boş boş baktı. “Bunu satmıyorum,” dedi sonunda. “Zarfta olmaması gerekiyordu.”

“Niçin Jessica? Corona yeteri kadar para teklif etmedi mi?”

“Chase lütfen... bana inanmalısın... Yapamazdım ki... Bunun gibi bir şey...”

“Niçin?” diye sordu Chase soğuk bir sesle. “Bu yalnızca bir başka dünyada tanıdığın önemsiz bir insamn fotoğrafı, öyle değil mi?”

Jessica başını iki yana salladı. “Bundan daha önemli olduğunu biliyorsun Chase. Biliyorsun...”

“Neyi? Neyi biliyorum Jessie?” Genç adam uzanarak Jessica’nın omuzlarım sertçe kavradı. “Bildiğim tek şey seni bugün görmekle aptallık etmiş olduğum.”

“Chase lütfen... o fotoğrafı satmayacaktım.”

“Hadi Jessie. O yalmzca aptal bir kovboyla evcilik oynadığın günlerden kalma bir hatıra.”

Genç kadının gözleri yaşlarla parlıyordu, “öyle olmadığım biliyorsun.”

“Bildiğim yalnızca aptal bir kovboyun kendini özel bir şey yakaladığımıza inandırabileceği.”

Jessica başım salladı. “Yakaladık...”

“Lanet olasıca, bana yalan söyleme. Gerçek dünya uzak olduğu sürece güzel bir şey yaşadık. Ama bir kez şansı ele geçirince New York’a dönmek için bir an olsun sabredemedin.”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Hayır,” diye fısıldadı. “Bu doğru değil...”

“Yoksa benden bir an öhce ayrılmak için mi sabırsızlanıyordun Jessie? Kulübedeki o son gün, sana hayatımızın geri kalanını birlikte geçirebilmemiz için bir yol bulduğumu anlatmaya çalışırken seni çok mu korkuttum?”

Jessica gözündeki yaşları silerek adama hayretle baktı. “Sen neden bahsediyorsun? O gün yalnızca hayatında bana bir yer ayırmanın ne kadar imkânsız olduğunu söylemeye çalışıyordun.”

“Sen deli misin? Ben...”

“Bana Alaska’ya gitmek için ne kadar sabırsızlandığım ve Afrika’da sırtlanlar üzerine çalışma yapmak istediğini söylüyordun...”

“Çakallar,” diye düzeltti Chase otomatik bir şekilde.

“Çakallar ya da sırtlanlar ya da penguenler... Beni hiç ilgilendirmiyor,” dedi Jessica kızgınlıkla. “Tek bildiğim yalmzca benim için hayatım değiş, tirmek istemediğini açıkça anlattığın.”

“Yanılıyorsun Jessie...”

Genç kadın Chase’in ellerinden kurtuldu. “Şimdi de sanki seni ben bırakmışım gibi konuşuyorsun. Neler oluyor Dr. O'Bryan? Vicdanınız mı rahatsız etti? Bana ne kadar kötü davrandığınızı hatırlayınca rahatsız mı oldunuz?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum Jessica Hovvard. Coleman’s Creek’te muhteşem bir fikir bulduğumu...”

“Ah evet, muhteşem bir fikirdi,” dedi genç kadm acı acı. Sonra Chase’e arkasını döndü. “İlişkimizin geçici olduğundan emin olmak istiyordun.”

Chase onun bileğini yakaladı. “Bana arkam dönme,” dedi sinirle. “Bir kez arkanı dönüp gitmene izin verdim, bir daha aynı hatayı yapmayacağım. Bu konuyu halledeceğiz Jessie, burada ve şimdi. Bu sefer bizi rahatsız edecek bir helikopter yok.”

“Helikopterin tam o anda gelmesine sevinmedin mi? Gerçek hayatında onun için yer olmadığım söylediğinde ağlayarak kollarına atılacak bir kadınla uğraşmak zorunda kalacağından korkmamış miydin? Ya da senin için işleri kolaylaştırıp kariyerim ve New York hakkında söylev çekeceğimi mi sanmıştın?”

"Hayatımda yer olmaması mı?" diyerek sertçe güldü Chase. "Geleceğimizin olmadığım söyleyen ben değildim, Jessie. Bu senin cümlendi. Ben orada sana ikimizin muhteşem bir ekip oluşturacağını söylemeye çalışıyordum. Ben araştırmalarımı yaparken sen de fotoğraf çekecektin ve... Ama sen bunu söylememe fırsat vermedin. 'Seninki gibi bir hayat yaşayamam,' dedin..."

Jessica sinirle başını salladı. "Ben öyle söylemedim kovboy."

"Tabii ki söyledin Jessie. Sen..."

"Ben ne söylediysem her şeyi ikimiz için de kolaylaştırmak amacıyla söyledim. Sana o kadar da borçlu olduğumu düşünüyordum."

"Çok güzel Jessie. Seni tanımasam neredeyse inanacağım. Gerçek hayatına dönebilmeyi bekliyordun, öyle değil mi? Sana, Cheyenne'deki hastaneye dönebilmek için acele ettim," diye homur, dandı Chase. "Ama hiç dert etmene gerek yokmuş. Veda etmek için bile bekleyemedin, değil mi? Son hız New York'a..."

"Acele etmek mi?" diye güldü Jessica. "Eminim öyledir. Ben havaalanında yaklaşık dört saat bekledim."

"Samrım Federal Havacılık İdaresi konusunda hiçbir şey bilmiyorsunuz Miss Howard," dedi Chase buz gibi bir sesle. "Herhalde onlarla görüşmenin Plaza'da yemek yemek gibi bir şey olduğunu sanıyorsunuz. Oradaki insanların milyonlarca sorusuna cevap verip, milyonlarca kâğıt doldurmak zorunda kaldım. Onları bırakmış sana geliyordum ki..."

"Ne için? Sırtlanlardan bahsetmeye mi?"

"Çakallar," dedi Chase sinirle. Genç kadımn bileğini sertçe tutuyordu. "Hayır, Miss Howard onun için dönmüyordum.
Garip gelecek, ama sana Hunter Koleji'ndeki işi kabul edeceğimi, böylece beraber olabileceğimizi söylemek

için acele ediyordum. Eğer benimle birlikte gelmeyi kabul etmezsen ben sana uyum sağlayacaktım. Seni bunu yapacak kadar sevdiğimi söylemeye geliyordum...”

Jessica çenesini kaldırdı. “Benim için özveride bulunmana hiç gerek yoktu,” diye parladı genç kadın. “Sen hayatın üzerine söylev vermeye başlamadan önce ben de Alaska’ya gitme ihtimalini düşünüyordum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Chase.

“Evet öyle, ama...”

Birden ikisi de susarak birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

“Jessie?” dedi Chase yumuşak bir sesle. “Ne söylediğimizin farkında mısın?”

Jessica derin bir nefes aldı. “Samrım farkındayım,” diye fısıldadı genç kadın. “Belki birkaç dakika için tartışmayı kesip bu konuyu halletsek iyi olur.”

Chase onu kendine doğru çekti. “Benimle Alaska’ya gelmeyi düşündüğünü mü söyledin Jessie?”

Genç kadın başıyla onayladı. “Evet, öyle söyledim. Sen de New York’ta yaşayacağım mı söyledin?”

“Öyle söyledim,” diye kabul etti Chase. Sonra gülümseyerek eğildi ve almm Jessica’mn alnına dayadı. “Sakın bana dilinin tutulduğunu söyleme Jessica Howard, buna inanamam.”

Jessica gülümsedi ve Chase’in bıyığım okşadı. “Senin şehirde yaşama teklifini kabul edemem,” dedi genç kadın.

“Ne?” dedi Chase sertçe. “Ne...?”

Jessica yumuşak bir şekilde güldü. “Huysuz,” diye mırıldandı genç kadın. “Corona bana bir kontrat yapmayı teklif etti. Benim seyehat ederek fotoğraf çekmemi istiyorlar. Bunun için gayet uzak bölgeleri önerdiler...”

“Alaska gibi mi?”

"Alaska gibi," diye kabul etti Jessica. "Afrika gibi... senin gideceğin her yer Chase, Corona'yla ya da Corona'sız..."

Chase genç kadını daha sıkı sardı. "Seni seviyorum Jessie," diye mırıldandı. "Ve bir şehri senin gözlerinle görmenin onu daha değişik kılacağına eminim. Üstelik yalmzca şehirde bulunabilecek bir takım şeyler de var."

"Sakın söyleme," dedi genç kadın içini çekerken. "Yüksek suç oram ve hava kirliliği ve trafik..."

Genç adam gülümsedi. "Ve senfoni orkestraları, tiyatrolar, müzeler..."

"Ve hayvanat bahçeleri."

"Evet," diye onayladı Chase. "Ve hastaneler."

"Hastaneler mi? Evet, doğru ama ben hastalanmayı planlamıyorum ki..."

"Ben de," dedi Chase yumuşak bir sesle. "Ama çocuklarımızın orada doğacağını düşünmüştüm. Nasıl?"

"Muhteşem," diye fısıldadı Jessica. "Muhteşem..."

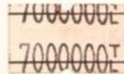

Beyaz Dizi

Jessica uçağa binmekten korkuyordu.

Sabırsızlık içinde yolculuğunun sona ermesini beklerken genç bir kovboy, onu sakinleştirmek amacıyla pek gönüllü davranmıştı. Genç kadın moda koordinatörü olarak çalıştığı şirketin çekimi işi için Tetonlar'a uçuyordu. Aktarma yapmak üzere havaalanına indiğinde, onu ufacık, külüstür bir özel uçağın beklediğini gördü. Uçağın pilotu Chase O'Brian ise az önceki sırnaşık kovboydu. Chase gibi bir adamla uçakta... Bu bir karabasan olmalıydı ve olacaktı da!

Gelişim Yayınları

DV dahil)